

Cả Cuộc Đời Này Dành Tặng Cho Em

Contents

Cả Cuộc Đời Này Dành Tặng Cho Em	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	8
4. Chương 04	11
5. Chương 05	14
6. Chương 06	17
7. Chương 07	23
8. Chương 08	27
9. Chương 09	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	61
18. Chương 18	66
19. Chương 19	70
20. Chương 20	75
21. Chương 21	78
22. Chương 22	78
23. Chương 23	81
24. Chương 24	87
25. Chương 25	92
26. Chương 26	101
27. Chương 27	106
28. Chương 28	106

Cả Cuộc Đời Này Dành Tặng Cho Em

Giới thiệu

Tân Hạ Noãn thầm mến Lục Tử Ngân từ nhiều năm trước nhưng lại chưa bao giờ dám nói. Bởi anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-cuoc-doi-nay-danh-tang-cho-em>

1. Chương 01

Đây chính là nơi ở của quân nhân cấp cao, quân khu A của Bộ tư lệnh. Bên trong, hầu hết là người nhà của Ngài đại tá, mỗi người đều có một khu riêng biệt dành mình ở, mỗi một khu rộng lớn không kém cái tiểu biệt thự nhỏ là bao. Bên ngoài cửa còn có quân nhân đứng canh gác, nhìn qua thật là uy nghiêm khác thường.

Ở trước cửa có một chiếc BMW màu trắng, mới cấu nằm ở đó đã lâu mà chưa thấy chủ xe bước ra. Lúc này, từ bên trong nhà một người phụ nữ mới bước ra, thân hình cao vừa phải, mái tóc được buộc gọn ở phía sau gáy, trên người là bộ váy hoa màu trắng nhạt, ôm sát người, cùng đó là đôi giày cao hơn ba phân đang cầm trên tay một chiếc túi màu vàng hiệu LV.

Cửa xe chiếc BMW đột ngột mở ra, theo bên trong ghế ngồi bước ra lại là một người phụ nữ khác, mái tóc xoăn, tầm nhìn được che chắn bằng chiếc kính màu nâu, khí chất tao nhã, trên người là bộ váy liền áo, thân mình nhỏ nhắn, yếu điệu, hơn nữa chân đang mang đôi giày cao gót bảy phân, làm cho người khác không hề có cảm giác phản cảm, mà là một thể hài hòa, tuyệt mỹ.

Hai người phụ nữ thân thiết, ôm chầm lấy nhau, người phụ nữ cất tiếng : “ Tân Hạ Noãn tới đến xem cậu trông như thế nào đây”.

Cô đi ra từ phía tiểu khu A, bước tới cửa trước đứng cùng với bạn mình. Hai mắt cô mở to lên , đứng đối diện cùng với bạn, cô rất không thích bộ dáng của chính mình bây giờ, cô vừa tập đeo kính sát trùng “Mạn Ny kính sát trùng thực là làm xốn mắt lắm, tớ chỉ có thể mang nó trong 30 phút thôi”.

Mạn Ny lắc đầu, giọng xem thường “ Lần đầu tiên mang đều như thế cả, so với trước kia mỗi ngày đều mang một cặp kính dày cộm không tốt hơn sao?”.Mạn Ny đem kính mát lấy xuống, cao giọng đánh giá diện mạo của Tân Hạ Noãn mà than “ Khó trách không có người đàn ông nào bám theo cậu cả. Cô đã ở bên cạnh bạn mình từ lúc tốt nghiệp cho tới tận bây giờ, đã gần ba năm, lúc nào cũng công việc, hiện tại chỉ là trợ lý trưởng phòng, nho nhỏ chức vụ!”

“ Thật vậy nha, còn cậu vận khí thật tốt mà, vừa vào công ty làm việc một năm, đã được trưởng phòng ưu ái thăng chức vèo vèo, hiện tại danh tiếng nổi như cồn phải vậy không trợ lý phó giám đốc.” Tân Hạ Noãn nói những lời này tính ra là trêu đùa bạn mình, chỉ những khi Mạn Ny xiên xỏ, cô liền mang những lời này ra mà trả đùa.

“ Cậu còn thiếu mất một câu.....kiêm tình nhân.”

“.....” Mặt Tân Hạ Noãn lập tức biến sắc, cái gì phó tổng giám đốc và trưởng phòng gộp chung là hai cái đàn ông hoàn mỹ, đào hoa, phong lưu đa tình lại lắm tiền, có biết bao nhiêu ong sắc vây quanh mà hút mật ngọt, thử ra mối quan hệ giữa cấp trên cấp dưới lại biến thành bất chính quan hệ.

Sở dĩ nói Mạn Ny kiêm luôn công việc tình nhân, vì khi ở công ty nàng cùng tổng giám đốc là thực có quan hệ vượt mức cho phép. Tên kia lại là viên ngọc hoàn mỹ, đẹp trai, phong lưu lại giàu có, sở hữu phần lớn

cổ phần, là đại cổ đông của công ty, xuất thân từ hào môn danh gia, nổi tiếng trong giới kinh doanh. Hẳn ta lại chân chính chưa có bạn gái, chỉ có một hàng dài danh sách tình nhân xinh đẹp. Bạn cô chính là một trong số đó.

Mạn Ny hiện tại trên người mặc toàn hàng hiệu, còn có chiếc xe thể thao BMW màu trắng trị giá mấy trăm vạn, chiếc xe ấy là tặng phẩm lấy lòng người đẹp mà bạn cô dùng thủ đoạn để có được. Tân Hạ Noãn từng khuyên qua Mạn Ny, làm như vậy không tốt chút nào, thế là Mạn Ny trả lại cô một câu: "Hiện tại giá nhà rất cao? Mua một căn hộ bình thường để ở ít nhất nhiều hơn ba trăm vạn, chỉ bằng chúng ta một tháng làm việc không tiêu xài bảy ngàn tệ liệu tồn tại quá bao lâu? Hạ Noãn à, cậu nên nhớ tớ là một người ở quê lên đi làm công, không giống với cậu. Kỳ thật cũng không có gì không tốt, hẳn không kết hôn lại không có bạn gái chính thức, quan hệ của cả hai cũng sẽ không bị người khác chê cười, bản thân lại có thể có cảm giác hưởng thụ được người đàn ông chiều chuộng, quan tâm mình, lại vừa có tiền xài, tớ không nghĩ làm mình mệt."

Tân Hạ Noãn không phản đối. Đó chính là do hoàn cảnh khác nhau tạo nên cá tính khác nhau của hai người họ. Cô quả thật rất hạnh phúc nha, bằng thạc sĩ còn chưa lấy được, mẹ cô liền ký thác người khác giúp cô sang công ty ở Mỹ làm nhân viên thực tập, vừa mới tốt nghiệp lại không cần thi tuyển trực tiếp vào công ty người quen để làm việc, tiền lương của mình điều có thể chính mình mà tiêu xài, căn bản là không cần lo lắng cơm áo gạo tiền, sinh hoạt phí lại còn tiền thuê nhà hàng tháng phải trả. Cô ở A thị, cha mẹ bao ăn bao ở. Cùng Mạn Ny trong lời nói nói, cô thật sự là một người hạnh phúc.

Tân Hạ Noãn cũng từng cho rằng bản thân mình thực hạnh phúc, có được sự yêu thương của cha mẹ, điều kiện gia cảnh lại tốt, tương đối ổn định mà an tâm công tác, còn có một người bạn trai vô cùng tốt, tên là Liêu Tu, không ai so với cô càng hạnh phúc viên mãn.

Cô nghĩ vĩnh viễn sẽ mãi hạnh phúc như thế cả đời, như là sự sắp đặt của ông trời, cảm giác như một tuần không gặp mặt, lòng cô bồn chồn, không yên nhưng có ai dẫn dụ tâm linh của cô vậy, bất quá cô nhìn thấy "Bất kể thông dâm ở giường", mà cô lại chưa chuẩn bị tâm lý đi bất gian tại trận..

Liêu Tu và Tân Hạ Noãn học cùng đại học, chuyên ngành kinh tế, thị trường tài chính của đại học X, sau đó tham gia vào câu lạc bộ võ thuật mà quen biết nhau, sau đó vì một lần luyện tập, Tân Hạ Noãn lỡ chân đá Liêu Tu bị thương, phải vào bệnh viện, Từ đó cảm tình ngày một chút phát triển, chẳng qua sau một thời gian chăm sóc cho người bị hại, thời gian kéo dài, mới bắt đầu nảy sinh tình cảm, gắn kết cả hai người ở cùng một chỗ.

Liêu Tu gia cảnh cũng tốt, tốt nghiệp đại học xong, hẳn được gia đình đưa ra nước ngoài học để lấy MBA, mà Tân Hạ Noãn còn ở lại phần đầu làm cho xong tiểu luận của mình. Xa mặt mà cách lòng, làm cho người ta buồn bã đến mất ăn mất ngủ thì cô điều không có, hai người bình thường trò chuyện qua điện thoại là chính, ai nhìn vào cũng thấy đau lòng thay, tuy rằng thời gian qua nhanh sẽ mau gặp lại.

Tân Hạ Noãn lòng nghĩ ngợi không nguôi, một loạt hồi tưởng quá khứ.

Vào một ngày cuối tuần, bốn năm trước, Liêu Tu trở về nước, mẹ cô tặng cô một chiếc xe thể thao hiện đại, bóng loáng khoảng mười bốn vạn. Cô vốn định dùng xe này để đưa Liêu Tu đi chơi, rửa xe luôn thể, nghĩ thế cô gọi điện cho hắn ta, liền một mạch khiến cô thất vọng, hắn rất mệt mỏi, mới vừa về tới nhà, sau vài ngày nữa hẳn lại gặp nhau đi.

Cô đợi hai ngày, đợi đến khi hắn gọi cũng không thấy hắn gọi điện đến hỏi thăm. Cho đến một ngày, cô vừa mới tan sở xong, liền lái xe về nhà, trong khi chờ đèn chuyển màu thì thoáng thấy một nam một nữ nắm tay nhau đứng trong tiệm kim hoàn, hình như là lựa chọn trang sức, còn nữa người đàn ông về mặt đầy thâm tình chân thành, đột nhiên cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên môi cô gái.

Người đàn ông ấy, Tân Hạ Noãn nhận thức được, trừ bỏ cái tên vẫn luôn miệng than mệt là Liêu Tu còn có ai khác? Sự thật hẳn cùng với phụ nữ mỗi ngày đi dạo, mua sắm đến hết khí lực đây mà. Tân Hạ Noãn trấn định cảm xúc, lấy lại bình tĩnh, đợi cho đến khi đèn xanh, tiếp tục nhấn ga lái xe về nhà.

Chính là có một sự cố nhỏ ngoài ý muốn, tại bãi đỗ xe nhỏ, gần như kín chỗ đậu, cô đang loay hoay chuyển xe vào khoảng trống cuối cùng, vì mới vừa tập lái nên trình độ quay xe của cô chưa khả quan lắm, khoảng cách lại nhỏ khó có thể vào. Cô lại là cái dạng người không kiên nhẫn, đạp chân ga quá mạnh khiến chiếc xe

tông thật mạnh vào tường, toàn bộ phía trước đèn xe đều bị đập vỡ. Cô đành gọi điện cho trung tâm bảo hành đến sửa chữa. Cô cố tình chọn thời điểm về nhà cũng đã là nửa đêm, chiếc giày cao gót bị cô quăng đi, còn có cặp kính bị vứt bỏ.

Sau khi về nhà, Tân Hạ Noãn chuẩn bị tinh thần, gọi điện nói lời chia tay với Liêu Tu . Qua thật lâu sau, khi Tân Hạ Noãn vừa có cảm giác buồn ngủ, Liêu Tu gọi điện tới, hỏi rõ cô vì nguyên nhân gì mà chia tay hẳn. Tân Hạ Noãn không nhanh không chậm, không bộc lộ nhiều lắm cảm xúc, đem sự tình hôm nay từ đầu đến cuối nói một lần cho xong. Liêu Tu trầm mặc thật lâu, miệng nở nụ cười ha hả lên tiếng “Hạ Noãn, em khó chấp nhận đến như vậy sao?”

”Hoàn hảo.”

”Anh căn bản không thương tôi.” Liêu Tu ngược lại kích động đứng dậy “Chúng ta ở cùng một chỗ cũng lâu, thời gian hiểu biết cũng nhiều, em cũng không khiến cho anh phát sinh dục hỏa ; anh ra nước ngoài, em chưa bao giờ chủ động qua thăm , hay gọi điện hỏi thăm anh tiếng nào. Anh thường gọi điện về cho em, em lại thúc giục anh phải nói nhanh lên rồi cúp máy.”

Tân Hạ Noãn lấy tay mình gãi gãi mái tóc rối, bộ dáng thật bình tĩnh biện giải “Tôi nói rồi chuyện hai chúng ta đã kết thúc, tôi mặc kệ. Phí điện thoại quốc tế đường dài rất là mắc, mà căn bản anh một ngày mấy lần gọi điện đều muốn nói trong nhiều giờ” .

“Nếu là Lục Tử Ngân, đáp án là khác nhau rất lớn đi?” Liêu Tu ở điện thoại kia bắt đầu hừ lạnh.

Tân Hạ Noãn sửng sốt, có chút kinh ngạc, không biết trả lời như thế nào. Có lẽ chỉ cần là chuyện về Lục Tử Ngân, cô đầu óc luôn trống rỗng, cái gì cũng không muốn nghĩ đến. Ánh mắt của cô có một chút si ngốc, không hề cảm giác chính mình đang nhìn chăm chú một chỗ.

“Như thế nào? Bị anh nói trúng rồi đúng không? Hạ Noãn, em đừng lừa mình dối người, anh cũng không lừa mình dối người , không phải anh không cần em, không yêu em mà là anh cũng muốn tìm một phụ nữ chân thành yêu mình .”

“Vậy anh vì cái gì không sớm chia tay tôi? Cố tình chờ tôi phát hiện , sau đó thương tâm vạch trần anh, để rồi cuối cùng vẫn không thoát khỏi hai chữ chia tay kia?” Tân Hạ Noãn chợt mỉm cười, lạnh lùng đứng lên. Đàn ông thường kiếm những lý do chính đáng để dễ dàng trốn tránh trách nhiệm của bản thân.

Bên kia đầu dây không có người trả lời. Tân Hạ Noãn cũng lười chờ hần hoi âm, cúp điện thoại, cười lớn ha ha, lên giường thẳng một đường đi gặp Chu Công.

Hôm nay là ngày nghỉ, Tân Hạ Noãn năn nỉ Mạn Ny cùng cô lái xe đi dạo. Mạn Ny đôi mắt có chút thất thần . Tân Hạ Noãn, không khỏi sốt ruột lên tiếng hỏi, “Làm sao vậy? Thất tình kì thật là chuyện bình thường đi, còn có lại đây mà nhìn xem? Đám xe đụng đến vỡ đèn, kính mắt lại bị vứt bỏ ư?”

Tân Hạ Noãn lắc đầu, “Cô suy nghĩ lâu rồi, lời nói mới thốt ra, cô cảm giác bản thân đánh mất nhiều thứ . Bây giờ còn lại chỉ là cái chức trợ lý danh nghĩa thôi.” Hai tròng mắt cô tiếp tục đảo quanh, giễu cợt “Nếu không hai chúng ta ở công ty cùng nhau làm tình nhân tổng giám đốc cũng tốt?”

“Phốc.” Mạn Ny nở nụ cười ” Bộ dáng cậu thế này, ai dám để ý? Tóm lại cách ăn mặc của cậu, đầu óc thì ngây ngô, tính tình thì nóng nảy, sao có thể mà dụ dỗ ai được? Hơn nữa công ty chúng ta hai vị sếp ấy thì tình nhân nhiều lắm, cậu làm cách nào mà so với bọn họ.”

Tân Hạ Noãn thở dài một tiếng, “Cho dù có được để mắt tới, tớ cũng không làm ra cái chuyện xấu hổ đó. Mẹ tớ mà biết được, phi thường bóp chết tớ à nha.”

Mạn Ny ngồi một bên lái xe, cười nói: “Cậu có thể đem sự quyến rũ của mình hướng sang vị tổng giám đốc mới của chúng ta.”

Công ty của bọn họ sắp đổi chủ, mọi người từ trên xuống dưới đều nhiệt liệt bàn tán, được quan tâm nhiều nhất chính là tiếng tăm của vị tổng giám đốc của họ . Công ty ở Mỹ là một tập đoàn uy tín, tiếng tăm lẫy lừng trên quốc tế, tập đoàn này có rất nhiều chi nhánh, tham gia kinh doanh trong nhiều lĩnh vực, trong đó sở hữu rất nhiều khách sạn, nhà ở, lấy việc điều hành hoạt động kinh doanh khách sạn là chính. Chủ nhân

tập đoàn này nghe nói sản nghiệp là vô cùng to lớn, căn bản là không thể tính toán nổi, biết thự thì có trên mấy chục cái, còn công ty thì đừng nói tới .

Trời xui đất khiến, tập đoàn hùng mạnh như thế kia, lại có người thừa kế là kẻ phá hoại, là đại cổ đông lớn nhất nắm trong tay hơn phân nửa cổ phần công ty. Anh ta ở nước ngoài đang chơi một loại cổ phiếu tích lũy, lãi suất cao, dùng hình thức mua bán tài sản, cùng với công ty đầu tư khác kết hợp phát hành cổ phiếu để tăng thêm vốn làm cơ sở thế chấp ngân hàng. Nếu mà thuận lợi, khi giá thị trường cao hơn giá sàn liền có thể thu về thật nhiều tiền, còn khi nếu cổ phiếu đó ở trên thị trường ngày càng tăng giá thì tiền thu vào có thể là gấp đôi, gấp ba lần so với số tiền đã bỏ ra. Loại đầu tư này càng chơi càng lớn lại càng mạo hiểm. Anh ta đã dùng rất nhiều tiền cho việc đầu tư đầy rủi ro. Không nghĩ đến, hiện tại thị trường chứng khoán đang đóng băng không thể nhập lệnh, bán tháo cổ phiếu đang tụt giá, nhần nhin chờ đợi mà không thấy khả quan, đành phải tiếp tục đánh liều mà bán tiếp, tiếp tục lỗ một cách thê thảm, mất đi rất nhiều tiền. Những người khi đã đầu tư vào chứng khoán nếu thượng lộ bình an thì nhanh chóng thành tỷ phú một khi đã rút thì sa lầy xuống vực thẳm. Vì thiếu nợ rất nhiều tiền anh ta phải đem cổ phần công ty ra mà cần nợ cho ngân hàng, chuyển nhượng bán lại trên thị trường. Mặt khác, nhiều người trong công ty cũng có hứng thú mạo hiểm đầu tư chuyện, khiến ột đường mất trắng toi tã, bán lại cổ phần đang nắm giữ cho người khác. Hiện tại, đa số cổ phần đều nằm trong tay một nhà đầu tư đã mua lại từ ngân hàng. Thật lạ, nhà đầu tư này lại không tiếp tục bán đi tài sản thu lời mà trực tiếp đứng ra quản lý công ty. Hơn một nửa nhân sự trong công ty bị giảm biên chế, buộc nghỉ việc, trừ bỏ những thay đổi nho nhỏ khác thì nhìn chung công ty vẫn tiếp tục hoạt động như bình thường. Điều này khiến ọi người đều thập phần tò mò.

“ Có vẻ như tân tổng giám đốc của chúng ta chính là kẻ đầu tư tài chính đã mua lại cổ phần công ty đúng không?”

“Ừa cũng hẳn là vậy, nghe nói anh ta khoảng 28, 29 tuổi gì đó, là người rất có năng lực, vô cùng tuấn mỹ à nha. Anh ta chẳng qua là kẻ thứ ba có dã tâm đưa ra thiện ý thu mua công ty người ta thông qua ngân hàng là một nhà đầu tư tài chính khác để mà sát nhập công ty, qua đó đạt được mục đích thu mua, thu lại lợi nhuận khổng lồ. Anh ta lại là người chuyên mua lại công ty người khác với giá thấp, sau thời gian ngắn đầu tư liền bán ra với giá ngất trời, từ chênh lệch đó mà kiếm tiền. Lại nghe nói lần này, anh ta thay đổi phương thức kinh doanh chủ động trực tiếp đứng ra điều hành”. Mạn Nỵ mặt cười hì hì nói chuyện : “ Cậu có biết Tất Phương nói chuyện này như thế nào không?”

“Sao?”

“Chúng ta đem vị tân tổng giám đốc tiền đến sông Trường Giang và Hoàng Hà, đều là rửa không sạch.”

“” Khoa trương quá đi.

“Cái ngân hàng kia đem công ty chúng ta tặng cho tân tổng tài. Xem như là vận khí tốt đi?”Mạn Nỵ sờ sờ tóc mình, vẻ mặt hứng thú mà nói: ” Tổng giám đốc quả nhiên là cực phẩm, gần quan được ban lộc. Thật muốn nhìn xem cái vị này tướng mạo rốt cuộc là như thế nào đây.”

“Là một cái người nước ngoài, mắt xanh, mũi cao , tóc vàng và.....” Tân Hạ Noãn sắc mặt không thay đổi,bộ dáng không hề hứng thú gì mà nói với bạn. Người như vậy, tuyệt đối là cách ly càng xa .

“Không phải, anh ta là người Hoa.”

“Thật?”

“Hơn nữa còn là người có xuất thân ở thành phố A, là địa phương mà cậu đang cư trú, tên hình như là. . . .”Mạn Nỵ nói còn chưa nói xong, tay cô gơ lên làm dấu im lặng. Cô vội vàng mở ra di động, ngọt ngào mà kêu lên: “Xin chào.”

Tân Hạ Noãn da gà nổi khắp thân mình.Hết chương 1

2. Chương 02

Tân Hạ Noãn có thể xem như một cô gái có năng lực. Có thể làm thư ký giỏi trong ba năm, hơn nữa còn lấy được bằng thạc sĩ, thật sự không thể nói cô lại nghĩ tới một tương lai an phận. Nhưng kỳ thật là cô đã nghĩ tới một tương lai an phận, cô sớm đã có kế hoạch ọi việc, cô sẽ kết hôn trong hai năm tới, sau đó từ chức, trở về căn nhà nhỏ bé, trở thành hiền thê lương mẫu, giúp chồng dạy con. Cô đã không còn trẻ tuổi nông cạn, sẽ không giống như trước kia luôn tìm kiếm một người đàn ông trong mộng đẹp. Chỉ cần có thể không có trở ngại, cô sẽ dễ dàng chấp nhận.

Có lẽ cũng đúng như lời Liêu Tu nói, cô căn bản không có yêu anh ta, cùng anh ta ở một chỗ bất quá cũng là vì muốn tìm một người đàn ông để kết hôn, mưu cầu chung thân mà thôi.

Tân Hạ Noãn lên xe, lùi xe lại, cô nhìn qua bên những chiếc xe bên cạnh, cảm giác không có gì khác biệt với xe của mình cho lắm, thấy chút hài lòng. Mạn Ny đang ở trên xe cùng người yêu nói chuyện, nhìn thấy Tân Hạ Noãn lái xe đi ra, liền nhô đầu ra ngoài cửa sổ xe kêu cô “Hạ Noãn, tớ đi trước, ngày mai đi làm gặp.”

Tân Hạ Noãn tối sầm mặt, thật là kẻ trọng sắc khinh bạn a! Cô hạ cửa sổ xuống, khoác áo vào liền lái xe chuẩn bị về nhà. Tân Hạ Noãn thuộc loại người khép kín, không thường đi xã giao, dạo phố phường, cô đi làm về liền trở về nhà, ngồi lì trong phòng mình, nghịch máy tính, lên diễn đàn ... Mạn Ny thường nói, nếu Liêu Tu không cần cậu, cả đời cậu cũng không tìm thấy bạn trai, suốt đời luẩn quẩn với bản thân mình.

Hiện giờ Liêu Tu không cần cô, cô có lẽ thật sự không ai để ý tới, mắt thấy chính mình đã hai sáu tuổi đầu, sắp thành gái già đến nơi rồi! (Kat: oa oa, nàng Xanh ta cũng hok mún sẽ thành gái già)

Tân Hạ Noãn mới vừa đem xe vào sát lề đường, chuẩn bị rẽ vào khu nhà cô, một chiếc xe thể thao xe hoa màu xanh ngọc ngáng phía trước xe cô, nhìn chiếc xe, hai mắt Tân Hạ Noãn tròn mắt há hốc miệng.

Ôi trời ơi, một chiếc Bugatti mắc tiền! Không phải là loại xe mới nhất hiện nay, thế mà ngay trong thành phố A này, trước mắt đã xuất hiện một chiếc kia?

Chủ nhân chiếc xe hẳn rất giàu có, sao lại có thể xuất hiện ở khu vực này? Đa phần những người định cư tại khu vực này đều làm chức lớn, có người giàu có đến tìm, khó khánh khỏi lời đồn đại, không tốt cho thanh danh. Mà người chủ của chiếc xe này xuất hiện ở đây, không phải sẽ làm tin đồn truyền rêu rao khắp nơi sao?

Phía trước, chiếc Bugatti dừng lại, cửa xe mở ra, một người mặc âu phục đen bước ra. Bên trong cái áo khoác đắt tiền là chiếc áo sơ mi trắng tinh ôm lấy thân hình thon dài, tuy chỉ nhìn hé khuôn mặt và vóc dáng cũng có thể đánh giá người này tương mạo rất xuất chúng. (Kat: nàng Xanh, khăn giấy ah!)

Tân Hạ Noãn nhìn anh chàng kia, miệng cứng ngắc mở ra, ngăn người trở mắt, có thể dùng tới “trợn mắt há hốc mồm” để miêu tả bộ dáng cô lúc này, mặt cô chuyển sang màu trắng bệch, tựa hồ như bị chàng trai trước mắt kia làm cho hoảng sợ.

Chàng trai kia dừng lại trước cửa phòng bảo vệ, nói gì đó. Người bảo vệ vào phòng thường trực, gọi một cuộc điện thoại, sau đó kéo thanh chắn lên để xe có thể đi qua. Chàng trai kia liền quay trở lại xe, lúc anh ta mở cửa xe, Tân Hạ Noãn rõ ràng thấy anh ta hơi nghiêng đầu nheo mắt nhìn về hướng cô, lòng cô ngay lập tức như con nai chạy loạn, tim đập thình thịch.

Lục Tử Ngân ... Anh Tử Ngân của cô, từ biệt đã bốn năm, nay đã trở lại. Cô đã nghĩ anh sẽ vĩnh viễn không trở về. Tân Hạ Noãn cắn chặt môi, môi bị cô cắn gần như ứa máu, tâm cô vốn đang tĩnh lặng như mặt hồ nước, phút chốc lại bị một viên đá ném vào làm cho nhất thời nổi lên cơn sóng quay cuồng mãnh liệt.

Tân Hạ Noãn gắt gao nắm lấy tay lái, tâm tư bay lên đến tận chín tầng mây, ngay cả nhân viên bảo vệ đang đến gần cửa kính xe mà cô cũng không biết.

“Cộc, cộc.” Cửa kính xe bị đánh động. Tân Hạ Noãn nháy mắt định thần, hạ cửa xe xuống, nhìn nhân viên bảo vệ bên ngoài.

“Tân tiểu thư, cô làm sao vậy?”

Tân Hạ Noãn vội vàng mỉm cười lắc đầu, “Không có việc gì, chỉ đang suy nghĩ thôi.” Cô bỗng nhiên lại muốn xác định lại chuyện vừa chứng kiến, muốn biết mình có phải hoa mắt hay không, lập tức hỏi “Anh Trương, người vừa đi vào là ai vậy? Hình như chưa thấy qua.” Cô nói “chưa thấy qua” mà mặt không khỏi đỏ lên, thật là nói xạo mà.

“Con trai độc nhất của Lục tham mưu, nghe nói vừa từ Mỹ trở về, cũng không biết ở nước ngoài làm gì mà toàn thân toàn mặc đồ hiệu, xe cũng là loại rất xịn.”

“Vâng, cảm ơn.” Tân Hạ Noãn lạnh cả người, hồn vía thất kinh vội đóng cửa kính xe, chạy vào khu nhà.

Cô vừa mới đem xe cất vào, chuẩn bị vào nhà thì một người phụ nữ trung niên tiến lại gần, mái tóc bà quăn nâu, mặc một bộ váy hoa dài rộng thùng thình, chân đi đôi dép lê nhàn nhã, tay dắt theo một chú chó nhìn dễ thương như búp bê, bà dừng lại phía sau kêu “Tử Noãn.”

Tân Hạ Noãn thu hồi chìa khóa xe, xoay người đáp một tiếng “Mẹ.”

Mẹ Tân ngồi xổm xuống, đem cát búp bê ôm vào trong ngực, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Tân Hạ Noãn “Khó trách Liêu Tu không cần con, con dù gì cũng là con gái, sao lại không biết cách ăn mặc như thế nhỉ?”

Tân Hạ Noãn ủy khuất than thở “Lần trước con trang điểm, mẹ nói con thật không ra gì.”

Mẹ Tân hơi nghiêng về phía trước, hung hăng liếc mắt nhìn con gái “Con trang điểm cái kiểu gì? Trang điểm như vậy, nếu ra đường cái, người ta trông thấy con nhất định còn dừng xe lại.”

“Vì sao?”

“Tưởng con là bà con với con khỉ dít đỏ, hoặc tưởng con là đèn đỏ trên cột đèn giao thông!”

Về mặt Tân Hạ Noãn ủy khuất, cô lúc ấy về mặt cũng không đẹp đẻ gì, cô trang điểm thật lâu, bôi bôi, trét trét, vì chà quá mạnh mà mặt tự nhiên hóa hồng lên như vậy.

Mẹ Tân đem cát búp bê nhét vào lòng Tân Hạ Noãn, tự mình mở cửa. Ba Tân Hạ Noãn là người trong quân đội, bình thường buổi sáng tám giờ đã ra ngoài, tối chín giờ mới trở về. Mẹ Tân trước kia trong quân đội theo ngành nghệ thuật, chuyên ngành múa, nghe nói rất giỏi. Sau khi bà sinh Tân Hạ Noãn thì nghỉ làm, về nhà chăm lo cho gia đình. Khi Tân Hạ Noãn lớn lên đôi chút, mẹ Tân cho Tân Hạ Noãn đi học vũ đạo, múa ba lê, múa dân tộc, đủ các loại nhưng kết quả cho thấy, Tân Hạ Noãn không có kế thừa tế bào nghệ thuật từ mẹ Tân, học bảy tám năm vũ đạo chẳng có được kết quả nào. Bất quá đang mừng là thành tích học tập của Tân Hạ Noãn luôn đi đầu. Mẹ Tân thấy vậy, liền chấm hết con đường nghệ thuật của Tân Hạ Noãn.

Mẹ Tân đem thức ăn hâm lại trong lò vi sóng, Tân Hạ Noãn dọn bàn ăn, ngồi xuống chờ mẹ. Mẹ Tân ngồi xuống cạnh con, nói, “Tử Noãn, con cũng trưởng thành rồi, nếu Liêu Tu không cần con, mẹ tìm người khác cho con?”

Đây là lần thứ n mẹ Tân nói chuyện này. Lúc trước Tân Hạ Noãn còn có Liêu Tu, mẹ Tân thường nói, “Còn cùng Liêu Tu không thích hợp, nhà nó theo nghiệp kinh doanh, bọn họ lo cho sự nghiệp, luôn mong vào sự trợ giúp và tài cán của người vợ, chúng ta thì chỉ mong một người môn đăng hộ đối.”

Khi đó Tân Hạ Noãn mặc kệ, chỉ cảm thấy đó không phải là điều tất yếu.

Hiện giờ, mẹ Tân không có ai cản lời, nói thẳng ý. Tân Hạ Noãn đang đánh trứng nấu với tôm, một bên gấp tôm, một bên trả lời, “Mẹ lại ngắm được con trai nhà ai thế?”

“Con trai của Khương tham mưu, chính là đứa trước đây thường hỏi bài tập toán con.”

Tân Hạ Noãn suy nghĩ, trong trí nhớ hiện lên hình ảnh một cậu bé, làn da ngăm đen, khi cười lộ ra răng khểnh. Bất quá ... Nhưng thật lạ, mẹ Tân thập phần là chú trọng vào vẻ bề ngoài, như thế nào lại nhắm cậu bé da ngăm đen kia?

Tân Hạ Noãn hồ nghi nhìn mẹ, bất giác nghi ngờ cậu bé da ngăm đen trong trí nhớ, mẹ Tân khoát tay áo “Khương Tân Bác năm nay vừa chuyển cấp, ở viện kiểm sát làm tới kiểm sát trưởng rồi, cũng không tồi.”

Quả nhiên là Khương Tân Bác. Tân Hạ Noãn không khỏi tối sầm mặt, quay về phía lò vi sóng vừa kêu “đỉnh” một tiếng, “Con đi lấy đồ ăn.”

Mẹ Tân ở sau lưng thì thầm “Tử Noãn, con gái có thì, con hiện tại đã 26, nếu không ưng ý ai, thì để người ta tìm hiểu mình chứ.” Mẹ Tân khi sinh Tân Hạ Noãn chỉ mới 20 tuổi, xã hội thời nay sao lại có thể chậm kết hôn được như vậy?

Tân Hạ Noãn mang đồ ăn ra, mang cơm ra, bắt đầu ngồi ăn. Mẹ Tân thấy Tân Hạ Noãn thái độ dừng dừng, ảo não “Con vẫn còn thích Lục Tử Ngân?”

Tân Hạ Noãn dừng một chút, chiếc đũa gấp cơm dừng ở ngang miệng. Cô sững sốt, tiếp tục ăn “Mẹ, nếu con vẫn thích anh Tử Ngân, con sẽ không quen với Liêu Tu.”

Mẹ Tân xới cơm vào bát mình “Nó đã về rồi.”

“Vâng, đã thấy.” Tân Hạ Noãn nói, lòng có chút không yên.

Mẹ Tân sững sốt, thả bát cơm xuống bàn, “Các con đã chậm mặt nói chuyện?”

“Không đâu, con chỉ thoáng thấy anh ấy mà thôi. Anh ấy thay đổi không ít.” Trong ấn tượng của Tân Hạ Noãn, Lục Tử Ngân căn bản không giống lúc này, anh không bao giờ mặc âu phục, áo sơ mi luôn xắn tay áo thật cao, thích ăn kẹo cao su, hơn nữa thường ăn giấm cô, nói cô ăn ít để mặt gầy bớt, mặt cô hơi béo. Anh luôn cà lơ phất phơ, bài tập luôn nhờ cô làm giúp. Anh rõ ràng học hơn cô 2 lớp, cô sao có thể làm giúp?

Không phải vì anh, cô đã không cắt công đọc sách, học tập siêng năng vượt cả cấp học hiện tại của cô. Bạn bè của Lục Tử Ngân đều hâm mộ anh, khen anh thật là tốt số, anh liền nắm bả vai cô, xoa đầu cô, cười ngọt ngào “Tớ thích nhất là em gái, ai cũng không cho.”

Đúng vậy, cô chính là em gái của anh. Anh là chàng trai đầu tiên cô để ý, nhưng vào thời điểm cô chuẩn bị dừng khí để thổ lộ, vào sinh nhật mười ba của cô, anh trước mặt mọi người lại muốn cùng cô kết bái huynh muội. Cô biết, đời này, anh luôn xem cô như một đứa em gái.

“Tử Noãn, hay chúng ta đánh tiếng với Lục gia, dù thế nào, chú Lục luôn là người rõ con nhất.”

Chú Lục tức là ba của Lục Tử Ngân. Lục tham mưu thật hy vọng có một cô con gái, nhưng lại chỉ có một đứa con trai, Tân gia và Lục gia có quan hệ tốt, Tân Hạ Noãn lại được ông rất yêu thích. Sau khi biết Lục Tử Ngân cùng cô kết bái, ông rõ ràng rất phật lòng, đành ngậm ngùi nhận cô làm con gái nuôi.

Tân Hạ Noãn vừa ăn cơm, bình tĩnh nói “Tốt thôi, không việc gì.”

Dù gì cũng không có gì. Xem như cô là em gái gặp lại anh trai lâu ngày không thấy, từ xa mới trở về.

3. Chương 03

Nhà Tân Hạ Noãn cùng nhà Lục Tử Ngân chuyển nhà ba lần, đều vẫn là hàng xóm của nhau. Tân Hạ Noãn thật đôi khi muốn thay đổi cái nghịch cảnh này. Nhưng mà vô luận cô mong muốn thế nào, chỉ cần ba Tân Hạ Noãn vẫn còn trong quân đội, nhà cô nhất định ở tại quân khu A, là hàng xóm của lục gia.

Tân Hạ Noãn không phải là không muốn dọn ra ngoài ở, nhưng lại ngại ba nghiêm khắc, cô chỉ đành từ bỏ ý nghĩ này. Cô không phải là con trai, lại là con gái chưa xuất giá, nên tốt nhất là ở tại trong nhà, giữ khoảng cách với đô thị phù phiếm. Cô biết ba vì muốn tốt cho cô, nên cô cũng không phản kháng, an ổn phận trong nhà.

Mẹ Tân gõ cửa Lục gia, mở cửa chính là bảo mẫu của Lục gia, dì Trương. Hiện nhiên mẹ Tân là khách quen của Lục G Iao, dì Trương vừa thấy mẹ Tân, vội vàng chào đón, tủm tỉm cười: “Vừa rồi bà chủ còn định cho tôi đi gọi chị đấy”.

Mẹ Tần đem kẻ không được ự nhiên THN đẩy lên trước, dắt cô vào trong nhà. THN có chút chần chừ, đi vào trong phòng, nhìn quanh. Kỳ thực Lục gia có thể tính là người nhà THN, cứ hai ba ngày lại ghé một lần. Nhưng mà hiện giờ trong phòng có một người khiến cô phải cau mày.

Mẹ Tần đến gần THN, nhỏ giọng nói thầm “Đừng quên con đã đồng ý cái gì với mẹ”.

Như mọi khi, làm ra vẻ lễ phép ngoan ngoãn, thể hiện như một tiểu thư khuê các, yêu cầu của mẹ Tần đối với THN, cô sớm đã thuộc lòng. Khi hai người đi tới phòng khác, THN cực lực khống chế mình không nhìn tới người mặc âu phục nam màu đen sang trọng bên trái, bảo trì ánh mắt phía trước, mỉm cười thực ngọt ngào “Thưa bác Lục, dì Tiễn”.

“Hạ Noãn, đến đến...” THN lại gần Tiễn Nam Nương, Tiễn Nam Nương trực tiếp kéo tay THN ngồi xuống bên cạnh rồi quay sang cười với mẹ Tần “Đang chuẩn bị kêu Tiểu Trương gọi bà, Tử Ngân từ Mỹ đã trở về”.

Mẹ Tần sớm đã nhìn ra Lục Tử Ngân, cười ha hả “Vừa rồi ở ngoài cổng khu nhà đã thấy, Tử Ngân càng ngày càng đẹp trai, khí chất so với trước kia càng lóa mắt”.

LTN hé miệng cười, ánh mắt trong trẻo nhưng hơi lạnh lùng, mặc dù nhìn không ra được có bao nhiêu nhiệt tình, nhưng vẫn lễ phép “Dì khen thật rồi”. Anh tùy ý đem ánh mắt liếc về phía THN bên cạnh mẹ Tần, nét cười tản ra toàn khuôn mặt. Vừa vặn lúc THN đang rình coi anh, bị nhìn trúng, cô chấn kinh vội trốn tránh đôi mắt mang ý cười của anh. Lục Tử Ngân mỉm cười: “Noãn, em vẫn đáng yêu như vậy”. Đây chính là nói tới nỗi đau của cô mà, nhiều năm như vậy mà nét mặt tròn trịa như trẻ con của cô không thể đổi, ăn bao nhiêu kẹo cao su cũng không gầy đi.

Mẹ Tần nháy mắt với kẻ không biết ứng xử là THN, như đang nói, người ta nói chuyện với con sao con không phản ứng?

THN miễn cưỡng đáp lại anh “Anh Ngân”, “Anh khen em như vậy không đúng, em không có đáng yêu”

LTN vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh anh, đôi mắt khẽ nheo lại, “Chúng ta đã lâu không tâm sự, đến đây ngồi, chúng ta tâm sự chút đi”.

THN sững sốt, nhìn chỗ ngồi bên cạnh anh hồi lâu, vội vàng lắc đầu “Không cần, em ngồi...”

“AI nha, Hạ Noãn qua đó đi, Tử Ngân vừa về đã muốn nhanh gặp con rồi”. Tiễn Nam Nương khanh khách nở nụ cười, nhìn THN có vẻ không hài lòng.

Lục tham mưu cũng lên tiếng, tùy ứng mà nói “Hạ Noãn, anh em các con trước không phải rất tốt sao? Sao trở nên xa lạ như thế?”

THN nghĩ lại, cô cần gì phải khẩn trương như vậy, cô với anh giống như lời vợ chồng bác Lưu nói, là anh em, không thể vì lâu không gặp mà như xa lạ. Cô gượng cười, đi đến phía đối diện, đặt mông ngồi ở chỗ LTN vừa chỉ.

Không khí có chút quái dị, mẹ của cô cùng chị vị Lục gia đều nhìn cô? Không màng tới nói chuyện? THN ho khan một tiếng, tùy tiện lấy thức ăn trên bàn ăn.

“Tử Ngân, con không phải muốn hỏi chuyện dì Tần sao? Sao lại không mở miệng?” Tiễn Nam Nương nhắc nhở con trai.

LTN cũng lấy một vài cái cây trên bàn đưa cho THN, cười cười liếc mắt nhìn cô, cười cười, “Ăn nhiều một chút, còn rất nhiều”.

THN ôm hận nhìn anh, từ khi cô bắt đầu bước vào phòng khách, anh vẫn nhìn cô chăm chăm, làm cô cảm thấy không tự nhiên, thật xấu hổ. Anh cứ tiếp tục nhìn cô chăm chăm, cô đành phải né mắt nhìn thẳng phía trước. Tên chết tiệt này, rõ ràng nghe thấy cô vừa mới ăn cơm xong rồi, sao có thể ăn thêm nhiều được nữa. Không phải có ý muốn chinh cô sao?

Mọi người dương mắt nhìn THN nén giận mà nhận trái cây LTN “ăn cần” đưa, tiếp tục cố gắng ăn.

LTN thực vừa lòng, ngồi nghiêm chỉnh aị, hỏi mẹ Tần: “Dì Tần, con nghe mẹ nói dì đang giúp Noãn chọn rể?” THN nghe xong lời này, không cần thận mà bóp nát trái cây trên tay, không thể tin nhìn sang mẹ mình.

Trời ạ, mẹ còn muốn để cho cô sống hay không? Chuyện mất mặt như vậy, đem nói khắp nơi, chuyện cô không có người yêu thực vinh quang như thế sao?

Mẹ Tần mắt sáng lên, không thèm để ý tới ánh mắt như muốn ăn thịt người của THN “Đúng vậy, Tử Ngân có bạn bè nào tốt, nhất định phải làm mai cho Hạ Noãn”.

LTN hơi hơi nheo mắt, thản nhiên mà cười, “Đương nhiên, con luôn hiểu rõ Noãn nhất”.

THN lại đem trái cây trong tay bóp nát...Tên này, ở nước ngoài vài năm, chẳng lẽ đã luyện được nói dối không đỏ mặt sao?

Đúng lúc này, điện thoại THN vang lên, cô sững sốt, có chút ngượng ngùng. Tiền Tam Nương thoải mái, thông cảm nói “Không có việc gì, con tiếp điện thoại”.

THN cầm lấy di động, nhìn màn hình hiện số người gọi, quả nhiên là bạn tốt Mạn Ny, cô mới vừa nghe máy đã nghe tiếng Mạn Ny vang lên giữa âm thanh ồn ào, “Hạ Noãn, nhanh tới quán bar Duy Nạp Tư”.

“Làm gì?” THN có chút thắc mắc, bình thường cô nàng này không phải luôn cùng tình nhân triền miên bên nhau sao? Sao lại tìm tới cô? Đang yên lành sao lại gọi cô tới quán bar?

“Tất Phương uống rượu, say bí tỉ, tớ một người không thể không nổi”.

“Thế thì quan hệ gì tới tớ?” THN nhăn trán, vô lực nói. Đây là lần thứ mấy rồi? Cô chẳng lẽ là người khuôn vác riêng của cặp đôi này sao? Có lúc THN thực hối hận lúc trước khi Mạn Ny ăn chơi trác táng đã giúp không cô ấy về, có lần đầu tiên có lần thứ hai, về sau càng lúc càng phải giúp.

“Vốn cũng không muốn phiền toái cậu, nhưng gót giày tớ bị gãy, mà trong quán bar không quen ai cả, nếu có mấy tên háo sắc tới kiếm chuyện tớ biết phải làm sao đây...” Đầu dây nêm kia bắt đầu khóc nức nở.

THN bắt lực ngựa cổ nhìn trần nhà, nhưng sau lại thấy đây lại là một cơ hội tốt, cô có thể mượn cơ này rời đi. Sau khi tắt máy, cô quay sang nói cùng người lớn trong phòng “Thật ngại, một đồng nghiệp của con tăng ca, muốn con hỗ trợ, con phải chạy về chung cư một chuyến”.

“Không vội, công việc là quan trọng nhất”. Chiều này vừa tung ra lập tức lừa được Lục tham mưu, người luôn lấy sự nghiệp là chính.

THN vội vàng cười, đứng lên, chuẩn bị ba mươi sáu kế tẩu là thượng sách, không nghĩ Lục Tử Ngân cũng đứng lên theo cô “Để anh đưa đi”.

“Không cần, em có xe, để tự em đi”.

LTN nhú mày. Mẹ Tần ngay lập tức tiếp lời “Kỹ thuật lái xe của con thật tệ, xe mới mua là đem làm trải hết, trời đã tối muộn, vẫn nên là để cho anh Tử Ngân đưa con đi”.

“Đúng đấy, trời tối rồi, Hạ Noãn, vẫn là để Tử Ngân chở con đi”. Tiền Nam Nương cũng nói thêm vào.

Nhìn thấy bậc cha mẹ đều mong chờ cô đáp lời, cô cũng không muốn trái ý họ, đành làm ra bộ cảm tạ, nói với LTN “Phiền toái anh rồi”.

“Không có việc gì”.

.....

Đây là lần thứ hai THN ngồi trên xe đàn ông. Lần trước là ngồi trên xe Tất Phương. Khi đó Tất Phương đưa Mạn Ny về nhà, vừa vặn Mạn Ny cùng cô đi chung một đường về, liền thuận tiện mang cô đi theo. Khi đó, ngồi phía sau, nhìn thấy hai người yêu nhau trông thật tình cảm, trong lòng cô từng ảo tưởng một ngày nào đó cô cũng sẽ cùng người yêu ngồi ghế trước, nhất định sẽ giống như Mạn Ny, cười thật ngọt ngào hạnh phúc.

Nhưng hôm nay, cô ngồi ghế trên, lại không có cảm giác ngọt ngào như vậy, vì người bên cạnh trước tay lái không phải bạn trai cô mà là vết thương lòng trước kia của cô. Vết thương ấy, tưởng nhiều năm sẽ liền lại, sẽ trở thành quá khứ. Nhưng rõ ràng là không thể quên được, cô đã thâm mến chính người con trai mười năm mình kêu là anh trai.

“Em muốn đi đâu?” LTN đem xe ra khỏi khu nhà, thâm thúy hỏi lại. THN mới lấy lại tinh thần, sững sốt vì chợt nhớ ra là mình đã nói dối, cô ngượng ngùng nói” Kỳ thật là em không phải muốn đi công ty”.

“Anh biết”.

“Sao...” Cô nói dối dễ nhìn ra vậy sao? Anh như thế nào biết cô sẽ không muốn tới công ty.

LTN liếc mắt nhìn cô, mặt không chút thay đổi hỏi “Làm sao?”

“Quán bar Duy Nạp Tư, anh biết không?”

“Có hướng dẫn”. Dứt lời, anh quay đi, tiếp tục lái xe.

Anh tục hồ đối với việc cô đi quán bar không có vấn đề gì. Nếu trước kia, anh thực sẽ có ý kiến bất kể cô làm gì. Cô không được làm cái này, không thể làm cái kia, gì cũng hể có thể nghe anh phân phó, bá đạo. Mà cô cũng rất hưởng sự bá đạo của anh, cho tới bây giờ đều là theo giúp anh làm việc bá đạo. Liền ngay cả khi anh vì một cô gái khác đánh nhau, cô vì anh mà nói dối cha mẹ anh, nói anh ở trường học học bù.

Cô không khỏi bất đắc dĩ nở nụ cười, cô biết anh từng có quá khứ oanh oanh liệt liệt, hiện giờ gương mặt sao lại yên lặng thế, cô biết anh từng bị bác Lục đánh cho trầy da tróc thịt cũng không hề kêu đau, không hề rớt nước mắt. Cô cũng từng chứng kiến, đau lòng nhìn thân ảnh mệt mỏi của anh, cái gì cũng không thể làm được. Chỉ có thể cho anh mượn bờ vai mình dựa vào, yên lặng làm cô gái nhỏ phấp sau anh. Cô chính là thanh mai trúc mã của anh, mãi mãi là một đứa em gái mà thôi.

Cô cũng không còn trẻ tuổi, cô sợ đau, cũng không hi vọng chính mình cùng anh có liên quan. Chỉ luôn nhắc nhở chính mình cảnh tỉnh và muợn phiền vì chính mình vẫn yêu anh như cũ.

Cô nói:” Anh,anh nhất định phải giúp em tìm một người con trai nào tốt ấy, hạnh phúc về sau của em gái, hoàn toàn dựa vào anh”.

Ở bên tay lái, thân mình LTN nhất thời cứng ngắc

....

4. Chương 04

Lục Tử Ngân tay vẫn siết chặt trên vô lăng, mãi vẫn chưa động, bỗng nhiên anh quay xe, Tân Hạ Noãn theo quán tính ngã người về phía trước. Tân Hạ Noãn có chút nghi hoặc nhìn Lục Tử Ngân.

Anh chậm rãi nghiêng đầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khó hiểu “Noãn, em nghĩ nên lập gia đình?”

Tân Hạ Noãn cười xấu hổ, đầy mắt phảng phất sương mù, có chút bất đắc dĩ, “Anh, nam nhân cùng nữ nhân không giống nhau. Nam nhân tới ba mươi tuổi có thể chọn nữ nhân, nhưng nữ nhân tới lúc ba mươi tuổi, có thể không phải lúc nào cũng vậy nhưng theo ý em, tới khi em ba mươi tuổi, là người khác chọn em, không thể theo ý mình được. Anh nói như vậy có phải rất thảm không?”

Lục Tử Ngân trầm mặc một lúc, bỗng nhiên nói một câu chẳng liên quan gì “Anh hiện tại có tiền.”

“...” Tân Hạ Noãn lại càng trầm mặc, trong lòng cười lạnh. Đúng vậy, anh từng là kẻ không có gì, thời niên thiếu chuyện gì cũng đã trải qua, cuối cùng anh cũng thực hiện được lời thề, kiếm được thật nhiều tiền, về sau sẽ không bao giờ ... vì tiền mà lo lắng.

Anh đã làm được.

“Anh so với Liêu Tu không phải nhiều tiền hơn sao?”

Tân Hạ Noãn ngẩn người, cũng không biết trả lời thế nào, cô giật mình khi thấy Lục Tử Ngân biết Liêu Tu, sau lại càng giật mình hơn khi nhận ra, cô làm bạn gái của Liêu Tu hơn năm năm cũng không biết tình hình tài chính của Liêu Tu, chỉ đại khái biết nhà anh ta mở công ty.

Lục Tử Ngân thấy Tân Hạ Noãn không nói lời nào, cũng không miễn cưỡng, tiếp tục nhấn ga, chú tâm lái xe. Sau anh lại nói với Tân Hạ Noãn “Em về sau gặp qua nam nhân nào cũng nên nói với anh, anh nhìn qua, nói không được thì không nên quen.”

Tân Hạ Noãn kinh ngạc, tròn mắt nhìn Lục Tử Ngân, dường như Lục Tử Ngân bá đạo của ngày xưa đã quay trở lại, chỉ là vẻ mặt của anh bây giờ không chút thay đổi, khác xưa luôn có ý cợt nhả.

Xe dừng lại ở quán bar Duy Nạp Tư. Duy Nạp Tư là quán bar cao cấp, tụ điểm ăn chơi cao cấp ở thành phố A này. Tân Hạ Noãn luôn ở nhà, rất ít ra ngoài nên không thường lui tới đây, nếu có thì cũng là vì đi cùng Mạn Ny. Có đôi khi, Tân Hạ Noãn oán giận không hiểu sao mình lại trở thành bạn của Mạn Ny, bạn thân là đằng khác. Hai người ở chung phòng trong ký túc xá, Tân Hạ Noãn xem như loại người ngoan ngoãn đọc sách, chấp hành nghiêm chỉnh nguyên tắc “Hai điểm một đường cộng thêm căn tin”, chưa bao giờ làm trái. Mạn Ny lại là điển hình của lối sống sinh viên, vừa lên đại học liền tự do như chim sổ lồng, vui chơi bay nhảy, đăng ký khóa học nhưng lại trốn đi chơi, luôn cầu xin Tân Hạ Noãn giúp mình điểm danh. Mỗi lần tới giờ điểm danh, Tân Hạ Noãn luôn phải đỏ mặt, lén lút giả giọng Mạn Ny giúp cô điểm danh. Nhưng cũng có thể vì như vậy mà hai người ngày càng thân thiết.

(Kat: “hai điểm một đường cộng thêm căn tin” tức là chỉ có từ trường về phòng ký túc xá, cùng lắm là tới căn tin nữa thôi)

Mãi đến khi nghiên cứu sinh thực tập tốt nghiệp, Tân Hạ Noãn thấy Mạn Ny đau khổ tìm nơi công tác, mới đem cô giới thiệu với một công ty, hai người lúc đó mới chính thức nhận ra mình là bạn tốt của nhau. Tuy rằng Tân Hạ Noãn cực độ không tán thành Mạn Ny là bạn gái Tất Phương, nhưng khi thấy Mạn Ny cùng Tất Phương vui vẻ bên nhau lại không dám nói gì.

Chỉ cần ở cùng một chỗ vui vẻ bên nhau là được rồi. Mạn Ny nói cô vui vẻ, Tân Hạ Noãn cũng sẽ cảm thấy vui.

Tân Hạ Noãn xuống xe, từ bên ngoài cửa kính xe vẫy tay với Lục Tử Ngân “Cảm ơn anh.”

Lục Tử Ngân liếc mắt nhìn quán bar Duy Nạp Tư. Trước khi trở lại thành phố A, anh đã biết qua thành phố giờ đây thay đổi không ít. Giống như ở Mỹ, không thiếu những tụ điểm ăn chơi, lãng phí, giống như là một quy luật của xã hội vậy.

Quán bar Duy Nạp Tư này mỗi ngày thu hơn ba mươi vạn, hơn nữa chỉ có khách quý mới có thể vào, không phải dùng nghĩ được vào, đương nhiên bạn đi cùng khách quý cũng có thể vào.

Loại tụ điểm ăn chơi này, ở Mỹ cũng không thiếu, Charles cũng từng kéo anh đi những nơi như thế này, đơn giản chỉ vì cậu ta là loại công tử dư tiền, muốn phung phí vào chốn ăn chơi xa hoa, hưởng thú vui uống rượu cao sang. Nói qua nói lại, bắt quả là quá nhàm chán, muốn tìm nơi tiêu khiển.

Anh không khỏi nhú mày, nhìn Tân Hạ Noãn đi về phía quán bar. Cô từ lúc nào lui tới những nơi như thế này?

Tân Hạ Noãn đi vào bar, qua cửa trước vào đến đại sảnh. Cô bị ánh sáng nhấp nháy của đèn neon làm cho lóa mắt. Cô hí hóp mắt, tìm kiếm thân ảnh quen thuộc, nhưng mãi vẫn không thấy, liền đến trước quầy rượu, hỏi người pha chế “Xin hỏi, anh có biết Tất Phương tiên sinh không?”

Đây là một anh chàng pha rượu tuần tú, ước chừng hai mươi ba tuổi, mặc dù cách ăn mặc rất chừng mực nhưng vẫn không thể che dấu nét trẻ con trên mặt. Có lẽ là vì cô nhiều tuổi hơn nên Tân Hạ Noãn ngay lập tức coi anh ta như ... trẻ con.

Người pha chế vẽ mặt lưu manh nhìn Tân Hạ Noãn đánh giá, hiển nhiên cô thoát nhìn là người đàn ông hoàng, không thường lui tới những chỗ thế này. Anh ta nhìn cô cười tà mị.

Tân Hạ Noãn có chút khó chịu, muốn nổi giận, không ngờ lại đụng phải một tên nhóc vẻ mặt gian tà, thật mất hứng. Anh chàng pha chế rượu chồm người qua quầy rượu, chìa tay về phía cô “Tiểu thư, lần đầu tiên đến đây?”

Tân Hạ Noãn cau mày, không thêm phản ứng lại hẳn, lời điện thoại ra. Nơi này quá ồn ào, cô phải lời thêm một tai nghe ra, đeo vào tai mới nhấn nút gọi. Chỉ trong chốc lát âm thanh từ tai nghe vọng lại.

“Ở đâu?”

Phía bên kia chỗ Mạn Ny thật tĩnh lặng, tựa hồ chung quanh không hề có tiếng ồn ào, cô nói “Phòng rượu, A85.”

“Tớ lập tức tới.” Cô đem điện thoại ngắt máy, cất tai nghe đi, hỏi người pha chế “Xin hỏi A85 đi lối nào?”

Anh chàng pha chế dường như rất có hứng thú với Tân Hạ Noãn, nhìn cô tà ác nói “Nếu chỉ cho cô, cô sẽ bắt tay tôi chứ?”

Tân Hạ Noãn mặc kệ hẳn, thuận tay giữ một nhân viên tạp vụ hỏi, nhưng nhân viên này cố tình chần chừ không trả lời, mắt cứ liếc nhìn sắc mặt người pha chế, thấy hẳn cười tà, nhân viên tạp vụ vội vàng lắc đầu, lẩn đi.

Tân Hạ Noãn ngạc nhiên rồi tức giận, liếc mắt nhìn gã pha chế rượu. Không nói cho cô, cô đi chỗ khác hỏi. Cô liền đi ngang qua sàn nhảy, tìm vài người tạp vụ khác hỏi.

Khi hỏi được, cô quay trở lại đường cũ tìm A85, đi ngang quầy bar, gặp lại gã pha chế rượu, hẳn nhìn cô cười trêu chọc, thật là gặp quỷ!

Tân Hạ Noãn đến A85, vừa mở cửa liền nhìn thấy Tất Phương nằm ngủ trên ghế sofa, còn có Mạn Ny đáng thương ngồi bên cạnh. Tân Hạ Noãn đi tới, nhặt đôi giày cao gót trên mặt đất lên xem. Quả nhiên, đây là đôi giày mới mua lần trước, giá hơn một ngàn, vậy mà đã hi sinh mất rồi. Cô ngay lập tức cảm thán “Tiêu tiền hoang phí quả nhiên không giữ lâu được.”

“Hạ Noãn, động chạm gì cậu? Tớ không có việc gì.” Mạn Ny nói lại, cô đã quá quen với việc Tân Hạ Noãn khi dễ mình. Tân Hạ Noãn liếc mắt nhìn bạn, lấy chiếc giày lành lặn còn lại, bẻ nốt gót giày, hi sinh luôn chiếc giày còn lại. Tân Hạ Noãn đem hai chiếc dép lê ném qua cho Mạn Ny “Đi vào.”

“...” Mạn Ny rối rắm nhìn đôi giày bị biến dị.

“Dù sao cậu là lái xe, không cần đi giày đẹp. Ngày mai kêu kim chủ bồi thường cậu đôi giày khác? Anh ta có tiền mà.”

Mạn Ny cảm thấy cũng đúng, liền đi đôi giày kì quái vào chân. Cô dùng thân mình gầy yếu nhắc Tất Phương dậy nhưng không nổi. Tân Hạ Noãn bắt buộc phải hỗ trợ Mạn Ny, khiêng một bên bả vai Tất Phương. “Tên say mềm này như thế nào lại luôn gọi cho cậu, hẳn không phải có rất nhiều tình nhân sao?”

“Xem như tớ dễ tính.” Mạn Ny nói nhỏ, không có bất mãn hay để bụng, giống như là chuyện bình thường.

“Phải tính tiền không?”

“Có, dùng thẻ.”

“Ha, cậu cũng bắt chước hẳn tiêu tiền.”

“Là thẻ của anh ấy.”

“Cậu biết mật mã? Thật là không đơn giản nha!” Tân Hạ Noãn nhìn bạn mình ngưỡng mộ.

Mạn Ny mỉm cười, có chút ngượng ngùng “Mật mã của anh ấy luôn là sinh nhật của tớ.”

“Bội phục.” Tân Hạ Noãn thực kính nể nhìn Mạn Ny.

Hai người khó nhọc kéo được Tất Phương ra ngoài. Khi cả ba ra khỏi quán, Mạn Ny đi lấy xe, Tân Hạ Noãn đành phải một mình khiêng Tất Phương vô lực chờ ở cửa.

“Mạn Ny ...” Tất Phương giọng nỉ non, mắt vẫn khép lại, miệng cứ hướng Tân Hạ Noãn dựa lại gần. Tân Hạ Noãn bị dọa nhảy dựng, đem hắn đẩy ra, nhưng nam nhân này say rượu, đứng không vững lại lảo đảo muốn ngã xuống, Tân Hạ Noãn đành phải đỡ lấy hắn, mặt mày xám xịt “Tổng tài đại nhân, tiểu tình nhân của anh sẽ mau tới thôi, đừng có làm phiền nữa.”

Tất Phương bấy giờ mới khẽ hé mắt, nhìn thẳng vào một chỗ, sau đó lập tức mở bừng mắt, chỉ tay về phía sau Tân Hạ Noãn “Lục ... Lục ...” Hắn vừa nói được một chữ, hơi rượu lại trào ra, phải chạy sang một bên, ối như điên ra đường.

Tân Hạ Noãn vội vàng xoay người, chỉ nhìn thấy Lục Tử Ngân chăm chú nhìn mình, hình như có chút mất hứng “Loại nam nhân này em cho rằng bố mẹ em sẽ thích sao?”

“...” Tân Hạ Noãn chỉ cảm thấy đỉnh đầu mình như có con quạ đen bay qua. Anh đang hiểu lầm cô? Cô cùng cái tên hoa hoa công tử Tất Phương này một chút quan hệ cũng không có a.

Lục Tử Ngân nói tiếp “Em có khăn tay không?”

“Có.”

“Đưa cho hắn, thực bẩn chết.” Lục Tử Ngân nhướn mày, mặt đen kịt. Tân Hạ Noãn mới vừa đem khăn tay ra, một chiếc xe BMW màu trắng đã dừng lại trước mặt bọn họ. Mạn Ny xuống xe, nhận lấy khăn tay của Tân Hạ Noãn lau lau cho Tất Phương, sau đó đẩy hắn lên xe, oán trách: “Không thể uống thì đừng uống nhiều như vậy, thật là.”

Mạn Ny trước khi đi, ánh mắt quét qua Lục Tử Ngân phía sau Tân Hạ Noãn rồi hướng Tân Hạ Noãn nháy mắt, cô nghĩ rằng có kẻ ngốc ở Duy Nạp Tư để ý tới Tân Hạ Noãn.

Tân Hạ Noãn vẻ mặt càng trở nên đen thui.

Nhìn theo bọn Mạn Ny lái xe rời đi, mặt Tân Hạ Noãn càng lúc càng xám xịt, cô vô lực nhìn Lục Tử Ngân “Anh, anh rốt cục hiểu ra chưa?”

Lục Tử Ngân không nói, nắm chặt tay cô kéo lại gần anh một chút. Tân Hạ Noãn bị Lục Tử Ngân đột nhiên kéo lại gần, mặt thoáng đỏ. Anh khẽ hít mùi rượu trên người cô, rượu đắt tiền, Lafite Pháp năm 82, có đủ loại cấp bậc.

Lục Tử Ngân hỏi “Muốn uống Lafite Pháp năm 82 sao?”

“Gì cơ?” Tân Hạ Noãn ngẩng đầu, cảm nhận Lục Tử Ngân gần ngay gang tấc.

Lục Tử Ngân hé miệng mỉm cười, nhẹ nhàng mà thần nhiên nói “Đi tới nhà của anh.”

Kỳ thật tới nhà anh có khác gì về nhà cô, bất quá là chỉ cách nhau trăm bước. Mặc dù có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không muốn thất lễ, uống nhanh một chút rồi về, hơn nữa chú Lục và dì đều ở nhà.

“Được rồi.” Lafite Pháp năm 82, Tân Hạ Noãn đã từng nghe qua, có lần đã nhìn thấy trên một tạp chí lớn là được đấu giá, khởi điểm là mức giá mười vạn.

Lục Tử Ngân cười cười, đi về phía đường lớn đối diện. Tân Hạ Noãn theo sau, không khỏi sửng sốt, chiếc xe vẫn ở chỗ cô xuống ban nãy, anh vẫn chưa hề rời đi, vẫn đang đợi cô ...

(Hết chương 4)

5. Chương 05

Tân Hạ Noãn không nghĩ tới nhà của Lục Tử Ngân nói không phải cách nhà mình trăm bước. Xe đi không quá năm phút, chỗ cô ngồi còn chưa ấm thì xe đã dừng lại trước một tiểu khu Liên hoa.

Tiểu khu Liên hoa này là một khu biệt thự mới xây, khép kín, không quá to cao. Mỗi một ngôi biệt thự trong khu này đều có kiến trúc khá giống nhau, phòng ốc bên trong dường như cũng được bố trí như vậy, mới nhìn qua thấy rất hiện đại.

Từng biệt thự đều có gara để xe riêng, Lục Tử Ngân đem xe chạy vào gara, tắt máy, đèn trong xe cũng tắt theo. Nhất thời, cả gara trở nên âm trầm mà không khí trong xe cũng rất im lặng. Theo ánh đèn mờ ảo, Tân Hạ Noãn muốn nhìn rõ biểu tình của Lục Tử Ngân, nhưng mà chỉ thấy được ánh mắt anh đang nhìn chằm chằm phía trước, tựa hồ như đang nhìn về nơi xa xăm nào đó.

Tân Hạ Noãn cũng chỉ biết im lặng theo.

Một lúc sau, Lục Tử Ngân mới nghiêng đầu, khẽ nói “Noãn, chúng ta kết hôn đi.”

“...” Tân Hạ Noãn sửng sốt, trong lòng căng thẳng, cảm thấy máu trong người như đang sôi trào, cô hoảng hốt đến độ nói năng lộn xộn cả lên: “Anh, đừng đùa em, em không có đủ gan chịu đùa đâu.”

Lục Tử Ngân bật cười, vỗ nhẹ gáy của cô “Xuống xe đi.” Anh xuống xe trước. Tân Hạ Noãn mặt bớt đỏ dần, lòng cũng bình tĩnh dần trở lại. Cô cảm thấy mình thật vô dụng, lại đi giống như một nữ sinh, vì câu nói của anh mà miên man suy nghĩ.

Cô cũng nhận ra, người cô gọi anh mười mấy năm, nói những lời này chỉ như lời trêu đùa, chê cười cô, hơn nữa đây cũng không phải lần đầu, đã không biết bao nhiêu lần trước đây anh cũng trêu chọc cô như vậy.

Biệt thự trong Liên hoa tiểu khu này kiến trúc nhìn không mới cũng không cũ. Lục Tử Ngân lấy chìa khóa mở cửa, đi vào, mở đèn trong đại sảnh lên sáng chói cả mắt. Đồ đạc trong nhà thoạt nhìn đều rất mới, trang trí theo phong cách cổ điển. Tân Hạ Noãn nhìn hết thấy mọi thứ trong phòng, không khỏi hỏi: “Anh mua?”

“Tùy tiện thôi, nhà mới ở trên núi. Cuối tuần mới ghé tới, lần sau sẽ mang em đi xem.”

Tân Hạ Noãn đi qua, rút một cái ghế bên cạnh anh ra, ngồi xuống cười hì hì nói: “Một đại nam nhân liền tùy tiện mua một ngôi nhà lớn như vậy ở, không sợ tịch mịch sao, vậy chị dâu đâu?”

Tân Hạ Noãn nghe mẹ Tân kể rằng Lục Tử Ngân ở nước ngoài có rất nhiều bạn gái. Khi đó cô chỉ nhẹ nhàng cười, thực sự không có cách nào để ý. Đã từ lâu, Tân Hạ Noãn biết dù cô có muốn để ý, cũng chỉ là uống công mà thôi. Quan hệ giữa cô và Lục Tử Ngân, không thể đổi khác được. Đây chính là nỗi khổ tâm lớn nhất của cô.

Lục Tử Ngân nghe Tân Hạ Noãn nói vậy, thân mình ngả về sau, lập tức mỉm cười, nhưng nụ cười có chút khổ tâm, lại pha chút chế nhạo: “Anh về nước là để cưới em, làm gì có chị dâu nào?”

Tân Hạ Noãn mặt lập tức lại trắng bệch, mắt tròn xoe, cô bưng chén rượu anh đưa cho, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, giả bộ như đang nhắm nháp hương vị. Kỳ thật cũng như nuốt nước vào bao tử, làm sao cảm nhận được rượu? Để thưởng thức xem rượu quý khác thế nào với rượu thường? Kết quả cô uống vào, cũng không thấy gì rõ ràng, rượu này so với mọi loại rượu cô uống đều có vị như nhau!

Cô âm thầm buông ly rượu, hỏi: “Anh, ở nước ngoài anh hẳn là rất biết hưởng thụ? Rượu hay mỹ nhân cũng vậy?” Nói xong, chính cô cũng muốn tự cắn lưỡi mình, nói chuyện kiểu này vốn không phải là tính cách thường ngày của cô.

Lục Tử Ngân hơi khép mi, môi khẽ nhếch: “Anh biết em đáng thương, người yêu bỏ ra nước ngoài, một thân một mình.” Lục Tử Ngân nhàn nhạt nói, có ý nói móc.

Tân Hạ Noãn cười khổ, cô thật sự không biết nói gì, bởi sự việc đúng là vậy. Tân Hạ Noãn càng nghĩ càng buồn. Cô luôn muốn bản thân mình phải có thật nhiều điểm tốt, đừng để cho anh có thể tìm ra điểm chê cười mình. Cô luôn tự ngẫm với lòng mình “Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh”, không chiếm được Lục Tử Ngân, không nhất định là sẽ không hạnh phúc. Cô nên tự tìm hạnh phúc của mình.

Nhưng giờ đây, sự nghiệp không có vì đáng nói, tình yêu cũng không có, mọi thứ rời bỏ, cô như thế nào có hạnh phúc?

Cô bực mình đem ly rượu trên bàn uống một hơi hết sạch, không nói nên một lời nào. Thật sự là tức chết người đi được...

Lục Tử Ngân cũng lấy một chiếc ghế ra ngồi đối diện cô, nhìn thấy cô không biết uống rượu, mặt đỏ lên “Vì em đáng thương như vậy, nên anh muốn thu về.”

Tân Hạ Noãn liếc ngang, “Đừng xem thường nha, em ... Em sẽ có người thương.” Cô bất chợt lo lắng, sự thật thì qua nhiều năm như vậy, trừ Liêu Tu, dường như không có ai tiếp cận cô cả. Mạn Ny từng nói là do cô ít tiếp xúc, nếu luận về nhan sắc, tuyệt đối có thể trêu đùa nhiều người.

Nhưng Tân Hạ Noãn không phải loại con gái thích trên đùa, cô luôn theo khuôn phép, nói khó nghe một chút thì chính là loại trạch nữ. Tóm lại, Mạn Ny kết luận rằng chính Tân Hạ Noãn đang lãng phí thời gian của chính mình.

Lục Tử Ngân cũng đang thưởng thức rượu, anh nhắm một chút, khẽ đưa tay lắc nhẹ ly rượu, chất lỏng trong ly sóng sánh. Anh khẽ cười: “Anh luôn để ý tới em, Noãn.” Anh đem ánh mắt vừa ngược lên, nhìn về phía cô “Một cô gái đáng yêu như vậy, ai mà không muốn, không phải sao? Nhỉ?”

Miệng anh toát ra hương vị của sự bồn chột, Tân Hạ Noãn không thêm để ý tới anh đang trào phúng, cầm lấy chai rượu trên bàn, rót vào ly của mình, lại một phen uống cạn sạch, “Em hiểu ý của anh, được, em nói cho anh một bí mật.”

Lục Tử Ngân nhướn mày, ý muốn cô tiếp tục nói.

Tân Hạ Noãn cảm thấy đột nhiên cả người nóng lên, máu trực tiếp tràn lên hai má, hai má cô tưởng chừng như đang bị hỏa thiêu, chà ... Chẳng lẽ chính vì mình sắp sửa nói dối mà có phản ứng này sao? Cô có chút lo lắng “Em sắp thăng chức. Em vốn là trợ lý của bí thư đúng không, sắp tới, em sẽ lên chức trợ lý tổng tài.”

Lục Tử Ngân buồn cười nhìn cô “Tự tin như vậy sao? Dựa vào cái gì?”

“Dựa vào ... em chuẩn bị câu dẫn tổng tài mới nhậm chức, hơn nữa phải thành công nha.” (Kat: Phụt! *lau lau màn hình*)

Lục Tử Ngân có chút bất đắc dĩ, cau mày khẽ cười “Tự tin vậy sao? Anh nghĩ ngay cả tổng tài mới là ai em cũng không biết.”

Nét mặt Tân Hạ Noãn lại đỏ lên, hai má nóng cháy, “Dù sao chỉ cần là nam nhân là được, em có thể thu phục, em phải chứng minh em rất có mị lực, đừng xem thường em.” Tân Hạ Noãn quả thực bị chọc giận. Anh nói cô có điều kiện tốt, sao lại còn ta ra chê cười?!(rùa xanh: tỷ đáng yêu ghê!)

Lục Tử Ngân không biết vì sao tỏ ra dở khóc dở cười, chỉ có thể lại cầm ly rượu lên thưởng thức, “Không cần, anh biết em có thể thành công. Chúc em mau trở thành thư ký tổng tài.”

Tân Hạ Noãn hơi sững sốt, lại ngã ly rượu rót đến một nửa, một ngụm xử lý hết. Tân Hạ Noãn uống một lúc, rốt cuộc cảm thấy điểm khác biệt của rượu ... Ban đầu uống vào không hề có cảm giác khác, nhưng càng về sau ...

Cô cảm thấy đầu rất nặng, có chút buồn ngủ. trên gương mặt vẻ đỏ ửng vẫn không hề giảm, cả người bắt đầu nóng lên như hỏa thiêu, cô biết cô hơi quá chén rồi, đã say, nên là ngừng uống thôi.

Lục Tử Ngân nhìn sang bên cạnh, kim đồng hồ cũng chỉ giờ khá trễ rồi. Anh biết nhà Tân Hạ Noãn khá nghiêm, liền đứng lên nói: “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

“Vâng.” Tân Hạ Noãn mới vừa đứng lên, lại muốn đổ ập xuống, tứ chi không thể kiểm soát nổi, chỉ một chút nữa thôi là té ngã, cũng may là Lục Tử Ngân đỡ thật đúng lúc, anh cười nhẹ: “Loại rượu này em cũng dám một ngụm mà uống cạn, cứ như thể mình là người có tư lượng tốt lắm vậy!” Tư lượng của anh thuộc loại tốt cũng không dám uống như cô.

Tân Hạ Noãn ngẩng đầu, khuôn mặt đỏ hồng, vẻ mặt khó chịu thống khổ nói: “Anh rõ ràng biết rượu này nặng như vậy, sao không cản em?”

“Vì anh muốn em say.” Lục Tử Ngân đột nhiên xấu xa cười, đem cô công lên lưng, cười yếu ớt: “Anh muốn công em, giống như trước kia vậy.”

Tân Hạ Noãn không có nghe được câu nói sau của Lục Tử Ngân, cô lúc đó đã đi vào giấc ngủ rồi, môi khẽ hé mở, đều đều thở nhẹ, nặng nề dựa vào trên lưng của Lục Tử Ngân mà ngủ, giống như trước kia vậy. Anh vẫn thường công cô như vậy ...

Lục Tử Ngân có một cô em gái thực chiều cổ tới anh trai, mà Tân Hạ Noãn cũng có một ông anh tốt mà cũng thực bá đạo. Tân Hạ Noãn cùng Lục Tử Ngân khi đó là hàng xóm ở tiểu khu. Hai nhà đối diện. Cả hai cùng học ở một trường cách nhà không xa lắm, chừng mười lăm phút đi bộ. Tân Hạ Noãn thường cùng Lục Tử Ngân đi học, cùng anh ra về. Lục Tử Ngân ở nhà thường không đọc sách, chú Lục liền bắt anh phải hoàn thành bài tập ở trường mới được về nhà, không làm xong đừng nghĩ bước chân vào nhà. Mà anh làm bài thật lâu, khiến cô vì vậy mà cũng phải thật lâu chờ đợi. Thành ra trong khi chờ đợi nhàm chán, cô dựa bàn ghế bên cạnh, hai tay chống cằm, im lặng nhìn anh gà mờ làm bài tập, không hề làm phiền, cũng không nói năng gì. Mỗi khi nhàm chán quá thì cô lại lăn ra ngủ, mỗi lần đều là Lục Tử Ngân đem cô công về.

Khi lớn lên, Tân Hạ Noãn vì Lục Tử Ngân mà học vượt cấp, cô tự hoàn thành bài tập của mình, đến lúc ra về lại đem bài tập của anh mà làm giúp anh toàn bộ, như một bảo mẫu hoàn hảo tốt. Vì vậy, thiếu gia Lục Tử Ngân không rảnh rỗi mới có thời gian đi chơi bóng rổ, vận động đến quên cả thời gian, trở về thì đã thấy Tân Hạ Noãn vì nhàm chán chờ đợi đã lại lăn ra ngủ. Lục Tử Ngân chưa bao giờ đánh thức cô dậy, chỉ giống như trước đây, đem cô cẩn thận công về. Nhưng về sau anh có ý trở về sớm hơn, Tân Hạ Noãn vẫn cứ thế mà ngủ, anh không có cách, lại công cô về. Kỳ thật Tân Hạ Noãn căn bản không có ngủ, cô chính là muốn anh công mình, nằm trên lưng anh, cô cảm thấy thật ấm áp, cảm thấy được anh cưng chiều yêu thương, làm cho cô thực muốn hưởng thụ từng giây từng phút một của mười lăm phút ngắn ngủi ấy.

Khi đó, cô thực dễ dàng thỏa mãn. Cô chỉ cảm thấy mỗi ngày có được mười lăm phút đó, chính là những giây phút tươi đẹp nhất trong cuộc đời mình. Cô thích chậm rãi một chút, không cần anh quá gấp gáp bước đi, từng giây từng phút nhấm nháp dư vị hạnh phúc, trong lòng không ngừng thâm hờ hét: chậm lại, chậm lại một chút.

Chỉ có như vậy, cô mới có thể tranh thủ. Tranh thủ thời gian được ở bên người mình thích.

6. Chương 06

Tân Hạ Noãn bị đồng hồ báo thức làm cho tỉnh giấc. Lúc cô tỉnh lại đã là buổi sáng của ngày hôm sau. Cô ngáp một cái thật dài, kéo dếp lê tập tễnh đi vào toilet đánh răng, mắt mơ mơ hồ hồ, bộ dạng vẫn chưa tỉnh ngủ soi vào trong gương.

Cô vô lực nhìn ảnh phản chiếu của mình trong gương, tóc rối tung, cho dù vốn có đôi mắt to, lúc này cũng trở nên híp lại, áo ngủ thắt nút cũng không được chỉnh tề, cao thấp so le không đều.

“Con xem xem, có phải là chính con không.” Trong gương phản chiếu hình ảnh thứ hai, là mẹ Tân Hạ Noãn, mẹ Tân. Bà trong tay âu yếm ôm sủng vật là chú chó cat búp bê, mặc đồ thể thao, chắc là vừa đi tập thể dục về.

Tân Hạ Noãn một bên đánh răng một bên xoay đầu nhìn lại, sau đó thực máy móc nhìn vào gương, nhìn mình, tiếp tục đánh răng.

“Ngày hôm qua con sao lại uống say đến không còn biết gì? Con có biết ba con thiếu chút nữa lấy roi đánh chết con không?” Mẹ Tân một bên vuốt ve cục cưng một bên cùng cô nói chuyện phiếm.

Tân Hạ Noãn súc miệng, cảm thấy sạch sẽ mới nói: “Con hoàn hảo, không tổn hao gì.”

“Nếu không có Tử Ngân nói giúp, con cho là con có thể may mắn thoát khỏi? Còn không biết xấu hổ nằm ì trên lưng người ta ngủ.” Mẹ Tân gãi gãi chú cún nhỏ, tiếp tục nói: “Con rõ ràng biết ba con ghét nhất là con gái buổi tối uống rượu, nhất là lại vào lúc nửa đêm, dễ gặp chuyện không may, con có biết không?”

Tân Hạ Noãn vừa chải đầu vừa nghe mẹ Tân lải nhải, cô buộc đại tóc đuôi ngựa, ra khỏi nhà tắm. Mẹ Tân ở phía sau tiếp tục đi theo nói: “May mắn con gặp Tử Ngân mang con về. Nếu không mẹ thấy ngày mai khẳng định phải dán thông báo tìm người.” (Kat: ô, thật giống mẹ ta hay đi theo cầm rằm >.<)>

Tân Hạ Noãn vốn đang ngồi ở trên bàn ăn bánh mì, nghe mẹ nói dong dài, nhưng mà nói thế nào càng nghe càng kỳ quái? Cô vội vàng hỏi: “Ngày hôm qua, anh ấy rốt cục nói gì với mẹ?”

“Còn có thể như thế nào? Nói con đến quán bar cùng bạn bè uống rượu, anh con lo lắng, một mực chờ, sau đó thấy con cùng bạn uống đến say không còn biết gì hết đi ra, nó mới vội mang con trở về.”

Sao sự thật lại bị vặn vẹo như thế? Tân Hạ Noãn cơ hồ muốn đứng lên mà gào rít, như vậy hóa ra kẻ đáng xấu hổ là cô sao, là Tân Hạ Noãn sao? Ba cô mà biết cô uống rượu, không tức giận mới là lạ! Tân Hạ Noãn lại nhớ tới điều mẹ vừa nói, lập tức trợn mắt há hốc mồm, ba cô chính vì nghe những lời nói dối đó nên mới nổi giận? Lục Tử Ngân rốt cuộc đang làm cái gì? Muốn hại cô mất hình tượng trong lòng ba mẹ vậy sao?

“Mẹ, mẹ có biết số điện thoại của Lục Tử Ngân không?” Tân Hạ Noãn lúc này đã muốn nổi trận lôi đình.

“Có, hôm qua trước khi đi, nó đã ẹ.” Mẹ Tân lấy máy điện thoại, đưa cho cô. Tân Hạ Noãn lập tức nhấn tìm số gọi, không hề có chút lo lắng nào.

Chuông chờ vang lên hồi lâu, thật vất vả mới có người nhấc máy, giọng người trả lời còn có chút chưa tỉnh ngủ “Alo, là ai?”

“Lục Tử Ngân!” Tân Hạ Noãn lập tức lớn tiếng, ngay cả tiếng anh cũng không thêm kêu.

Đầu dây bên kia thực bình tĩnh “Ừ” một tiếng, cũng không nói thêm gì, bởi đã dự đoán được tại sao Tân Hạ Noãn lại có cuộc gọi như bão nổi này. Tân Hạ Noãn ngược lại, không tiếp tục lớn tiếng, giọng nói trở lại vẻ thông thả, hỏi: “Anh vì sao bẽ cong sự thật, anh có biết như vậy sẽ khiến ba em rất giận?”

Lục Tử Ngân lại thản nhiên “Ừ” một tiếng, sau một lúc lâu lại bắt đầu dùng giọng nói trầm thấp nói: “Chú Tân đem xe của em cất đi rồi, trong thời gian tới anh chờ em đi làm.”

“Gì?” Tân Hạ Noãn lập tức kinh ngạc ngẩng đầu nhìn mẹ, hỏi: “Ba đem xe con cất?”

“Đúng vậy, sợ con mang xe ra ngoài chạy loạn. Tử Ngân tình nguyện đưa rước con sau này.”

Tân Hạ Noãn nghiêng chặt răng. Cô đã không còn bình tĩnh được nữa, rất muốn rống thật to lên nhưng lại phải chịu đựng, thống khổ nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh, anh đang dỗ em ăn kẹo sau khi cho em một cái bạt tai phải không?”

“Thật ngại, anh chỉ muốn hạ hỏa cho chú Tân, thấy chú ấy tức giận quá, mới nói dối như vậy, đành phải mất bò mới lo làm chuồng, xem như bù đắp tội lỗi.”

Anh nói dối vì muốn ba cô không tức giận? Ba cô là người không giữ được bình tĩnh sao? Tân Hạ Noãn cơ hồ muốn khóc. Lục Tử Ngân còn cố tình nói thêm: “Sáng hôm nay anh không thể đưa em đi làm, tối hôm qua anh uống hơi nhiều, có chút vụng về, em đi làm bằng phương tiện công cộng vậy.”

“...” Tân Hạ Noãn trong lòng tựa như có thiên binh vạn mã đang dẫm đạp lên cổ mà gào rít, cô thật muốn hét to lên.

Cô nhịn nhục đi xe bus đi làm ba năm, thật vất vả mới có thể có xe riêng để đi, ngồi còn chưa ấm xe, đã bị tên Lục Tử Ngân tai họa kia hãm hại, khiến cô không thể hưởng thụ cái cảm giác dương dương tự đắc lái xe đi làm a! (Kat: chẹp, tỷ còn bị ca chơi nhieu vớ nữa à xem)

Ngày hôm nay của cô bắt đầu với một tinh thần thật uể oải. Cô một bên phải xem giờ, một bên trông chừng chuyển xe bus của mình, Sau khi lên xe, ngán ngẩm ăn miếng bánh sandwich trong khi lòng lo lắng tới công ty trễ.

Cô vất vả ba năm, cuối cùng lại chẳng được gì. Kỳ thực cô cũng muốn mau chóng khôi phục tinh thần, trở lại như trước kia, không cần dựa vào Lục Tử Ngân giúp đưa cô đi làm.

Đang giành giật từng giây để chạy tới công ty, bên cạnh cô một chiếc BMW màu trắng trở tới, Mạn Ny ló đầu ra: “Lên xe, mau.”

Tân Hạ Noãn mừng muốn khóc, nhanh chóng lên xe, ngồi ở ghế phía trước.

“Xe của cậu đâu? Lại bị hư à?”

Tân Hạ Noãn thở phì phò, bưng bưng tức giận nói: “Đừng nhắc tới xe của tớ, nói tới mà tức anh ách.”

“Vậy anh chàng đẹp trai hôm qua thế nào? Sau đó ra sao?”

Tân Hạ Noãn nhớ tới Lục Tử Ngân, cơn tức giận lại bùng lên, thiếu chút nữa là lửa giận thiếu cháy cả tóc, cô giương nanh múa vuốt nói: “Không cần nhắc tới người đàn ông kia, hắn đã hủy hoại hạnh phúc nửa đời sau của tớ.” Nhớ tới những giây phút thanh thoi hạnh phúc lái xe đi làm, cô không khỏi muốn khóc rống lên một phen.

Mạn Ny kinh ngạc, không khỏi tròn mắt nhìn cô: “Bị hắn phá hư rồi sao? Kỹ thuật lại không tốt à?” (Kat: ta bái phục Ny tỷ *lau lau màn hình*)

Tân Hạ Noãn nghiêng răng, vẻ mặt đen kịt nói: “Cậu đang nghĩ cái gì thế hả.”

“Tớ cũng hiểu được, cái tên ngốc đó nhìn được như vậy, cho dù phá cậu tới đâu, kỹ thuật nhất định là rất tốt rồi, sao lại có chuyện không tốt.” Mạn Ny nói những lời này tự nhiên như là đang nói “Hôm nay thời tiết tốt lắm” vậy.

“...” Tân Hạ Noãn chỉ biết câm nín.

Tân Hạ Noãn cùng Mạn Ny quả nhiên không phải là hai người cùng thế giới, sao có thể trở thành bạn tốt được nhỉ? Là bù trừ cho nhau sao? Những lời này nếu để ba Tân Hạ Noãn nghe được, nhất định đánh chết cô, dám quan hệ trước khi kết hôn, đối với tính bảo thủ của ba cô, là tội không thể tha.

Mạn Ny đem xe vào gara cất, bước khỏi xe trên đôi giày cao gót bảy phân, bộ váy công sở ôm lấy dáng người yếu điệu, tô điểm cho những đường cong quyến rũ. Tân Hạ Noãn sửa sang lại dung của mình, được rồi, cô sớm đã biết mình không thể so sánh với Mạn Ny.

Mạn Ny quét mắt nhìn Tân Hạ Noãn, thấy cô vẫn như thời “thanh xuân”, không khỏi hỏi: “Hạ Noãn, tớ nghĩ cậu nên đi luyện yoga, có thể luyện tập thân thể. Đàn ông đều thích phụ nữ có dáng dấp một tí.”

Tân Hạ Noãn nhẹ giọng ho khan, “Cậu đừng lấy đàn ông ra chế nhạo tớ, tớ biết tớ không có người nào để ý mà.”

Mạn Ny làm bộ kinh ngạc: “Ai nói cậu không có ai để ý tới? Ai nói cậu không thu hút được đàn ông nào, tớ tát cho họ mấy cái.”

Tân Hạ Noãn nhếch khóe môi cười “Mẹ tớ.”

“...” Mạn Ny sững sốt, xấu hổ cười “Đó là vì dĩ không biết giá trị của cậu, người không biết không có tội.”

Tân Hạ Noãn lười cùng bạn huyền não, xoay người đi vào công ty. Ở thanh máy, đụng phải vài vị sếp lớn, Mạn Ny nhiệt tình tán gẫu “Ôi, mọi người hôm nay ăn mặc thực đẹp.”

Thật là chải chuốt! Tân Hạ Noãn ngẫm bổ sung. Cùng là thư ký giám đốc phòng ban như Tân Hạ Noãn, nữ thư ký Diêu Hiểu Đào chớp chớp lông mi giả cười nói: “Hôm nay gặp mặt tổng tài mới, phải lưu lại ấn tượng tốt.”

Đứng ở bên cạnh Diêu Hiểu Đào là thư kí của chủ nhiệm Chân Âm, cũng là một trong những người trực tiếp lãnh đạo Tân Hạ Noãn. Chị ta đã ngoài ba mươi tuổi, nhưng bộ dáng, quần áo không phải của người ba mươi tuổi, trang điểm cũng khá là chói, son môi đỏ tươi, thái độ cử chỉ đôi khi không được khôn khéo cho lắm, mất lúc nào cũng ngắm nghía các nam đồng sự, luôn vọng tưởng mà cần nhận rằng mọi nam nhân đều thâm mến chị ta. Chị ấy ở công ty danh tiếng cực kém, đồng sự sau lưng luôn kêu nàng là lão xử nữ. Có lẽ ba mươi tuổi rồi mà không xử lý được chứng vọng tưởng.

Chân Âm hôm nay so với mọi ngày không có sai biệt lắm, như trước “vẻ đẹp khiến người ta lạnh người”, chẳng qua hôm nay chị ấy còn đeo thêm một đôi khuyên tai lớn hơn bình thường, nhìn thật không vừa mắt. Chân Âm tức giận quét mắt nhìn Tân Hạ Noãn “Không biết hôm nay là ngày quan trọng sao? Sao lại ăn mặc bình thường thế này?”

Tân Hạ Noãn cười trả lời: “Cách thưởng thức mỗi người bất đồng.” Cô nếu như cũng ăn mặc như chị ta, không bằng cô tự đắp đầu mình vào tường mà chết.

Diêu Hiểu Đào một bên dậm vào: “Hạ Noãn thuộc loại người thích vẽ bình thường đại chúng, không giống những người có con mắt thưởng thức phức tạp.” Lời này có ý ngầm châm chọc, ai cũng có thể nghe ra, Châm Âm không giận chỉ cười trả lại: “Cẩn thận lông mi giả rơi xuống dính và mặt tổng tài mới nha.”

“Dính.” Thang máy đến nơi, mọi người đang chờ như ong vỡ tổ tràn vào bên trong. Công ty Sang Mỹ tổng cộng có 23 tầng, mỗi một tầng là một ngành khác nhau, ở tầng càng cao, chức vị càng cao. Tổng tài ở tầng 23.

Công ty từng có người nói đùa, theo như cây cỏ mọc bò lên, muốn lên tầng 23, mỗi năm một tầng thì cũng phải mất 23 năm. Vậy mà chỉ cần một vài ngày có thể lên thẳng tầng 23, trở thành phượng hoàng, chỉ có thể là làm trong phòng tổng tài. Sở dĩ nói là phượng hoàng mà không phải rồng vì ý chỉ ở đây chính là thư ký của tổng tài.

Thang máy vừa đến tầng 23, những cô gái đi giày cao gót như ong vỡ tổ đi ra, mỗi người một vị trí và cương vị riêng, bắt đầu công tác. Cái gọi là thư ký, kỳ thật là công tác văn phòng và làm những việc lặt vặt, công việc quan trọng nhất trong ngày của Tân Hạ Noãn là ... pha cà phê cho lãnh đạo trực tiếp của mình.

Tân Hạ Noãn đi đến phòng pha trà nước, cầm lấy cái ly của Châm Âm, chuẩn bị pha cà phê. Diêu Hiểu Đào cũng vào theo pha cà phê cho sếp của mình. Cô thấy Tân Hạ Noãn liền cười nói: “Hạ Noãn, cô thật khổ, có thủ trưởng như vậy.”

Tân Hạ Noãn đang khuấy cà phê, cười cười: “Không có gì, trừ bỏ hay cần nhần, chị ấy cũng được.”

“Cũng được con khi (Kat: nguyên văn là “cái rắm” mừ ta hem thích để vậy ah >.<), cô=“ có=“ biết=“ không?=“ cái=“ ghế=“ trống=“ của=“ thư=“ ký=“ tổng=“ tài,=“ chị=“ ta=“ đã=“ sớm=“ mơ=“ ước,=“ vừa=“ rồi=“ ở=“ trong=“ thang=“ máy=“ không=“ nhận=“ ra=“ sao?=“ chị=“ ta=“ đã=“ đến=“ đây,=“ chính=“ là=“ muốn=“ đi=“ xuống=“ lầu=“ mua=“ chút=“ đồ=“ đặc.=“ hiện=“ tại=“ đang=“ ở=“ văn=“ phòng=“ tổng=“ tài=“ xem=“ xét=“ tình=“ hình=“ đó.”=“>

Tân Hạ Noãn sững sốt, thật đúng là nhìn không ra Châm Âm lại là loại nữ nhân để ý tới địa vị. Bất quá cô cảm thấy có chút gấp gáp, không phải chính cô cũng đang có ý định câu dẫn tổng tài mới sao? Bỗng nhiên cô nhận ra một điều, hôm nay các nữ nhân viên ăn mặc trang điểm xinh đẹp hơn ngày thường, ngay cả Châm Âm cũng trang điểm đến quá là nổi bật, chính là cũng như cô muốn quyến rũ tổng tài mới nhậm chức!

Hóa ra họ cùng cô có chung ý tưởng? Muốn được thăng chức sao? Tân Hạ Noãn vẽ mặt xì xuống, cáo biệt Diêu Hiểu Đào, chán nản ra khỏi phòng pha trà nước. Cô vốn nghĩ mình là người không biết xấu hổ, không ngờ còn có người tệ hơn mình nữa, quả là núi cao thì có núi cao hơn!

Tân Hạ Noãn đem cà phê tới bàn của Châm Âm, vừa mới chuẩn bị ra ngoài thì vừa vặn Châm Âm trở về gặp Tân Hạ Noãn, chị ta bỗng nhiên nói thật nhẹ nhàng: “Hạ Noãn, mấy năm nay sáng nào cô cũng pha cà phê cho chị, lại là cấp dưới của chị, nên chị sẽ thiên vị em, chờ chị làm thư ký tổng tài, chị sẽ tiến cử em vào chức của chị.”

A, đây là lời kéo sao? Tân Hạ Noãn có dự cảm không tốt! Hồ ly có khi nào tốt tính! Quả nhiên, Châm Âm nói ra ngay mục đích của chị ta, trên tay không biết khi nào đưa ra một tấm thiệp: “Có chút đồ đặc cần mua, em có thể giúp chị mua không? Em xem, lúc tổng tài tới, chị không có mặt, bỏ qua nghi thức nghênh đón sẽ không tốt lắm.”

Đúng vậy, bỏ qua nghi thức nghênh đón, khác nào bỏ qua cơ hội. Lương thư ký tổng tài cao gấp ba lần lương thư ký chủ nhiệm, năm sau được chia hoa hồng còn nhiều hơn nữa, như vậy vì vị trí này, chai mặt một tí cũng đáng.

Kỳ thật Tân Hạ Noãn một vạn lần cũng không muốn, nhưng Châm Âm là thủ trưởng, cô lại ngại về mặt tình cảm nên cũng không tiện cự tuyệt. Cô đành miễn cưỡng nhận lấy tấm thiệp.

Châm Âm còn nhân tiện nói: “Dùng thẻ là được, mật mã là 528888.”

Tân Hạ Noãn bĩu môi, đi đến bàn công tác của mình, cầm lấy túi xách chuẩn bị đi ra ngoài, Diêu Hiểu Đào ngồi cùng dãy bàn hỏi: “Cô giờ lại muốn đi ra ngoài? Tổng tài sắp tới rồi.”

“Không có duyên.” Tân Hạ Noãn khoát tay, mắt hướng đi ra khỏi phòng trợ lý tổng tài chờ thang máy.

Mạn Ny từ trong văn phòng của mình chạy ra, đuổi theo Tân Hạ Noãn, nắm lấy ta cô “Cậu điên rồi, tân tổng tài sắp tới, cậu không ở đây tiếp đón? Nếu tân tổng tài nổi giận thì làm sao?”

“Cậu nói phải làm sao bây giờ? Châm chủ nhiệm muốn tới đi, tớ có thể không đi? Chị ấy là người lãnh đạo trực tiếp của tớ, làm trái ý chị ấy, về sao tớ sống yên à?”

Mạn Ny rối rắm suy nghĩ, nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng, không biết có kịp hay không? Mạn Ny vỗ vỗ vai cô, vọt vào văn phòng của mình rồi lao trở ra, đem chìa khóa giao cho cô: “Cậu lái xe đi, nhanh lên, rồi nhanh chóng trở về. Lão xử nữ hần là tìm mua đồ vật tổng tài yêu thích, cậu tới cửa hàng bách hóa gần nhất đi, chỗ đó thứ gì cũng có.”

Tân Hạ Noãn gật đầu, vào thang máy. Đến lúc này, người quan tâm cô vẫn chỉ có bạn thân là Mạn Ny. Cô lấy xe BMW của Mạn Ny đi tới bách hóa, tìm kiếm khắp nơi. Cô nhìn vài tấm thiệp, xem chị ta là muốn mua cái gì, vừa nhìn tới, cô thiếu chút nữa hộc máu.

Bức màn họa cây lan tử! Gối tựa sofa làm bằng lông thỏ! Còn có Qpad? Đây là loại quà cáp kiểu gì, càng làm cho cô hộc máu hơn chính là trong danh sách còn có thêm một gốc cây tiên nhân cầu! Tân Hạ Noãn run run mi mắt, tất cả là vì tiền đồ sự nghiệp sao?

Những thứ đầu danh sách thì kiếm được rất đơn giản, nhưng gốc cây tiên nhân cầu kia hiệu bách hóa không có. Đây là khu buôn bán thương mại, không phải chợ hoa. Tân Hạ Noãn đứng ở giữa hiệu bách hóa nhìn về phía trước, như thể nhìn vào tương lai mịt mù phía trước, không biết phương hướng nào mà tìm mua được cây tiên nhân cầu.

Bỗng nhiên di động của cô đổ chuông. Cô lấy ra xem số, là một số lạ. Cô chần chờ một chút rồi đặt lên tai hỏi: “Vâng?”

“Noãn.” Giọng nói Lục Tử Ngân từ đầu kia truyền tới, Tân Hạ Noãn có chút kinh ngạc, không hiểu anh gọi cô làm gì. Lục Tử Ngân hỏi: “Em ở cửa hiệu bách hóa làm gì? Giờ là lúc nào rồi mà không đi làm?”

“Anh sao biết em đang ở cửa hàng bách hóa?”

“Anh đang ở quán ăn đối diện.”

Tân Hạ Noãn cứng ngắc người, ngẩng đầu nhìn quán ăn phía đối diện, cách một con phố rộng, Lục Tử Ngân cũng đang nghe điện thoại, đầu hướng phía cô nhìn đến.

“Lại đây.” Lục Tử Ngân nói xong hai chữ, trực tiếp ngắt máy, cũng không để ý cô có bằng lòng hay không.

Tân Hạ Noãn nhìn thời gian, thời gian còn lại vẫn dư dả, cây tiên nhân cầu kia hẳn là không mua được rồi. Nghĩ vậy, cô nhấc chân, qua đường cái đi vào quán ăn.

Lục Tử Ngân đang ăn sáng. Anh ăn rất ít, một ly nước trái cây, một phần phô mai cùng vài miếng bánh mì.

Tân Hạ Noãn ngồi xuống đối diện anh “Anh thật đúng là nhàn nhã, ngồi ăn bữa sáng đến vài tiếng.”

“Em thì sao? Hiện tại không phải là nên ở công ty sao?”

Tân Hạ Noãn nghĩ tới nguyên nhân, không khỏi tức giận cảm râm: “Đừng nói nữa, thủ trưởng của em vì nịnh bợ tổng tài, muốn bố trí văn phòng của tân tổng tài, phải em đi mua đồ vật này nọ.”

“Vậy à?” Lục Tử Ngân nhú mày, đem miếng bánh phết phô mai lên miệng, “Em cứ như vậy mà đi sao, không sợ gây mất thiện cảm với tân tổng tài à? Anh còn tưởng em muốn câu dẫn hắn ta.”

Nét mặt Tân Hạ Noãn đỏ lên, có chút không tự nhiên ho nhẹ: “Câu dẫn là kỹ thuật để sống, một bên lo cho sự nghiệp, một bên vẫn phải bảo vệ bát cơm đúng không?”

Lục Tử Ngân cười ha hả: “Vậy em mua hết được mọi thứ chưa?”

“Gần hết, chỉ thiếu cây tiên nhân cầu! Tân tổng tài thật có sở thích lý quái? Lại đi thích tiên nhân cầu. Em thấy ông ta khẳng định là lớn lên cùng với cây tiên nhân cầu!”

Lục Tử Ngân nhíu mày, tựa hồ không thích cách Tân Hạ Noãn hình dung. Lục Tử Ngân nói: “Không tìm thấy thì thôi. Cũng không ảnh hưởng em gây ấn tượng tốt với tân tổng tài đâu.”

Tân Hạ Noãn nghe Lục Tử Ngân cổ vũ mình câu dẫn tân tổng tài, trong lòng không biết tại sao có điểm chùng xuống. Cô ráng nhếch môi, để lộ ra một nụ cười: “Tốt, sau này thành công, em sẽ mời ăn một bữa tiệc lớn, cảm tạ anh đã cổ vũ.” Cô nói xong, lập tức chuẩn bị quay người đi. Lục Tử Ngân lại kéo lấy tay cô, thoáng nhướn mày nói: “Bữa tiệc lớn có thể miễn, hay là mua cho anh thật nhiều rau chân vịt đi.”

“...” Tân Hạ Noãn không nói gì lại được.

Tân Hạ Noãn trở lại phòng tổng tài, cô không có mua được cây tiên nhân cầu làm Châm Âm không hài lòng lắm nhưng cũng không thể nói cái gì. Châm Âm tranh thủ thời gian còn sớm, vội vào văn phòng tổng tài sắp xếp.

Tân Hạ Noãn về chỗ, Diêu Hiểu Đào cười hì hì với cô: “Hạ Noãn, cô thật chuẩn, còn đúng hơn mười phút.”

Tân Hạ Noãn gượng cười. Kỳ thực cô không để ý mình có kịp nghênh đón tân tổng tài hay không. Mặc dù cô vẫn muốn tranh thủ gây ấn tượng, nhưng ngẫm lại, thấy mình không có cái tính cách ấy, không khéo được như những người khác, cho nên đến bây giờ vẫn là người thất bại.

Rốt cục, đã đến giờ. Tân Hạ Noãn nhìn thấy Tất Phương cùng một vị phó tổng tài khác đang đi ra nghênh tiếp. Các nữ nhân viên và thư ký các bộ phận đã sớm trong tư thế chào đón. Mạn Ny đứng bên cạnh Tân Hạ Noãn, thừa dịp người còn chưa đến, kề tai Tân Hạ Noãn nói nhỏ: “Cậu nói xem, tân tổng tài của chúng ta là người như thế nào?”

“Giống như là cây tiên nhân cầu.” Tân Hạ Noãn đáp không hề có ý thú vị.

“Không phải đâu.” Vẻ mặt mong chờ của Diêu Hiểu Đào nhăn lại.

Đột nhiên, phía trước mọi người đều vỗ tay nồng nhiệt, kêu to “Đến rồi, đến rồi.”

Tân Hạ Noãn ngẩng đầu cùng những người khác, kiểng chân nhìn bóng người sắp xuất hiện. Một thân hình trong bộ âu phục nhàn nhã xuất hiện, bên trong là áo sơ mi màu trắng, thắt cà vạt chỉnh tề nhưng lại để khuyết nút áo thứ hai làm lộ ra xương quai xanh khêu gợi, dáng người thon dài. Nhìn tới khuôn mặt, lại chính là Lục Tử Ngân? Lúc Lục Tử Ngân nhìn vào mắt Tân Hạ Noãn là lúc cô đang hoàn toàn trợn mắt, há hốc mồm. (Kat: *cười lăn lộn*)

Mà ngay cả người chỉ nhìn thấy Lục Tử Ngân có một lần là Mạn Ny cũng không kém phần kinh ngạc, chỉ thiếu chút nữa là hét âm lên. Mạn Ny phải gắt gao che lấy miệng.

“Tổng tài, thật hân hạnh.” Mọi người cúi đầu.

Lục Tử Ngân đứng ở giữa, mỉm cười: “Chào mọi người, hân hạnh.” Anh nghiêng đầu hướng Tất Phương mà nói: “Hai người thực hưởng phúc.”

Tất Phương ngượng ngùng cười. Lục Tử Ngân một bên sửa nút áo trên cổ tay, một bên tiến về phía văn phòng, lúc đi ngang qua Tân Hạ Noãn, Lục Tử Ngân chột dừng lại.

Thần trí Tân Hạ Noãn cũng theo đó mà dừng lại, hoàn toàn hít thở không thông.

“Anh chờ em câu dẫn.” Hai mắt Lục Tử Ngân nheo lại nhìn hướng cô mà trầm thấp nói, sau đó trực tiếp nói với trưởng bộ phận nhân sự bên cạnh: “Thư ký tổng tài để cho vị tiểu thư này đảm nhiệm đi.” Lục Tử Ngân chỉ vào Tân Hạ Noãn. (Kat: *cười đến chảy cả nước mắt* *chăm chăm nước mắt*)

Lời này, không nghi ngờ gì sẽ biến Tân Hạ Noãn thành kẻ bị mọi người chỉ trích. Tân Hạ Noãn cứng ngắc tại chỗ, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Được lắm! Lục Tử Ngân, xem như anh lợi hại! Sự tình này không phải trước mắt bao người tuyên bố với thiên hạ, cô, Tân Hạ Noãn cùng vị tân tổng tài có quan hệ sao? Lục Tử Ngân lần này vừa tặng cho cô một lời động viên tưởng chừng ngọt ngào, sau lại bắt ngờ xuất hiện đánh úp cô một cái như trời giáng!

7. Chương 07

Chuyện Tân Hạ Noãn cùng tân tổng tài có quan hệ, cơ hồ là một tin tức đáng kinh ngạc. Sau khi buổi chào đón chấm dứt, trưởng phòng nhân sự nhanh chóng làm biến công tác mới cho Tân Hạ Noãn ở tầng 23, là chức thư ký tổng tài.

Trước khi đi, trưởng phòng nhân sự còn nói: “Kỳ thật Lục tổng tài đã sớm định cho cô chức thư ký tổng tài, nhưng anh ấy nói chờ khi anh ấy nhận chức sẽ báo với cô sau. Cô xem, biển tên của cô đã chuẩn bị sẵn rồi này.”

Tân Hạ Noãn run rẩy nhận lấy biển tên, thật sâu hít thở, biểu tình trên mặt thoạt nhìn không phải là vui sướng mà là như muốn khóc.

“À, thì ra đã sớm điều động nội bộ rồi, khó trách khi này cô không chút do dự mà nhận lời đi mua đồ giúp tôi. Hóa ra là đã sớm có quan hệ với tổng tài.” Chân Âm nheo mắt nhìn cô, vẻ mặt ganh tỵ hèn mọn.

Diệu Hiểu Hòa nhìn Chân Âm khó chịu: “Chị không có bản lĩnh thì thôi, đừng có không ăn được bò đào thì nói bò đào còn xanh.” (Kat: giống như hèm ăn được thì đập đổ ý)

“Hừ.” Chân Âm vùng vằng trở về văn phòng của mình.

Mạn Ny này giờ vẫn đứng bên cạnh Tân Hạ Noãn rồi cục mở miệng, cô ngây ngô cười trộm, đẩy tay Tân Hạ Noãn, “Thực sự là cậu đã sớm dò hỏi được tân tổng tài, sau đó tiên hạ thủ vi cường? Trời ạ, Hạ Noãn, thật không nghĩ tới cậu có thể làm như vậy!” (Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước tạo lợi thế)

“Nếu tới nói với cậu, anh ta là anh trai tớ, cậu tin không?” Tân Hạ Noãn khổ sở sâu kín thở dài, biểu tình có vài phần rất đáng thương.

Mạn Ny sững sốt, chớp mắt, “Anh trai ... Không phải chứ.”

“Đúng là như vậy.” Tân Hạ Noãn lúc này đã muốn rơi lệ.

Lúc này điện thoại trên bàn làm việc của Tân Hạ Noãn vang lên, cô vội tiếp điện thoại, đầu kia truyền đến giọng nói vô cùng nghiêm nghị của Lục Tử Ngân: “Tân Hạ Noãn tiểu thư, đến văn phòng tổng tài ngay.”

“Vâng.” Tân Hạ Noãn chờ Lục Tử Ngân cúp máy mới đau thương mà nói: “Tớ tiến vào chiến trường đây, chúc phúc cho tớ đi.”

Mạn Ny làm ra vẻ đồng tình: “Giải quyết vấn đề triệt để nhé, rồi thuyết minh lại cho tớ!” Tân Hạ Noãn quay lại nhìn mặt nhìn Mặc Ny, thuyết minh cái con khỉ. Cô không phải là đi giải quyết vấn đề mà là đi ứng phó với cái hậu quả mà cô đã trở gậy ra.

Tân Hạ Noãn đi đến trước cửa văn phòng tổng tài, dừng lại, hít một hơi thật sâu mới gõ cửa.

“Vào đi.”

Tân Hạ Noãn liền mở cửa. Cửa vừa mở, liền thấy Lục Tử Ngân đang mỉm cười ngồi trên ghế, vẻ tươi cười kia ẩn chứa nhiều ý tứ trong đó. Tân Hạ Noãn nuốt xuống sự lo lắng, cố gắng thanh giọng mở lời: “Tổng tài có gì phân phó?”

Lục Tử Ngân chỉ về phía tấm rèm tuột ra: “Giúp anh kéo lại bức rèm.”

“...” Tân Hạ Noãn nhịn xuống sự nhộn nhạo trong lòng, tiến lại khép cửa chớp, sau đó kéo lại bức rèm, cố giữ vẻ mặt tươi cười hỏi: “Còn gì nữa không, tổng tài?”

Cô có cảm giác mình giống như người bán hàng cho Lục Tử Ngân vậy.

Lục Tử Ngân nheo mắt lại, khẽ lắc đầu: “Em mặc trang phục như vậy là không được.”

Tân Hạ Noãn cúi đầu nhìn phục trang của mình, trang phục của cô màu đen trắng đơn giản, phong cách tri thức, chính là loại trang phục thích hợp nhất tại công sở còn gì? Có gì không được chứ? Lục Tử Ngân tay

đang cầm bút, trở cây viết về phía áo của Tân Hạ Noãn: “Không cần phải cài nút áo sơ mi cao như vậy.” Ánh mắt anh trượt một đường từ cổ xuống eo cô, Tân Hạ Noãn lập tức né mình, tránh ánh mắt của anh, nhân tiện trừng mắt nhìn lại anh đầy tức giận, có ý cảnh báo anh đừng có mà nhìn loạn.

“Váy cũng nên ngắn bớt đi một chút.” Lục Tử Ngân không để tới vẻ mặt giận của cô.

Tân Hạ Noãn tức giận nói: “Anh có ý gì?”

“Ăn mặc bảo thủ như vậy làm sao câu dẫn anh? Phải không, thư ký tổng tài?”

Mặt Tân Hạ Noãn phút chốc đỏ lên, vội vàng giải thích: “Anh, đừng làm loạn nữa. Lúc ấy em không biết ...”

“Chức vụ đã giao cho em, chỉ chờ biểu hiện của em thôi. Cho em một tháng câu dẫn, câu dẫn không thành công đổi người.”

Tân Hạ Noãn cứng miệng, căn bản không có cơ hội giải thích gì thêm, Lục Tử Ngân đã làm cho cô không còn đường thoái lui, chỉ có thể trả lời YES hay NO. Nếu cô lựa chọn YES, quan hệ giữa cô và Lục Tử Ngân sẽ rất phức tạp. Nếu chọn NO, cô sẽ phải trực tiếp đóng gói đồ đạc chạy lấy người.

Kỳ thật nếu là trước kia, Tân Hạ Noãn khẳng định sẽ bỏ chức vụ mà chạy lấy người. Nhưng hôm nay mọi chuyện lại không đơn giản như vậy, mọi người trong phòng tổng tài đều nghĩ cô dựa vào quan hệ với tân tổng tài là nhận chức. Nếu cô cứ như vậy bỏ chạy, sẽ khiến người ta đơn giản nghĩ đến hai kết luận. Một là cô về sau sẽ trực tiếp được bao dưỡng, không cần phải đi làm. Hai là Lục Tử Ngân vì đã công khai quan hệ của hai người, quyết định sẽ nói là đã chia tay. Khiến người ta nghĩ không tốt về cô: hóa ra là muốn thần không biết quỷ không hay lên chức, giả bộ là dựa vào thực lực chính mình, làm ra vẻ, dối trá. Tuy rằng Tân Hạ Noãn tự hiểu bản thân không có gì quá xuất sắc, công tác cũng không có gì nổi trội, nhưng cô cũng không muốn mang tiếng dối trá hay tạo ra ấn tượng không tốt đối với mọi người. Thế nhưng hiện tại cô dường như đã không còn đường lui, ngay cả chức vụ trợ lý cho phòng sản xuất cũng khó mà chạm tới được.

Cô không thể vứt bỏ công việc này. Cho dù là muốn thì cũng phải một thời gian nữa.

Tân Hạ Noãn cố gắng đàm phán với Lục Tử Ngân: “Anh ...hay để em tiếp tục là thư ký cho phòng sản xuất.”

Lục Tử Ngân bỗng nhiên chống hai tay lên bàn, hơi nghiêng mình về phía trước, bộ dáng như đế vương, thần sắc trên khuôn mặt có chút trào phúng: “Noãn, anh rất đáng để câu dẫn. Không muốn thử sao?”

“Anh có từng thấy qua em gái câu dẫn anh trai chưa?” Tân Hạ Noãn xì mắt.

“Lúc trước, nụ hôn đầu tiên của em, không phải là dành cho anh sao, thế không phải là câu dẫn anh trai à?” Lục Tử Ngân nhìn Tân Hạ Noãn vẻ vô tội. Sắc mặt Tân Hạ Noãn lúc lại đỏ lên, nói năng lộn xộn: “Lần đó ... sinh nhật anh ... chỉ là trò chơi mà thôi ...”

“Tóm lại, là em câu dẫn.” Lục Tử Ngân trực tiếp kết luận.

Tân Hạ Noãn ai oán thầm kêu oan, đành phải khẽ cắn môi, cầu xin Lục Tử Ngân: “Anh, em sai rồi, (Kat: câu này ta nghe quen quen!) em không bao giờ làm ra những chuyện như thế này nữa, anh đừng chỉnh em.” Tân Hạ Noãn còn không rõ Lục Tử Ngân sao? Anh lần này cường điệu cái “kế hoạch câu dẫn” của cô chính là đánh phủ đầu, xem cô về sau còn để đầu óc nghĩ ra mấy chuyện vô bổ này không!

Về mặt Lục Tử Ngân âm trầm: “Anh nghĩ, nếu ngồi ở vị trí này là người khác, em sẽ thực sự câu dẫn người ta?”

“Không có, em nói đùa thôi.” Tân Hạ Noãn thấy Lục Tử Ngân có ý tha thứ ỉn, lập tức tìm cách tẩy sạch danh tiếng ỉn. Nhưng về mặt Lục Tử Ngân vẫn rất khó đoán, sau một lúc thì khôi phục lại thái độ bình thường: “Ai, nếu em nói cho anh biết sớm, sẽ không chỉnh em như vậy.”

Tân Hạ Noãn không nói lời nào, cô trừng mắt chờ Lục Tử Ngân nói câu tiếp theo. Cô bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

“Hiện tại mọi người trong công ty đều nghĩ chúng ta có quan hệ, giờ mà nói ra mối quan hệ thật của chúng ta, em cho rằng mọi người tin sao?”

Không thể. Tân Hạ Noãn khẳng định điều này. Cô biết nếu nói với đồng nghiệp vị trí này cô có được là do vị tân tổng tài là anh trai kết nghĩa ưu ái cho cô, ai có thể tin? Mối quan hệ này lại càng mập mờ hơn!

Lúc trước, Tân Hạ Noãn không hiểu được việc kết bái này có gì phức tạp, nhưng sau này, cô thật sự hiểu ra, một khi đã kết bái, mối quan hệ của họ về sau không thể vượt quá mức tình cảm anh em.

Tân Hạ Noãn rồi rầm hỏi: “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Người ta nghĩ thế nào, chúng ta liền như vậy.”

“Cái gì? Làm như chúng ta thật sự là có quan hệ?”

“Chúng ta thì sao?” Lục Tử Ngân liếc cô, tỏ vẻ không hài lòng “Chúng ta kết giao đi.”

“...” Tân Hạ Noãn muốn rút cả cằm xuống. Cô còn chưa nói được gì, Lục Tử Ngân liền lên tiếng trước: “Hai chúng ta quá hiểu rõ lẫn nhau, em cho rằng còn có người khác thích hợp hơn sao?”

Đúng vậy. Trong lòng Tân Hạ Noãn vốn chỉ có mình anh, đối với những người đàn ông khác, cô đều có chút phòng vệ, không muốn tranh thủ tình cảm của ai. Mạn Ny nói, cô đã bỏ lỡ một người đàn ông tốt. Liêu Tu chính là người đàn ông đó. Bởi vì cô trốn quá kỹ trong vỏ bọc của mình, không hề nhiệt tình đối đãi với anh, cũng không hề tranh thủ thời gian bên nhau, không bao giờ lo lắng tới cảm thụ của đối phương, chỉ là muốn tìm một người để cưới mà thôi. Nhưng loại tình cảm đơn phương này kéo dài, sẽ càng phải trả giá bằng những mệt mỏi cứ tăng dần lên không có điểm dừng. Liêu Tu nói đúng, anh chỉ muốn tìm một người phụ nữ yêu chính anh, nhưng Tân Hạ Noãn làm không được điều đó. Không phải Liêu Tu không tốt, mà là cô không có thực hiện được trách nhiệm của một người bạn gái. Cho nên, cô chưa từng trách anh phản bội cô.

Lục Tử Ngân rất hiểu cá tính của cô, mà cô cũng hiểu rõ Lục Tử Ngân. Lục Tử Ngân là loại đàn ông không bao giờ ngồi chờ đợi hay khuyên nhủ cô rời khỏi vỏ bọc của mình, anh sẽ trực tiếp lôi cô ra khỏi lớp vỏ đó, làm cho cô không có đường thoái lui. Anh biết rõ, Tân Hạ Noãn chỉ biết né tránh nên nhất định sẽ không để cho có đường lui.

Có thể cùng người mình thâm mến nhiều năm bên cạnh nhau sẽ là một sự kiện khiến người ta hạnh phúc cỡ nào. Tân Hạ Noãn cảm thấy thật may mắn, trong lòng có chút vui sướng nhưng lại không thể vui vẻ. Sự vui sướng vừa lướt qua thì cô cũng bỗng nhận ra một điều khi nhìn Lục Tử Ngân lúc này, anh không phải ở bên cạnh cô vì anh thích cô, chỉ là vì tình thế bắt buộc mà thôi ...

Tân Hạ Noãn trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nói như thỏa hiệp: “Anh, chúng ta kết giao đi, về sau nếu anh có để ý tới ai, anh nói với em là được, em sẽ không làm chướng ngại vật.”

Lục Tử Ngân nở nụ cười: “Noãn, nhiều năm như vậy, em vẫn không thay đổi gì.”

Tân Hạ Noãn cười bên ngoài nhưng trong lòng không cười nổi: “Sao lại không thay đổi? Em có cao hơn mà.”

“Anh nói chính là tính tình của em. Vẫn giống trước kia, nhẫn nhục chịu đựng, chưa bao giờ vì chính mình mà tranh thủ thứ gì.”

Lục Tử Ngân nói đúng. Tân Hạ Noãn hai mươi sáu năm qua, đều là như vậy. Như trước đây, học ngành gì, học trường nào đều là do ba cô quyết định. Cô cho dù không muốn vẫn chấp nhận. Quần áo, cách ăn mặc cho tới giờ cũng đều theo ý mẹ cô. Cô chỉ thích buộc kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản, mẹ cô thích những kiểu tóc phương tây nên cô cũng nghe lời mẹ, đổi qua không biết bao nhiêu kiểu tóc. Cô từ nhỏ đã thích làm một giáo viên, nhưng nguyện vọng của ba cô chính là có con gái làm ngành kinh doanh. Cô thấy ngành này cũng chấp nhận được, tiếp tục học lên, về sau công việc của cô cũng là do mẹ cô an bài. Đối với cô, việc gì cũng không có tranh thủ, chỉ chịu đựng hoặc nhẫn nhịn theo an bài của người khác. Ý niệm chính của cô là có thể buông tay, liền buông, có thể rời đi, sẽ rời đi.

Lục Tử Ngân nhất định thực chán ghét tính cách này của cô. Tân Hạ Noãn chưa sót cười trong lòng, cô cùng Lục Tử Ngân không những khác nhau về địa vị, ngay cả tính cách cũng rất trái ngược nhau. Khi Từ

Vị xuất hiện, Lục Tử Ngân lúc nào cũng ở bên cạnh cô nhắc nhở, em gái, nếu em có một nửa chính kiến của cô ấy thì tốt rồi.

Ở trong lòng Lục Tử Ngân, cô, Tân Hạ Noãn cũng không bằng ngay cả một nửa của cô ấy ...

Lục Tử Ngân thấy Tân Hạ Noãn không nói lời nào, không có cách nào khác, anh trực tiếp giao cho cô một công việc: “Em tới phòng nhân sự lấy danh sách nhân viên cho anh xem qua.”

Tân Hạ Noãn gật đầu, vừa mới chuẩn bị ra khỏi cửa, bị Lục Tử Ngân gọi lại, anh nói: “Em yêu, giữa trưa cùng đi ăn.”

“...” Sửa miệng cũng nhanh quá đi. Tân Hạ Noãn có chút không thích ứng kịp.

Vừa mới ra khỏi cửa, cảm giác thật khác biệt. Cô, Tân Hạ Noãn hiện tại là gì đối với Lục Tử Ngân? Tình nhân em gái sao? Kiểu xưng hô này thật lạ. Tân Hạ Noãn không khỏi nở nụ cười bất đắc dĩ.

Kỳ thật cô cũng có chút vui vẻ. Dù sao người đầu tiên và cho đến giờ trong tim cô, chính là anh. Cùng người mình thích bên nhau, bất luận như thế nào, đều trở nên vui vẻ.

Tới giữa trưa vào thời gian ăn cơm trưa, Tân Hạ Noãn rốt cục có được bàn làm việc riêng. Thư ký tổng tài có phòng làm việc riêng, đặt ngay cạnh văn phòng của tổng tài, thông với bên trong phòng làm việc của tổng tài.

Diêu Hiểu Đào ngồi bên cạnh Tân Hạ Noãn trước nay, vẻ mặt hâm mộ nhìn Tân Hạ Noãn thu dọn đồ đạc: “Hạ Noãn, cô thật tài. Lục tổng tài vừa đẹp trai lại có tiền, người như thế sao cô tóm được thế?”

Nhìn đôi mắt đeo lông mi giả của Diêu Hiểu Đào lóe sáng tia nhìn ngưỡng mộ, Tân Hạ Noãn có chút ngượng ngùng: “Là do đối lập nên có sức hút.”

“Thật sao? Tôi cũng muốn có được loại đối lập này nha!” Diêu Hiểu Đào vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Mạn Ny từ trong văn phòng đi ra, vai đeo túi sách cao cấp, tay cầm điện thoại, miệng không ngừng nói vào trong điện thoại. Lúc đến gần Tân Hạ Noãn, cô che microphone, nhỏ giọng nói với Tân Hạ Noãn: “Tớ đi trước, Tất Phương đang chờ.”

Tân Hạ Noãn hiểu ngay, khoát tay, ý bảo có thể đi. Mạn Ny liền vui sướng mà rời đi.

Tân Hạ Noãn dọn dẹp lại văn phòng của mình. Dọn xong, cô phỉu phỉu tay, cảm thấy có chút cao hứng.

“Đi thôi.” Không biết từ lúc nào, Lục Tử Ngân đã đứng ở ngà nhìn Tân Hạ Noãn bận rộn dọn dẹp, hai tay anh dựa vào thành cửa, hồ hững nói.

Tân Hạ Noãn sửng sốt, lúc này mới nhớ ra một giờ trước, mối quan hệ của bọn họ đã có chút biến hóa.

Cô gật đầu, mới đến gần anh một chút, Lục Tử Ngân liền quay người đi ra ngoài, để cô dừng lại ngay phía sau. Hai người, một trước một sau, chẳng có chút không khí tình nhân nào, như là theo quan hệ cao thấp chức vụ.

Cả hai dừng lại chỗ chờ thang máy.

Lục Tử Ngân nhìn thẳng cửa thang máy, hỏi: “Hôm nay ăn cái gì?”

“Tùy tiện.”

Lục Tử Ngân nhíu mày, thang máy mở ra. Hai người đi vào, ai cũng không nói. Lục Tử Ngân nhấn nút B1, một tay để trong túi quần, không nói tiếng nào. Tân Hạ Noãn cũng bảo trì sự trầm mặc.

“Ăn cái gì?” Lục Tử Ngân lại hỏi.

“Tùy tiện.” Tân Hạ Noãn lại đáp như cũ.

Lục Tử Ngân liếc nhìn qua, trong mắt hiện ra một tia giảo hoạt: “Thật sự là tùy tiện?”

“Vâng.” Tân Hạ Noãn vừa nói dứt lời, Lục Tử Ngân liền đẩy người, đem cô nhốt vào trong vòng kim kẹp của mình. Tân Hạ Noãn bị vây trong lòng ngực Lục Tử Ngân, cổ gầy dựa nhưng không có tác dụng, cô liền kinh ngạc ngược lên nhìn anh.

Lục Tử Ngân cúi đầu, tới gần bờ môi của cô: “Ăn em thì sao?”

Tân Hạ Noãn ngẩn người, còn chưa đáp lại thì thang máy bỗng vang lên tiếng “Đỉnh”, tới nơi. Tân Hạ Noãn khẽ cựa mình vẫn không làm cho Lục Tử Ngân nhúc nhích “Tới rồi.”

Lục Tử Ngân ngay cả đầu cũng không quay đi, liền vươn tay nhấn nút đóng thang máy lại. Anh nói: “Nếu còn muốn tùy tiện, anh liền ăn em.”

Tân Hạ Noãn cười xấu hổ, thuận miệng nói: “Anh, em muốn ăn mì gói.”

Lục Tử Ngân sững sốt, buông lỏng vòng tay, anh nhấn nút 23, không mặn mà nói: “Phòng pha trà tầng tổng tài có mì gói.” Điều này Tân Hạ Noãn biết, nhưng cô chỉ không thể hiểu anh sẽ ăn mì gói ở phòng trà nước với cô sao?

Đáp án rất xác thực. Ở gian trà nước, cô pha một bát mì gói cho đưa cho Lục Tử Ngân, anh chỉ thản nhiên nói: “Để đó đi.” Mời cũng không ăn, Tân Hạ Noãn chỉ có thể ôm lấy tô mì của mình bên cạnh mà ăn.

Cuối cùng, cô ăn xong rồi, Lục Tử Ngân vẫn chưa động đũa, Tân Hạ Noãn nói: “Anh không thích ăn mì ăn liền sao?”

“Hồi ở Mỹ năm năm, đã ăn đến ngay người mì gói đến bốn năm, em cho rằng còn có thể thích nổi sao?”

Tân Hạ Noãn lập tức nín lặng, trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Thực xin lỗi, nếu vậy chúng ta lại ra bên ngoài ăn?”

Lục Tử Ngân lạnh lùng đứng lên, liếc nhìn cô một cái: “Không cần, em ăn tiếp đi. Ăn xong rồi thì đem danh sách đóng dấu đến văn phòng anh.” Nói xong liền đi thẳng ra ngoài không thèm liếc lại một cái.

Để lại Tân Hạ Noãn ngây ngốc tại chỗ ngồi. Ăn mì gói chọc giận tới anh sao? Cô chìm trong một mảng mờ mịt.

8. Chương 08

Tân Hạ Noãn có một tính tốt, ăn no sẽ làm việc rất tốt. Cô dùng xong mì gói liền bắt tay vào công việc Lục Tử Ngân giao cho buổi sáng, đi lấy tài liệu chuẩn bị đóng dấu đến văn phòng Lục Tử Ngân. Lúc này vẫn là thời gian nghỉ trưa, phòng tổng tài vẫn không có ai.

Tân Hạ Noãn gõ cửa văn phòng Lục Tử Ngân. Bên trong truyền đến giọng nói trầm thấp “Vào đi.” Tân Hạ Noãn nghe vậy liền mở cửa đi vào. Lục Tử Ngân nhận văn kiện trên tay Tân Hạ Noãn, mắt không quên đánh giá cô một lúc. Tân Hạ Noãn trao văn kiện cho anh xong thì vẫn đứng tại chỗ, chờ anh lên tiếng.

Lục Tử Ngân xem qua công văn giấy tờ, có chút ngạc nhiên khi phát hiện Tân Hạ Noãn vẫn chưa đi ra ngoài: “Em còn ở đây làm gì? Xong rồi thì ra ngoài đi.”

Tân Hạ Noãn không biết tại sao cứ chôn chân tại chỗ, cô lắp bắp hỏi: “Anh không đói sao?”

Lục Tử Ngân ngừng lướt nhìn giấy tờ, ngẩng đầu, nhìn cô có chút hứng thú, nhưng cũng phảng phất cười nhạo: “Nếu anh đói?”

“Em lập tức xuống lầu mua đồ ăn. Anh muốn ăn cái gì?” Tân Hạ Noãn nhanh chóng lôi cuốn sổ ghi chép và bút trong túi áo ra, chuẩn bị ghi chép.

Lục Tử Ngân buông văn kiện cần đóng dấu ra, yên lặng nhìn cô: “Lại đây.”

Tân Hạ Noãn ngạc nhiên tròn mắt nhìn lại anh, không hiểu. Lục Tử Ngân có chút không kiên nhẫn nói: “Anh không muốn nói lần thứ hai.”

Tân Hạ Noãn đành phải đi đến bên cạnh anh, chỉ không ngờ tay anh nhanh như chớp, liền đem cô kéo vào trong lồng ngực cứng rắn, khiến cô ngồi gọn trên đùi anh, không để cho cô có cơ hội phản ứng, liền mạnh

mẽ cúi đầu hôn trụ cô. Tân Hạ Noãn khề nức nở vài tiếng chống cự nhưng không có kết quả, mà từ chối cũng không được, ngược lại còn bị Lục Tử Ngân hôn khiêu khích khiến cô mơ hồ mà thuận theo. (Kat: hạ gục nhanh tiêu diệt gọn! Ồ yeah!)

Lục Tử Ngân cảm thấy hôn đủ rồi, mới buông cô ra, trên mặt anh không thể nhìn ra được biểu tình gì, chỉ khó chịu hỏi: “Kỹ thuật khá tốt, từng hôn qua nhiều lần rồi?”

Tân Hạ Noãn không biết vì sao có chút chột dạ, hấp tấp đứng dậy: “Chỉ có vài lần.”

Lục Tử Ngân không buồn lên tiếng, một hồi sau anh mới lại cầm văn kiện lên lại, nói: “Em có thể trở về văn phòng.”

Thấy thái độ Lục Tử Ngân đột nhiên thay đổi, Tân Hạ Noãn không khỏi ảo não, cô thử giải thích: “Thật ra đã là chuyện của ba năm trước, em ba năm rồi không có hôn ai.”

“Tân Hạ Noãn!” Lục Tử Ngân bỗng nhiên gầm lên, gắt gao nhìn chăm chăm cô, “Em tin hay không, em còn nói nữa, anh trực tiếp ở trong phòng này lột hết quần áo trên người em?” (XX: Á.. á..anh bá đạo quá phản đối cấm nha!)

Tân Hạ Noãn sợ tới mức nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lục Tử Ngân phiền não nhìn bản danh sách trong tay, dự vọng không hề giảm bớt, trực tiếp ném bản danh sách xuống mặt bàn. Anh chưa bao giờ biết, mình lại là một người nhỏ mọn như vậy.

Chuyện tân tổng tài mới nhận chức tính tình đột nhiên chuyển biến, buổi sáng quang đăng như cảnh xuân hiện trên mặt, thế nhưng buổi chiều lại như núi lửa động phải vào là lập tức phát giận, khiến cho nhân viên phòng tổng tài không khỏi hoảng sợ, nếu không làm tốt việc, sẽ chọc cho tổng tài mất hứng.

Tân Hạ Noãn lo lắng nhìn văn phòng của tổng tài, đã là người thứ ba đi ra trong bộ dáng ảo não. Rốt cục khi Tất Phương đi vào, rất nhiều người đều thắc mắc, rốt cuộc là có chuyện gì làm cho tổng tài mất hứng như vậy.

Không phải là Lục Tử Ngân muốn chinh các nhân viên cũ chứ? Nhưng không phải những người vừa rồi chức không hề nhỏ nha, mà ngay cả Tất Phương đây cũng là phó tổng tài, anh ta không phải cũng sẽ bị đá ra ngoài chứ? Thấy Tất Phương an toàn đi ra từ văn phòng tổng tài, Tân Hạ Noãn mới yên lòng một chút.

Buổi chiều tan tầm là vào lúc năm giờ. Vị khách đầu tiên vào văn phòng mới của Tân Hạ Noãn đương nhiên chính là Mạn Ny. Cô lướt đi trên đôi giày cao gót đi vào, ngồi ghé vào cạnh bàn làm việc của Tân Hạ Noãn, làm bộ cung kính nói: “Chào thư ký tổng tài.”

Tân Hạ Noãn trừng mắt liếc cô: “Không có việc gì khác ngoài trêu chọc tớ sao?” Tân Hạ Noãn nhìn lên đồng hồ trên tường “Ban đêm cảnh đẹp, thời khắc tốt thế sao lại ở đây phá rối? Không ở cùng với tình nhân thân ái của cậu đi?”

“Anh ấy bị Lục tổng tài bắt đi cắt hợp đồng.”

“Hủy hợp đồng?” Tân Hạ Noãn có chút sửng sốt. Cô quả nhiên là tự mình tưởng tượng quá, còn nghĩ rằng tại mình “kỹ thuật” tốt khiến cho anh ta giận tới mức bất mãn mà chinh mọi người. Tân Hạ Noãn tự cười nhạo mình trong đáy lòng, chẳng qua chỉ là giả vờ, còn tự mình đa tình, có chút thất vọng.

“Cậu biết không? Thời điểm trước khi Lục tổng tài tiếp nhận chức, thì ra tổng tài trước đã ký hợp đồng với một công ty kiến trúc xây dựng thêm ở thành phố A một khách sạn gọi là Lia. Lục tổng tài cảm thấy hợp đồng này không ổn, không nhất thiết tái đầu tư, muốn hủy hợp đồng. Nhưng những phòng ban khác cảm thấy hủy hợp đồng rất phiền toái, hơn nữa công ty chúng ta trước giờ chưa thất tín bao giờ.”

“Nhưng sao lại đồng ý rồi?”

“Lục tổng tài đã chỉ ra được mặt không tốt, bên cạnh đó còn có số liệu rất cụ thể nha. Khách sạn Lia đó còn ba tháng nữa mới hoàn thành xây dựng, trong ba tháng đó không có kinh doanh đã tổn thất 400 vạn, cộng thêm chi phí xây dựng, cũng hơn gần 700 vạn. Mà hủy hợp đồng thì tiền bồi thường và chi phí cho luật sư không hơn 230 vạn. Khách sạn Lia đó có địa thế không tốt, không phát triển kinh doanh cao được,

cùng lắm chỉ kinh doanh như quán rượu thường ở mức độ cao hơn. Lục tổng tài cho rằng so với bình cũ rượu mới thì không bằng hoàn toàn có một diện mạo mới, sẽ thực tế và mang lại lợi ích hơn nhiều.”

“Anh ấy cũng thật lớn gan, không sợ mang tiếng? Khách sạn ở thành phố A kinh doanh rất được.”

“Lục tổng tài muốn dời dự án khách sạn từ thành phố A sang thành phố S.”

“Thành phố S?” Tân Hạ Noãn không khỏi ngạc nhiên, thành phố S là một thành phố du lịch, có bãi biển nổi tiếng, là nơi mọi người thường đến nghỉ phép hoặc tận hưởng tuần trăng mật. Nhưng bởi vì địa thế không tốt, bốn phía xung quanh đều là đồi núi, giao thông cực kỳ hạn chế phương tiện, đường cao tốc thường xuyên kẹt xe. Nhưng lại có một lợi thế là vận tải biển.

Thành phố A tuy rằng không phải là một thành phố đầu mối kinh tế then chốt, nhưng cũng xem là một thành phố phát triển toàn diện, bến tàu của thành phố A được xem như cảng quốc tế, đang cùng với bến tàu của thành phố S nối đường ray, lưu lượng khách cũng rất lớn. Bất quá thành phố S gần đây đang xây dựng sân bay, dần dần sẽ có thêm không gian để phát triển.

Tân Hạ Noãn nghĩ một hồi mới nheo mắt nhìn Mạn Ny, “Cậu trọng sắc khinh bạn, không có nam nhân mới nghĩ tới tớ.”

“Đừng nói tớ trọng sắc khinh bạn, mà nói tớ trọng sắc khinh người không phải là bạn.” Mạn Ny trừng mắt lại Tân Hạ Noãn, liếc cô một cái rồi nói: “Không phải tớ mang cậu đi làm quen sao?”

“Làm quen?” Tân Hạ Noãn hoảng sợ

“Tớ mới tìm được một tay luật sư được lắm, bèn cố ý giới thiệu về cậu, hẳn tỏ ra rất có hứng thú. Tay luật sư này là luật sư cao cấp ở sở hội, rất nổi tiếng. Lương một năm ít nhất cũng được chừng này con số.” Mạn Ny xoe bầy ngón tay ra.

Tân Hạ Noãn hít một hơi, quả nhiên lợi hại. Mạn Ny ra vẻ đắc ý: “Thế nào, còn nói tớ trọng sắc khinh bạn?”

Tân Hạ Noãn liếc mạn gật đầu, nhưng mà ... Việc này chậm rồi, nếu là ngày hôm qua, Tân Hạ Noãn có thể bỏ qua chuyện cũ mà thử lại một lần. Hiện giờ tình thế đã khác, cô cùng Lục Tử Ngân ...

“Chờ ngày nào đó tớ bị người ta vứt bỏ, sẽ lại đi làm quen.” Tân Hạ Noãn tiếc nuối nói.

Mạn Ny há miệng thở ra: “Hả, cậu ...”

“Tớ với cậu hiện tại như nhau, đều là những kẻ vướng vào tình nhân.” Tân Hạ Noãn lại thở dài, biểu tình thoát nhìn rất bất đắc dĩ, không nghĩ tới cái thở dài chưa dứt một nửa hơi, liền thấy Lục Tử Ngân mặt không biến sắc đứng ngay ở cửa, chắc cũng chưa lâu, hẳn là lúc cô vừa nói xong câu “Chờ một ngày nào đó tớ bị người ta vứt bỏ, sẽ lại đi làm quen.”

Lục Tử Ngân ở cửa nói: “Em yêu, ra về thôi.”

Mạn Ny nghe giọng nói của Lục Tử Ngân, cứng ngắc cả người, nhìn Tân Hạ Noãn biểu tình cũng đông cứng như mình, không mở nổi miệng nói, Mạn Ny khó khăn hỏi: “Lục tổng tài ở phía sau?”

Tân Hạ Noãn gật đầu. Mạn Ny nhăn mặt, làm ra biểu tình sắp chết, sau đó hít một hơi, nhiệt tình xoay lại phía sau, trưng ra bộ mặt ninh nọt: “Lục tổng tài, tôi không quấy rầy hai người, hai người cứ tiếp tục đi.” Cô nhanh chóng chuẩn bị rời đi.

Lục Tử Ngân lạnh lùng nói: “Nếu có đối tượng làm quen tốt, cũng giới thiệu giúp tôi một người.”

“À ...” Mạn Ny cười gượng, tiếp theo lại trưng ra nụ cười lấy lòng “Nhất định, nhất định.” Sau đó cô nhanh chóng rời đi như dân chạy nạn.

Tân Hạ Noãn cũng cùng với tốc độ đó mà thu dọn, đeo túi sách vào, tới đứng trước mặt Lục Tử Ngân, giống học sinh tiểu học tới báo cáo với giáo viên, “Em xong rồi.”

Lục Tử Ngân gật đầu, xoay người bước ra, Tân Hạ Noãn cũng tự động thả cước bộ chậm chạp đi theo phía sau anh. Anh tựa hồ như cố ý thả chậm bước chân để cô theo kịp anh, mà Tân Hạ Noãn dường như cũng giảm tốc độ theo, tiếp tục theo phía sau anh. Như thế, trong chốc lát, rốt cục Lục Tử Ngân lại trở thành

người đi trước. Anh lẳng lặng nhìn cô vài giây, lui về sau từng bước, cánh tay vòng ra sau, nắm lấy eo Tân Hạ Noãn, tiếp tục đi. Tân Hạ Noãn hoảng sợ, thấy chung quanh mọi người trong phòng tổng tài đều nhìn mình, mặt cô không khỏi đỏ ửng lên.

“Tân Hạ Noãn, anh thật muốn bóp chết em.” Lục Tử Ngân xiết chặt thắt lưng mảnh khảnh của Tân Hạ Noãn. Tân Hạ Noãn là người thuộc loại có vóc dáng mảnh mai. Chính xác là gầy teo, tuy rằng không cao lắm nhưng nhìn dáng người cô như con chim nhỏ gầy gơ xương. Tuy nhiên dáng người cô gầy nhưng lại không có nét, không giống như Mạn Ny, những chỗ nên gầy thì gầy, những nơi nên mượt mà thì sẽ mượt mà. Cơ thể cô chính là điển hình của người con gái thuần khiết bình thường chưa hề phát dục.

Không có thịt trên người, bị xiết rất đau, Tân Hạ Noãn nhe răng trợn mắt, úy khuất nhìn Lục Tử Ngân, “Em lại đắc tội gì anh, đừng sử dụng bạo lực nha!”

Hai người lúc này đã đi tới nơi để xe, Lục Tử Ngân trực đem cô nhấc ngồi vào ghế trước bên cạnh người lái, chính anh thì im lặng ngồi ở tay lái, khởi động xe nhưng dường như xe không hề nổ máy.

Lục Tử Ngân đối với việc này có chút ngạc nhiên. Tân Hạ Noãn rất có kiên nhẫn, mà nói đúng ra là cô rất thức thời. Cô ngoan ngoãn ngồi ở vị trí cũ, không có lên tiếng, như tượng điêu khắc vậy.

Xe vẫn tiếp tục khởi động, chỉ cần động cơ đánh lửa lên là có thể đi. Lục Tử Ngân không có ý định lái xe đi, lấy ra một gói thuốc lá, rút ra một cây, châm lửa hút.

Tân Hạ Noãn đoạt lấy điếu thuốc trên tay anh, ném ra ngoài. Lục Tử Ngân nhíu mày, nhìn cô. Hai người cứ như vậy mà nhìn nhau, chiến tranh bằng ánh mắt, Tân Hạ Noãn rốt cục không chịu được “Anh rốt cục là làm sao vậy?”

Lục Tử Ngân không hề chớp mắt nhìn Tân Hạ Noãn, anh nói: “Em đang chờ anh không cần tới em nữa?”

Tân Hạ Noãn không nói lời nào.

Lục Tử Ngân bỗng nhiên nhướn một bên mày, con mắt bên kia khẽ nheo lại, biểu tình giảo hoạt hiện ra trên nét mặt, anh nâng cằm Tân Hạ Noãn, nói rõ ràng: “Ngày đó, em không đợi được đâu. Anh sẽ không như em mong muốn.”

Tân Hạ Noãn hơi mấp máy môi, lời nói tắc nghẹn trong cổ họng, chưa kịp phát ra liền bị tiếng chuông di động của Lục Tử Ngân ngắt ngang. Lục Tử Ngân không hề tình nguyện tiếp chuyện điện thoại nhưng vẫn phải nghe máy, đường nét lông mày đẹp đẽ khẽ nhăn lại, mặt cũng có biểu tình khó chịu, tự như là không hề muốn tiếp chuyện.

Chỉ nghe thấy Lục Tử Ngân dùng âm chuẩn tiếng Anh nói: “Chuyện này tôi không quan tâm. Chúng ta đã không còn quan hệ gì. Tôi xin lỗi.”

Nói xong, Lục Tử Ngân liền ngắt điện thoại. Anh như người đột nhiên bị sao nhãng giờ lại khôi phục bình thường, anh bắt đầu lái xe, chạy ra phố, ánh mắt vô định.

Tân Hạ Noãn quan sát thấy thần sắc của anh có vẻ ổn định, liền hỏi, “Anh hai ...” Cô vừa thốt ra tiếng “Anh hai ...” một tí liền bị ánh mắt đông lạnh của Lục Tử Ngân liếc trở lại, cô đành phải tính lược phần xưng hô hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Khách sạn.” Lục Tử Ngân không để ý phản ứng bất mãn của Tân Hạ Noãn, thản nhiên trả lời cô.

Tân Hạ Noãn trầm nghĩ, giờ đã là tan tầm, còn bận tâm tới chuyện công việc sao. Hơn nữa còn là đền khách sạn thăm dò? Cô tò mò hỏi lại: “Đi khách sạn làm gì? Công ty lại có chuyện gì sao?”

Lục Tử Ngân không có nói lời nào. Lái xe chạy thẳng đến khách sạn, sau đó giao xe cho nhân viên tiếp khách, lôi Tân Hạ Noãn vào đại sảnh. Tân Hạ Noãn cảm thấy có chút kỳ quái, sao không đi tới khách sạn Lúa mà lại đến khách sạn khác? Thế này không giống như đang có công việc của công ty nha?

Tân Hạ Noãn lại hỏi thêm một lần: “Tối đây làm cái gì?”

“Thuê phòng.” Lục Tử Ngân bỗng nhiên ngừng lại, bọn họ cách cách bàn tiếp tân không quá một bước.

9. Chương 09

Tân Hạ Noãn bị hù dọa choáng váng cả người. Cô mở miệng kinh sợ, khe lấp bắp vội vàng cự tuyệt: “Anh định làm gì, tuy rằng hai chúng ta lớn lên cùng nhau còn có hiện tại ở cùng một chỗ, nhưng là em vốn theo chủ nghĩa bảo thủ trước khi kết hôn em sẽ không quan hệ bữa bãi đâu, trăm ngàn lần không thể được!”

Lục Tử Ngân khe nhíu mày, khoe miệng cong lên vui thích còn có ý cười nhạo “Noãn, em là đang sợ cái gì vậy? Đã là một phụ nữ trưởng thành đều cần phải trải nghiệm qua việc này một lần.”

“Không được đâu!” Tân Hạ Noãn kích động muốn bỏ ra tay anh liền bị anh dùng sức bắt trở lại, không an tâm Lục Tử Ngân lần này càng nắm chặt hơn. Tân Hạ Noãn mặt nhăn mày nhú, sắc mặt không có vẻ hờn giận mà là tiếp tục nhỏ giọng cầu xin “Anh đừng đùa như vậy với em.”

Lục Tử Ngân tỏ vẻ thích thú, miệng khe cười đắc ý cũng bắt đắc dĩ mở miệng đáp trả: “Tốt lắm, không đùa với em nữa, chỉ cần đi theo anh lên phòng là được.”

“...” Tân Hạ Noãn nhất thời không nghĩ ra chính mình nên nói gì, đứng ngây ngốc, bất động tại chỗ nhìn chằm chằm Lục Tử Ngân đặt phòng và lấy chìa khóa đi về phía trước. Lục Tử Ngân đi được vài bước cũng không thấy Tân Hạ Noãn đi theo tới, thắc mắc quay đầu lại nhìn cô, Tân Hạ Noãn kiên quyết không muốn đi, tựa hồ đối với hành động kì lạ của anh còn nhiều khó hiểu.

“Em có tin anh không?” Lục Tử Ngân vẽ mặt không chút biến sắc chân thành nhìn sâu vào mắt cô.

Tân Hạ Noãn lập tức định thần lại, đi tới phía bên cạnh anh khe lắc đầu nói: “Không có, em khi này còn mãi suy nghĩ một vài thứ nên nhất thời thất thần mà thôi.”

Lục Tử Ngân bật cười to, một tay nắm lấy tay Tân Hạ Noãn, theo cửa kính đi lên phía trên lầu. Tân Hạ Noãn khiếp sợ nhìn chằm chằm một thứ, tay hai người đang nắm chặt lẫn nhau, đây là lần đầu tiên anh nắm tay cô khiến cô không thích ứng nổi có một chút hoảng hốt, mà thật ra lòng bàn tay anh rất là ấm áp cũng khiến lòng cô bất giác rung động theo, phi thường ấm áp nở hoa.

Loại cảm giác này cho tới bây giờ cô cũng chưa từng phát sinh qua. Cô hiểu rõ loại cảm xúc này chỉ xuất hiện khi cô ở bên cạnh Lục Tử Ngân mà thôi, chỉ có riêng anh mới khiến cô xúc động đến như vậy ngốc nghếch.

Lục Tử Ngân đặt phòng là căn phòng loại Vip rất sạch sẽ, rộng rãi. Anh vừa bước vào đã đi đến phía cửa sổ kéo ra bức màn, từ hướng cửa sổ có thể nhìn rất rõ cảnh vật bên ngoài. Căn phòng này một mặt hướng biển, một mặt rất gần với bến tàu.

“Khách sạn này so với khách sạn của công ty chúng ta có ưu điểm gì nổi bật hơn?”

Đối với câu hỏi mà Lục Tử Ngân đột nhiên bật ra trong lời nói, Tân Hạ Noãn đầu tiên là ngây ngẩn người, sau đó lập tức trả lời một cách khách quan: “Có thể nói mỗi người chúng ta đều có một ưu điểm riêng. Khách sạn Lia của chúng ta cũng vậy nó được ưa thích bởi vì nó nằm ở trung tâm thành phố lớn lại là địa điểm tụ tập nghỉ dưỡng của các tầng lớp quý tộc, nhà giàu, thích tiêu tiền hưởng thụ vật chất tốt nhất. Khách sạn này so với khách sạn chúng ta có điểm bất đồng, nó nằm bên cạnh bến tàu rất ồn ào, tuy nhiên nhờ thế mà ở đây có rất nhiều khách du lịch, hơn nữa phòng ốc cũng không quá mức sang trọng, tiện nghi nên đương nhiên giá thuê phòng ở đây sẽ thấp hơn khách sạn chúng ta.

“Quả là không tồi.” Lục Tử Ngân đi đến ghế sofa phía trước rồi ngồi xuống, cẩn thận ngó nhìn xung quanh mình, sau đó tầm mắt lại chuyển dời trên người Tân Hạ Noãn đang đứng im lặng tại chỗ “Em làm sao vậy? Vì sao lại chằm chằm nhìn anh?”

Tân Hạ Noãn vội vàng cúi đầu khe nói: “Chúng ta ở trong phòng này rốt cuộc là muốn làm cái gì?” Cô thật sự không nghĩ ra được cái lý do nào thoả đáng.

“Thăm dò tình hình đối thủ.” Lục Tử Ngân thân mình tựa hẳn vào ghế, đầu hơi hơi ngả ra sau “Anh là đến xem xét khách sạn này tình hình kinh doanh như thế nào, khách thuê ra sao. Còn có khách sạn của chúng

ta được xếp vào hàng thứ nhất đếm từ dưới lên, còn khách sạn này được xếp vào loại thứ nhất đông khách. Khách sạn Lia là loại khách sạn cao cấp, nội tiền thuê phòng cũng hơn mười ngàn, chỉ dành cho giới thượng lưu cư ngụ. Nhưng mà theo điều tra thị trường thì thị phần dành cho loại khách đó rất là nhỏ. Bất quá giới thượng lưu chỉ chiếm khoảng chưa đến 10% thị phần, còn tầng lớp trung lưu thì chiếm lợi thế hơn, một thị trường đông đảo và đầy tiềm năng. Người chủ khách sạn này điều hành công việc ở đây rất hiệu quả, lại nhanh nhạy nắm bắt thị hiếu của khách du lịch, giá cả lại tương đối thấp hơn so với nhiều nơi khác chỉ khoảng ba trăm tệ, cao nhất cũng chưa đến mười ngàn.”

Tân Hạ Noãn hiểu biết ý tứ trong lời giải thích của Lục Tử Ngân, thì ra không phải khách sạn Lia có thị phần khách quá kén chọn, mà chính là tiền thuê phòng và dịch vụ quá đắt. Nhưng mà.

“Khách sạn Lia nằm ở khu vực trung tâm thành phố, xung quanh đều là các cửa hàng mua sắm, dịch vụ cao cấp, so với khách sạn ở đây là không giống nhau. Khách sạn Lia khách đến phần đông là những người có tiền, tiêu pha rất lớn chọn Lia chúng ta vì nó là loại cao cấp, khách nhân đến thuê đều là thượng khách, doanh nhân, chính trị gia nếu hạ giá thấp cũng chính là tự hạ thấp giá trị của chúng ta, làm như thế cũng không thể gây sự chú ý của khách đến đặt phòng.”

Lục Tử Ngân mỉm cười “Anh cũng không nói là muốn đem Lia cải cách đâu. Anh muốn đề cập chính là cái địa phương phía trước.” Lục Tử Ngân chỉ vào bên tàu ở bên cạnh là khoảng đất trống đi ra thêm một đoạn đường. Anh tiếp tục nói: “Đây là phần đất công ty chúng ta mới thu mua, trước mắt cần phải quy hoạch lại tất cả khu đất và con đường, anh nghĩ nên dùng khu đất này để xây khách sạn.”

“Còn khách sạn này.”

“Anh đã điều tra qua, khách sạn này có số lượng khách phần lớn là khách du lịch, duy nhất nó có một điểm lợi thế chính là nằm gần bến tàu mà thôi. Khách du lịch thường thích loại phương tiện vừa thoải mái và tiện lợi để ngắm cảnh như đi tàu. Khu đất của chúng ta lại nằm ngay chính diện đoạn đường chính, bên cạnh lại thông ra với bến cảng so với khách sạn này tốt hơn nhiều? Nếu khánh thành khách sạn ở đây, anh nghĩ khách sạn này sẽ không có đủ lực cạnh tranh lại với chúng ta.”

Tân Hạ Noãn ngẩng nhìn Lục Tử Ngân bằng đôi mắt thán phục, đầy ngạc nhiên, anh trước kia so với bây giờ rất khác nhau, nếu trước đây anh chỉ là một chàng thanh niên kiêu ngạo, rất lông bông chưa từng muốn làm việc gì nghiêm túc, thế nhưng hiện tại đã khác đi nhiều anh đã thay đổi, hoàn toàn lột xác, làm việc cũng bắt đầu chú tâm, nỗ lực phấn đấu thật sự, quả thực không giống với anh trước kia tí nào .

“Nếu tổng tài đã nói như vậy, tôi sẽ đi viết báo cáo ngay .”

Lục Tử Ngân bĩu môi cười “Hiện tại đã là giờ tan tầm, em không cần xưng hô kính nể như vậy .”

“.” Tân Hạ Noãn vẻ mặt nhất thời đỏ lên. Đối với hành vi phóng khoáng của Lục Tử Ngân kỳ thật vẫn không có thay đổi, anh ấy vẫn giống như trước thích bông đùa, trêu chọc cô. Tân Hạ Noãn nuốt một ngụm nước miếng, vội chuyển hướng đề tài “Chúng ta có thể đi ra ngoài được chưa?”

“Em không biết như thế là lãng phí sao?” Lục Tử Ngân đi đến bên giường, hướng cô mỉm cười.

Tân Hạ Noãn hít sâu một hơi, mở mắt to, vẻ mặt ngây thơ điềm tĩnh “Mặc kệ.”

“Vậy được rồi.” Lục Tử Ngân cũng không miễn cưỡng, nắm tay cô bước ra khỏi phòng. Tân Hạ Noãn đôi mắt sáng ngời trông mong Lục Tử Ngân sẽ ôm chầm lấy mình, nghĩ thầm Lục Tử Ngân ở Mĩ đã được vài năm, lần này trở về nước chắc chắn không chỉ vì lý do đoàn tụ với người nhà, nhìn bộ dáng anh thần nhiên tiêu sái, căn bản không giống như với đàn ông đang có dục vọng mãnh liệt. Khoảng thời gian cô cùng Liêu Tu kết giao yêu đương, Liêu Tu vài lần muốn quan hệ thân mật nhưng đều bị cô cự tuyệt, lần nào Liêu Tu cũng không nhanh như vậy lấy lại tinh thần, sau này hẳn ta lại nói không cần nữa.

Nói ra cũng thật kỳ quái, cô đối với bản thân luôn để tâm đến lần đầu tiên của chính mình, nhưng mà đàn ông thì lại khác không có yêu cầu khắt khe về việc này, có lẽ là cùng Mạn Ny ở chung lâu quá, về phương diện này cô quả thật có điểm hơi e thẹn. Đi đến phía trước cửa, Lục Tử Ngân chuẩn bị mở ra cánh cửa, cô chỉ là cố tình mở miệng cười hì hì lại thuận miệng hỏi một việc “Anh lúc ở Mĩ có cùng người phụ nữ nào quan hệ thân mật không?”

Lục Tử Ngân hí lại ánh mắt, chăm chú ngắm nhìn cô từ trên xuống dưới vài lần “Em là hy vọng anh thật sự có?”

Tân Hạ Noãn nhỏ nhẹ trả lời “Em thật lòng hy vọng anh không có, nhưng anh như thế này bộ dáng khẳng định là có .”

“Ừa, từng có.”

Tân Hạ Noãn nghe xong cả lòng đầy tan nát , quả nhiên tảng đá lớn nằm ở trong lòng đã lâu sẽ khiến chính mình bị thương tổn, vẫn là chính cô tự chuốc lấy khổ vào thân mà thôi. Cô buồn bã không thốt nên lời . Lục Tử Ngân liếc nhìn xem cô một cái, xem bộ dáng cô uể oải thành ra như vậy, không khỏi hào hứng nở nụ cười, tâm tình đặc biệt vui vẻ “Anh không cùng phụ nữ ở trong phòng khách sạn một mình bao giờ.”

“” Tân Hạ Noãn oán giận nhìn hẩn, coi như là bị quỷ dọa nạt đi. Lục Tử Ngân đột nhiên hành động kì quái kéo cô dựa sát lên cánh cửa, nâng lên cằm cô, nhìn một cách tinh tế thăm dò biểu tình của cô “Em là người đầu tiên anh kéo vào thuê phòng cũng là người phụ nữ duy nhất ở một mình với anh trong phòng, hiện tại em có muốn thử luyện tập?”

Tân Hạ Noãn không cần suy nghĩ, trực tiếp nâng lên cằm khê nói “Có thể a, nhưng mà chờ kết hôn về sau hãy thực hành.”

Lục Tử Ngân nhú mày “Em nói gì vậy ?”

“Em muốn nói .” Tân Hạ Noãn bỗng nhiên ưỡn ngực, tỏ vẻ cây ngay không sợ chết đứng rất hùng hồn. Lục Tử Ngân đứng im tại chỗ nhìn lướt qua cô, tỏ vẻ có chút thất vọng nói: “Anh nhớ rõ có một loại sản phẩm nâng ngực rất tốt dành cho vòng một của phụ nữ, lần sau sẽ mua cho em.”

“” Tân Hạ Noãn lập tức trở lại với bộ dáng ỉu xìu khi nãy. Cô quả có vòng một không lớn nhưng cái đó cũng thật bình thường, mà cô biết rõ khuyết điểm thân thể mình, không cần anh cứ lặp đi lặp lại nhiều lần nhắc nhở . Lục Tử Ngân thấy cô như vậy thật để ý, anh cười: “Không có việc gì, anh có thể “nắm chúng gọn gàng trong lòng bàn tay” cũng là một chuyện tốt thôi.” (Xanh xanh: sắc lang cái gì mà gọn trong tay? Không hiểu a? Mọi người tự suy diễn đi nha!)

Tân Hạ Noãn mày khê nhú, khó chịu “Em sẽ nói cho bác Lục biết anh là bắt nạt người ta.”

“Em vì sao muốn kể tội anh bắt nạt em hả?” Lục Tử Ngân thực bình dị gần gũi, lộ ra một tia mỉm cười, nhưng mà ở trong mắt Tân Hạ Noãn cái mỉm cười này thật sự rất là nguy hiểm .

Cô lập tức vờ vàng sữa miệng “Em không có khéo miệng ăn nói, vẫn là không nói nữa . Chúng ta. Chúng ta trở về đi.”

Lục Tử Ngân gật đầu, đầu hơi hơi nghiêng qua một bên, nhìn thấy cánh tay chính mình “Bị kéo đi.”

Tân Hạ Noãn nhanh chóng lôi kéo cánh tay của anh, dùng hết sức lực lôi anh đi cùng dù sao cô cũng không phải dạng thiếu nữ gầy yếu quá mức. Hai người cứ như vậy đi ra khỏi khách sạn, mà bộ dáng hai người vừa đi vừa lôi kéo làm cho nhân viên khách sạn ở đại sảnh bất gặp cảnh kì lạ không khỏi giật mình, về mặt quái lạ nhìn hai người. Tân Hạ Noãn đương nhiên hiểu được ý tự của nữ phục vụ, cô ngay tức khắc muốn đi lên phía trước nói cho cô ấy biết không phải như cô ấy tưởng tượng đâu, cô không phải loại người như vậy.

Hết thấy đều không thể nói ra. Cô chỉ có thể ưỡn khuỷu chính mình cúi đầu im lặng.

Ngồi vào trong xe của Lục Tử Ngân, anh muốn tự lái xe đưa Tân Hạ Noãn về nhà. Vào lúc đèn đỏ bật lên, Lục Tử Ngân như nghĩ đến cái gì, muốn lấy điện thoại ra gọi, không may đèn tín hiệu chuyển thành đèn xanh. Lục Tử Ngân đành phải nhờ Tân Hạ Noãn giúp chính mình lấy điện thoại đi động từ trong túi áo.

“Làm gì cơ?”

Lục Tử Ngân một mặt lái xe một bên nói: ” Anh muốn em giúp anh lấy điện thoại.”

Tân Hạ Noãn nhìn xe bọn họ hiện tại đang đi trên đoạn đường đông đúc, vì vậy lái xe cần phải tập trung và cẩn thận, không thể đem sinh mệnh ra đùa giỡn được. Cô đành phải vươn tay vào sâu trong áo khoác của Lục Tử Ngân, tìm đến cái túi nhỏ bên trong.

Lục Tử Ngân cười: “Em là đang giúp anh lấy di động hay là mượn cơ hội để sờ soạng anh? Em không biết lồng ngực của đàn ông rất là mẫn cảm hay sao?” (XX: bó tay anh tự cao quá nha..nãy giờ vờn chị như mèo vờn chuột a! Ta tức rùi đấy.)

Tân Hạ Noãn mặt đỏ lên, có chút khổ sở. Cô cũng không phải dạng phụ nữ chủ động quyến rũ đàn ông, chỉ là cô giúp anh lấy ra di động, trên người cô còn có mang thắt dây an toàn, khoảng cách hai người lại lớn tay cô thì không đủ dài a. Cô đành phải cởi bỏ dây an toàn, toàn thân không vướng víu giúp anh lấy ra di động, thật vất vả mới lấy ra được di động. Cô là không ngờ đến Lục Tử Ngân bỗng nhiên chuyển hướng tay lái quá gấp khiến cô bật ngã nằm úp sấp trên đùi anh, tay cô còn dùng sức trực tiếp bầu vú vào quần anh. Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, Tân Hạ Noãn ngậy ngốc cùng sững sờ thấy chính mình cầm lấy cái kia —— ở bên trong nội sườn đùi của anh cái kia là.

“Em có sở thích tìm hiểu bộ phận mẫn cảm của nam giới sao hay chỉ là thích đùa giỡn với anh?” Lục Tử Ngân vẫn lái xe, trên mặt thản nhiên không có biểu tình gì khác lạ.

Tân Hạ Noãn vội vàng chỉnh lại tư thế ngồi của chính mình, tay cô rút rờ cài lại dây an toàn, trên mặt ửng đỏ vì thẹn “Nào có, em chỉ là không cẩn thận mà thôi.”

Lục Tử Ngân không nói lời nào, tay bấm số đến nhà hàng Hoa Thịnh nổi tiếng để đặt bàn, sau đó lại gọi tới một số khác chờ đợi người bên kia nhắc máy, hần áp điện thoại vào bên tai cất lời “Mẹ, ba đã về nhà chưa? Mẹ cùng ba đến nhà hàng Hoa Thịnh phòng A012 dùng cơm tối với con, con có việc muốn nói. Mẹ tới rồi sẽ biết, là chuyện vui. Dạ, hẹn gặp ở đó.”

Lục Tử Ngân tắt điện thoại, hướng Tân Hạ Noãn nói: “Gọi điện thoại ẹ em, nói đi đến nhà hàng Hoa Thịnh phòng số A012 dùng cơm tối.”

”Tại sao?” Tân Hạ Noãn có chút nghi hoặc khó hiểu.

”Mời đi cùng dùng cơm tối không được sao?”

”Vậy à.” Tân Hạ Noãn vâng lời gọi điện về ẹ cô, được biết ba cô hiện tại không có ở nhà, bắt quá mẹ cô ở nhà là phu nhân nên rất rảnh rỗi không có nhiều việc để làm nên chắc chắn bà đang ở nhà . Cô cùng mẹ mình nói chuyện vài câu, mẹ cô liền vui vẻ đáp ứng. Thật ra, mẹ cô vô cùng thích Lục Tử Ngân .

Tân Hạ Noãn nói xong điện thoại, trong lòng có rất nhiều điều khó hiểu, tự nhiên lại mời dùng cơm tối, có một chút kì lạ nha.

Để đến được nhà hàng Hoa Thịnh phải lái xe thêm hai mươi phút nữa, hơn nữa trên đường đi đèn xanh đèn đỏ không ngừng lại còn kẹt xe và vân vân thứ nữa làm trì hoãn, mãi gần ba mươi phút sau mới đến nơi. Tân Hạ Noãn nhìn vào ga ra liền nhận ra chiếc xe hiện đại kia rất quen thuộc, lại có điểm quen mắt. Liền nghi ngờ nhìn đến biển số xe, quả thật xe kia là của nàng, khẳng định là mẹ cô đã dùng xe cô đến đây . Nghĩ đến chính mình không có tâm trạng tốt dùng cơm chung, cô cảm thấy khổ sở, trước mắt là không trốn thoát được viễn cảnh hải hùng .

Tân Hạ Noãn không khỏi phần hận dùng ánh mắt oán ghét liếc anh một cái. Lục Tử Ngân không có để ý tới ánh mắt của cô, nắm tay cô cùng nhau đi lên. Tân Hạ Noãn khẽ giãy dụa, nghĩ muốn rút tay mình về, mà tên này này đột nhiên bá đạo chết cũng không chịu buông tay, nắm càng chặt lôi kéo cô đi vào số phòng A012 đã đặt trước.

Nhìn thấy việc Lục Tử Ngân cùng Tân Hạ Noãn đồng thời xuất hiện cùng nhau thật ra cũng không có gì là to chuyện, quan trọng là ... Hai người tay nắm chặt tay cùng xuất hiện ở trước mặt cha mẹ hai nhà, Lục Tử Ngân bộ dáng tỏ vẻ tự nhiên, đem Tân Hạ Noãn đặt vào ghế ngồi bên cạnh mình.

”Các con là có ý.” Bà Tân thật sự nhịn không được nghi vấn trong lòng, tuy rằng hai đứa trước kia còn nhỏ giống như là anh em nắm tay, ôm ấp thậm chí hôn nhau cũng không có việc gì to tát, hiện giờ các con đã trưởng thành, ở nơi công cộng như vậy, biểu lộ như thế có chút không tốt lắm người khác sẽ dễ hiểu lầm.

Lục Tử Ngân nhần nại chờ bà Tân nói xong, hần khuôn mặt tươi cười điềm đạm cất tiếng: “Dì, con tính cùng Hạ Noãn kết hôn.”

Nháy mắt bầu không khí chung quanh ngưng trọng, căng thẳng.

10. Chương 10

Tân Hạ Noãn không ngờ Lục Tử Ngân đột nhiên đem câu nói bông đùa hàng ngày giữa hai người nói ra trước mặt người lớn. Cô hiển nhiên là sợ tới mức không còn biết phản ứng gì, ngay cả bà Tân ngồi đối diện cũng bị dọa đến sắc mặt tái nhợt.

Ngài Lục đại tá ngồi một bên điềm tĩnh không hề lộ ra biểu tình nào, trái lại bà Tiền lại hứng khởi lần nữa lặp lại câu hỏi: “Tử Ngân, con cùng Hạ Noãn không phải đang nói giỡn chứ?” Bà Tiền luôn nghĩ hai đứa trẻ này vẫn thường hay thích nói đùa. Nhưng mà lúc này, về mặt Lục Tử Ngân không hề giống như đang nói giỡn, mà là thực sự nghiêm túc trả lời. “Mẹ không phải vẫn luôn yêu thích Hạ Noãn sao? Nghe được tin này mẹ hẳn là mừng lắm.”

Có thể phần khích mới là lạ. Không hiểu đứa con trai của bà vì sao lại hẹn người lớn hai bên gia đình cùng nhau ăn cơm tối, còn tụ họp với nhau ở cùng một chỗ, câu đầu tiên con trai mở miệng chào hỏi lại chính là câu nói mà bà không ngờ đến nhất. Trong trí nhớ của bà, quan hệ của Lục Tử Ngân và Tân Hạ Noãn tốt thì có tốt, nhưng quan sát thế nào cũng không nhìn ra được hai đứa nhỏ là đang yêu nhau, không biết tình cảm đã sâu đậm đến thế nào mà đến giai đoạn này rồi?

Ngài đại tá Lục vừa bình thản, vừa trầm ổn, vẫn chưa dời sự chú ý từ phía Lục Tử Ngân để lên tiếng, chỉ là nghiêng đầu qua bên cạnh hỏi thăm Tân Hạ Noãn đang ngăn người ra “Hạ Noãn, cháu thật sự nguyện ý muốn cùng Lục Tử Ngân kết hôn?”

Ngài đại tá Lục bất ngờ không phải vì Lục Tử Ngân muốn kết hôn với Tân Hạ Noãn, mà là Tân Hạ Noãn vì sao lại đáp ứng cùng Lục Tử Ngân kết hôn. Lục Tử Ngân vẫn không thay đổi nhiều so với hồi đó, Tân Hạ Noãn rõ ràng là hiểu rõ nhất, bằng sự hiểu biết của ông với Tân Hạ Noãn, ông không tìm thấy được một lý do hợp lý và thỏa đáng khi cô muốn kết hôn với con trai ông.

Mọi tầm mắt đều chuyển hướng về phía Tân Hạ Noãn. Cả ba ánh mắt nghi hoặc đều đang nhìn cô. Tuy rằng Lục Tử Ngân ngồi ở bên cạnh đang rất đặc ý, tươi cười, nhưng cô biết rõ nụ cười đó có ý tứ gì. Chuyện này đến cả cô cũng rất bất ngờ, nhằm vào lúc cô không có chuẩn bị tâm lý gì, Lục Tử Ngân cũng không bàn bạc trước với cô lại chủ động tự ý mình bức hôn, cô làm sao phản kháng kịp? Nếu cô nói không phải, thì từ nay về sau cô và Lục Tử Ngân sẽ xem như chưa từng liên quan với nhau, một chút quan hệ cũng không còn. Nếu cô nói phải, cô cũng quá thiệt thòi đi, tùy ý để anh dắt mũi.

Kỳ thật Lục Tử Ngân bất quá là đặt cược một ván cờ may rủi mà thôi. Anh chỉ là muốn xác định Tân Hạ Noãn có phải hay không xem trọng mối quan hệ với anh, cô có thực sự muốn mọi chuyện liên quan đến anh sẽ kết thúc. Anh là đang muốn ép cô, bức con rùa to xác vừa nhìn thấy nguy hiểm trước mắt liền rút đầu bỏ chạy. Tân Hạ Noãn trong nội tâm kỳ thật rất khó nghĩ, cô một mặt rất muốn gật đầu, như vậy cô có thể danh chính ngôn thuận đạt được điều mình muốn. Cái cô ao ước chính là Lục Tử Ngân, mặc dù anh gần trong gang tấc, chỉ cần cô nguyện ý dang tay ra đón lấy, nhưng mọi thứ đều tới quá nhanh. Đều nằm ngoài dự tính của cô. Ước nguyện mà cô luôn muốn có được chính là bản thân mình cũng giống như bao cô gái khác, cũng trải qua cái cảm giác cùng người mình thích ở cùng một chỗ. Không cần biết đến kết quả, chỉ cần biết đến quá trình. Cô thừa nhận, cô chính là nghĩ muốn thỏa mãn tâm nguyện hưng vinh của chính mình. Nhưng cũng bởi vì cô quá hiểu Lục Tử Ngân trong quá khứ. Anh chàng bướng bỉnh không nghe ai kia, từng có một tình yêu oanh oanh liệt liệt, cô đã chính mắt thấy người con gái kia rời đi, làm lòng anh đau khổ, ai cũng không một lần nào nữa nhìn thấy cô ta. Hình ảnh kia hiển hiện một cách chân thật, rõ nét trong đầu cô. Vốn đã như thế, cô tuyệt đối sẽ không ngóc ngắc, hồ đồ mà nghĩ đến cái ngày Lục Tử Ngân sẽ có thể yêu thích cô - Tân Hạ Noãn.

Cho dù cô biết sẽ không có một ngày như vậy, nhưng mà tại đây, trước vấn đề này, Tân Hạ Noãn làm không được bộ dạng dửng dưng, kiêu hãnh, cô vẫn là một cô gái ngốc nghếch giống như trước kia, một cô thiếu nữ thích mơ mộng.

Cô gật đầu, khẽ khàng nói “Bác Lục, con nghĩ sẽ cùng anh Tử Ngân kết hôn.”

Lục Tử Ngân nghe được Tân Hạ Noãn mở miệng, tiếng nói vừa nhỏ nhẹ lại có chút run rẩy, không khỏi nở nụ cười. Anh cầm tay Tân Hạ Noãn, không nghĩ tay cô vã đầy mồ hôi, chẳng lẽ cô thật sự lo lắng nhiều đến vậy?

Ngài Lục đại tá vẫn không có trả lời. Ông đang ngồi nhìn hai vị nam nữ nhân vật chính cùng hai người phụ nữ vì bất ngờ mà im lặng không nói lời nào. Lục đại tá nghiêng đầu nhìn bà Tân lên tiếng “Bà thấy thế nào?”

“Con gái nếu đã thích tôi không có ý kiến. Ông Tân nhà tôi đương nhiên càng đừng nói nữa, cũng sẽ rất phấn khích.” Bà Tân trên mặt hơi có chút mất tự nhiên.

Đại tá Lục gật đầu “Ta thực thích Hạ Noãn, các con nếu muốn kết hôn liền nhanh chóng kết hôn đi.”

“Cám ơn ba.” Lục Tử Ngân lộ ra vẻ tươi cười hiếm thấy.

Đương nhiên, buổi cơm này không thể tiêu hóa nổi, một bầu không khí tự nhiên lúc trước liền biến mất, thay vào đó là sự ngưng ngập, trầm tư cuối cùng đành tùy tiện qua loa chào hỏi lẫn nhau rồi tiễn khách ra về. Tân Hạ Noãn đi theo bà Tân về nhà, mẹ cô đối việc này một chút cũng không thể lý giải được, Tân Hạ Noãn cũng không buồn lên tiếng giải thích, cho đến khi bà Tân đem việc này ra nói cùng ông Tân, ông Tân liền gọi Tân Hạ Noãn đang ở trong phòng ra nói chuyện.

Một nhà ba người quay quần trên sofa ở phòng khách.

“Con đang yên đang lành lại muốn cùng Tử Ngân kết hôn? Các con từ khi nào thì cùng một chỗ?”

Tân Hạ Noãn nếu mà đem tất cả chuyện hoang đường của hai người nói cho ba cô hay, có khi ông sẽ dùng roi để phạt cô nữa. Cô đành phải nói dối lấp liếm “Từ sớm.”

“Con với Liêu Tu chia tay đã được bao lâu?” Bà Tân ở một bên ngắt lời “Khó tin con nhanh như vậy đã ở cùng với Tử Ngân?”

Vâng”. Tân Hạ Noãn khó xử, chống chế.

Ông Tân cái gì cũng chưa nói. Kỳ thật con gái nhà mình cùng Lục Tử Ngân mà ông tận mắt chứng kiến sự trưởng thành nếu muốn kết hôn cùng nhau, ông cực kỳ cao hứng. Thứ nhất đối tượng con rể tương lai rất là quen thuộc, thứ hai đối với bọn họ con dâu cũng là chỗ thân thiết, hai nhà vốn cũng môn đăng hộ đối.

Chính vì chuyện tình cảm trước đây của Lục Tử Ngân, nên ông Tân trong lòng có chút do dự, thực ra bà Tân cũng là vì nguyên nhân này nên rất bất ngờ, dù sao chuyện đó cũng từng rất ồn ào, hàng xóm xung quanh ai cũng biết chuyện. Ông Tân là người không dễ tâm vào chuyện vụn vặt, ông hiểu được tất cả đã là quá khứ, nhưng ông cũng hiểu rõ cô con gái duy nhất của mình, con bé có thể buông xuống hay không?

“Con không ngại Tử Ngân trong lòng có người khác?” Ông Tân rốt cục cũng mở miệng.

Tân Hạ Noãn tâm bỗng nhiên bồn chồn một chút, nghĩ nghĩ vẫn là lắc đầu “Ba, người kia nhiều nhất chỉ còn là quá khứ sẽ không ảnh hưởng đến tương lai của con.” Cô biết chính mình chỉ là tìm cái cớ, thuyết phục bản thân mình không cần quá để tâm như vậy. Bất quá là không nên nghĩ đến là được, không ngừng nhắc nhở chính mình dù sao cô trước kia muốn tìm một người đàn ông để kết hôn, bất quá hiện tại người đàn ông này là người cô thích nhất mà thôi.

Ông Tân tỏ vẻ trầm mặc, xem như mọi chuyện đã ổn thỏa. Bà Tân đương nhiên so với ông Tân càng hiểu rõ con gái của mình. Tân Hạ Noãn rất thích Lục Tử Ngân, bà vẫn luôn biết như thế. Bà cũng chỉ có thể thở dài, yên lặng chúc phúc cho cô mà thôi.

Tân Hạ Noãn trở lại phòng mình, tùy tay lục lọi lấy ra di động, phát hiện có cuộc gọi nhỡ là của Lục Tử Ngân. Cô hơi dừng một chút, cuối cùng đem điện thoại tắt đi, bỏ nhào lên trên giường nhắm mắt lại. Lăn lộn hồi lâu, sau liền ngồi dậy, mở ra máy tính, lên QQ tìm Mạn Ny nói chuyện phiếm.

giọt nước ảm áp Mạn Ny.

nhỏ nhẹ Sao, người đẹp.

giọt nước ẩm áp Người ta phải kết hôn .

nhỏ nhẹ Hả, thật sự? WHO?

giọt nước ẩm áp Lục Tử Ngân.

nhỏ nhẹ

giọt nước ẩm áp tỏ hiện tại tâm tình rất kỳ lạ. Nếu nói là vui vẻ, thật ra cũng có một chút. Nói đến buồn bực, cũng có một chút. Tóm lại tỏ rất là mâu thuẫn.

nhỏ nhẹ chứng rối loạn trước hôn nhân = = chúc mừng cậu, không cần phải làm trình nữ già. Tớ tin tưởng không bao lâu, cậu có thể rất lão luyện. (Bảo nhi: Biến thái quá, biến thái quá a!)

giọt nước ẩm áp Điên.

nhỏ nhẹ “ phóng túng” quá cũng được mà, mối quan hệ này vốn đã được định sẵn rồi, chuyện đó khó mà tránh khỏi .

giọt nước ẩm áp nghe cậu nói vậy tớ rất là khấn trương.

Đầu óc vốn thuần khiết của Tân Hạ Noãn đột nhiên nghĩ đến những thứ lung tung, một loạt những hình ảnh rất không trong sáng hiện lên trong đầu cô ngày càng nhiều, càng nghĩ đến cô lại càng hoảng sợ. Càng sợ hãi cô lại càng miên man nghĩ ngợi, kết cục cô nên nghĩ ra cách phải đối diện như thế nào cho tốt về sau? Cuối cùng vẫn là mở ra danh bạ điện thoại, chủ động gọi cho Lục Tử Ngân.

“Em rốt cuộc cũng chịu nghe máy?” Bên kia đầu dây truyền đến giọng nói không hờn giận, trầm thấp của Lục Tử Ngân.

Tân Hạ Noãn nghe được giọng Lục Tử Ngân, vẻ mặt tự nhiên lập tức đỏ lên, có chút nói năng lộn xộn “Đi động hết pin, việc kia. Em nghĩ là không có biện pháp.”

“” Lục Tử Ngân nghe không hiểu cô muốn nói cái gì. “Có vẻ, chúng ta năm nay không thể kết hôn!”

“ Sao cơ?” Tân Hạ Noãn hết sức sửng sốt.

” Vừa rồi mẹ anh có đi xem bát tự*, nói chúng ta bát tự đều là mạng thổ, nếu năm nay kết hôn có thể không tốt lắm. Tốt nhất là nên để đến mùa xuân sang năm mới được.”

” Thật tốt quá.” Tân Hạ Noãn bỗng nhiên yên lòng, dù sao cô cũng chưa chuẩn bị tâm lý cho việc trọng đại kia, dù sau có nửa năm thời gian sẽ khá hơn một chút.

Lục Tử Ngân nghe Tân Hạ Noãn cao hứng như vậy, liền lập tức mất hứng lên tiếng “Em mừng rỡ đến vậy ư? Như vậy sao em không nói thẳng là không muốn kết hôn với anh, anh sẽ không miễn cưỡng em.”(XX: anh đùa à! Ai đã ép người ta!!!)

“Không phải.” Tân Hạ Noãn ngập ngừng kêu lên, không biết nên biểu đạt nội tâm thế nào, trong lòng vô cùng nhẹ nhõm sau khi nghe được tin tức ấy, cô chỉ có thể mập mờ trả lời “Em tuy rằng bề ngoài rất trong sáng, nhưng nội tâm rất đen tối, em là đang nghĩ đến chuyện khác.”

Lục Tử Ngân là dạng người rất thông minh, vừa nghe liền đã hiểu. Không khỏi dở khóc dở cười, không thể chậm chạp mà khẳng định ngay “Anh đã hiểu.”

Tân Hạ Noãn nghe anh nói đã hiểu, nhất thời thở phào, anh hiểu thì tốt rồi. Nhưng cô mới vừa thở ra một hơi, câu nói kế tiếp của Lục Tử Ngân làm cô muốn nghẹn họng.

“ Em nếu chờ không kịp, anh tùy thời đều có thể.”

“” Tân Hạ Noãn hướng di động gào khóc “Lục Tử Ngân, anh là đồ lưu manh.” Cô lập tức cắt điện thoại, mặt đỏ bừng, hoàn toàn không phải vẻ mặt hồng hào tự nhiên. Cô lập tức ôm lấy hai gò má đang nóng bừng lên, than thở, cô quả nhiên là cô gái có nội tâm đen tối mà, nghĩ đến mà xấu hổ.

Ngày hôm sau khi Tân Hạ Noãn rời giường ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu liền nhìn thấy Lục Tử Ngân ngồi nhàn nhả ở nhà mình tại phòng ăn, đang cùng với ba cô cười cười nói nói? Cô cũng sờ đứng bất động ở cách đó không xa, nghĩ đến đây chính là ảo giác.

Bà Tân từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy Tân Hạ Noãn ngây ngốc đứng một bên, vội vàng nhắc nhở “Đứng yên đây làm cái gì, mau đến ăn sáng cùng cả nhà, Tử Ngân từ sáng sớm đã tới đón con đi làm cùng rồi.”

Lục Tử Ngân thoáng ngẩng đầu, nhìn thấy Tân Hạ Noãn, anh khẽ mỉm cười với cô.

Tân Hạ Noãn lập tức xoay đầu vừa mới chuẩn bị ngồi ở phía đối diện anh, lại bị mẹ cô ngăn lại “Qua bên kia ngồi đi, đây là chỗ của mẹ.”

Mẹ cô chỉ chỗ trống bên cạnh Lục Tử Ngân. Tân Hạ Noãn đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh, không thèm nhìn đến Lục Tử Ngân, đứng lên chộp lấy bánh quẩy trên bàn. Ông Tân nhẹ giọng, húng hắng ho khan hai tiếng, bà Tân lên tiếng trách mắng “Hôm qua con làm cái gì? Như thế nào giờ này mới chịu rời giường? Nếu không phải Tử Ngân nói cho con ngủ thêm một lát, mẹ đã chuẩn bị lên lầu xóc con dậy rồi.”

Bà Tân dùng ánh mắt chán nản nhìn Tân Hạ Noãn “Con có biết mấy giờ rồi không?”

Tân Hạ Noãn lè lưỡi “Còn tận bốn mươi phút, con không vội.” Cô không biết xấu hổ nói, cấp trên của cô cũng ngồi đây, sợ gì? Kỳ thật xem anh như là chỗ dựa vững chắc đi?

Lục Tử Ngân nâng tay nhìn đồng hồ xem thời gian “Nói đúng ra chỉ còn có ba mươi lăm phút. Công ty quy định, đi muộn sẽ trừ nửa ngày lương, em hẳn đã biết rõ.” Lục Tử Ngân giọng điệu nghiêm trang, làm cho Tân Hạ Noãn nguyên bản đang thoải mái giật cả mình. Cô phần hận liếc nhìn anh “Đã biết.”

Xem như chỗ dựa vững chắc này rất không có cấp lực đi, tựa hồ không nguyện ý để cho cô dựa dẫm vào.

Hoả tốc ăn sáng thật nhanh, leo lên xe Lục Tử Ngân, cả hai cùng nhau đi làm. Lục Tử Ngân một bên lái xe một bên bốn cợt, cười nói “Hôm qua vì sao mà ngủ trễ? Hôm nay anh lên lầu nhìn xem em cùng chú lợn chết giống nhau.”

“Anh vào phòng em?”

“Đúng vậy, anh có vụng trộm trên người em, em cũng sẽ không biết.”

“.....”

“Có phải hay không vẫn đang suy nghĩ đến chuyện kia? Phải không bà xã có nội tâm đen tối?” Lục Tử Ngân toe toét miệng cười, rất là đắc ý.

Tân Hạ Noãn buồn bực không lên tiếng, cô thừa nhận, ngày hôm qua cô có miên man suy nghĩ một ít, rất là không trong sáng. Tục ngữ có câu tò mò hại chết một con mèo, cô đối với chuyện đó vẫn bị “quấy nhiễu” khơi gợi, đó là việc cô chưa từng làm. Cái gọi là thực tiễn là kiểm nghiệm chân lý duy nhất của tiêu chuẩn mà thôi, cô phải mau kiểm nghiệm, cho nên một bên sợ hãi một bên tò mò còn một bên phải chết sống chờ mong.

Thực là bức bối quá, làm cho người ta dồn nén đến chết mà, Tân Hạ Noãn trước kia như thế nào lại trở thành người có đức hạnh kém cỏi thế này? Tân Hạ Noãn ở trong lòng hung hăng phỉ nhổ chính mình một phen.

“Noãn à, chúng ta đính hôn với nhau trước đi.” Lục Tử Ngân bỗng nhiên thốt lên.

“.....” Tân Hạ Noãn sửng sốt “Để năm sau kết hôn không phải cũng giống nhau sao?” Tân Hạ Noãn đã từng tham dự lễ đính hôn của nhiều người bạn học, nên cô cảm thấy việc tổ chức tiệc cưới rất rất là phiền toái và mệt mỏi chết đi được.

“Trước tiên hãy đính hôn đi, anh sợ con rùa rút cổ như em sẽ quỵt nợ, ăn xong liền chui mép, đến lúc đó trong sạch của anh ai sẽ bù đắp đây?” Khi Lục Tử Ngân nói ra những lời này lại tỏ vẻ vô cùng hợp tình hợp lý, một chút xấu hổ, đỏ mặt đều không có.

Tân Hạ Noãn tròn tròn mắt.

11. Chương 11

Hôm nay, Tần Hạ Noãn cực kì không có tinh thần. Bởi vì hôm qua suy nghĩ lung tung làm cho chính mình bị mất ngủ, sáng nay đi làm cô luôn ở trong tình trạng gà gât. Mí mắt như muốn sụp xuống cố gắng lắm mới giữ được tỉnh táo. Một cuộc điện thoại đột ngột đến khiến cho tinh thần cô phần chấn hơn rất nhiều. Cô vội mở điện thoại trả lời. Là cuộc gọi từ Lục Tử Ngân. “Em yêu, trưa nay chúng ta cùng nhau ăn cơm ở văn phòng nhé.”

Đây là điển hình minh chứng cho việc dùng thời gian công để làm việc tư. Cô thở dài, trước kia cô luôn coi thường loại hành vi này của Mạn Ny nhưng kết quả chính cô cũng như vậy, quả thật mọi chuyện đều có thể xảy ra. Giống như phản xạ có điều kiện cô nghiêng đầu nhìn về phía văn phòng của tổng giám đốc ở sát bên cạnh. Văn phòng của tổng giám đốc chỉ cách bàn thư kí bởi một tấm kính thủy tinh lớn, nhưng luôn có rèm che ngăn cách nên không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì cả. Cô giữ điện thoại ở bả vai và áp sát vào tai, rất nhanh tìm thấy giấy bút chuẩn bị viết gì đó. Cô khẽ nói “Anh muốn ăn gì?”

Lục Tử Ngân cười cười “Chỉ cần không phải là mì ăn liền.” Cô cũng người lại một chút, anh ấy chắc còn ghi hận cô chuyện đó đây mà? Cô chép miệng “Chúng ta ăn hamburger đi.” Cô cố ý muốn trêu chọc anh, cô biết rõ anh ở Mĩ đã lâu nên sẽ rất ghét món đó. Lục Tử Ngân thì thầm “Nếu không hợp khẩu vị thì em nên chuẩn bị tinh thần để bị ăn là vừa.” Tốt lắm, thật quá đáng mà, cô yếu ớt kháng nghị “Chúng ta ăn đồ ăn Trung Quốc nha.” Anh bỗng dừng nở nụ cười, thật lạ là anh có thể cười vì chuyện này. Anh nói “Đồ ăn Trung Quốc anh đã chuẩn bị tốt rồi, việc này em không cần phải lo nữa. Em chỉ cần đến văn phòng anh thật đúng giờ là được.”

Nhìn về phía tấm kính vang lên tiếng động nhẹ vài cái. Tần Hạ Noãn nghiêng đầu quay người liền thấy tấm màn dần hé ra, anh đang cầm di động giọng nói điềm đạm, ánh mắt nồng nàn nhìn cô, mặt đối mặt với cô lên tiếng “Muốn anh mang tấm màn bỏ đi? Nếu em có nhớ anh, quay đầu là có thể nhìn thấy rồi.”

Cô nhìn anh cười xấu xa, tỏ vẻ bình tĩnh, cao giọng nói “Cũng tốt, vừa lúc em cũng nghĩ có nên giám sát xem anh có ngoại tình hay không.”

Anh trở lại vị trí của mình, miệng hơi nhếch lên “Đến bây giờ anh vẫn rất trong sạch, em là không tin tưởng anh đấy.”

Cô không tin. Anh lớn lên vô cùng đẹp trai, ngũ quan tinh xảo, hơn nữa rất biết cách ăn mặc lại rất có phong cách, dáng người thì cao ráo mặc vào thứ gì đều đẹp cả, ở bất kì góc độ nào thì điều kiện của anh cũng rất là tuyệt không hiếm lạ khi có rất nhiều phụ nữ theo đuổi. Về phần anh có ý hay không, cô cũng không thể chứng thực, cô có nghe qua lúc anh ở Mĩ từng có bạn gái, hơn nữa cuộc sống ở Mĩ quá phóng khoáng, văn hóa lại khác biệt, theo suy nghĩ của cô, giữ mình trong sạch là chuyện rất khó có khả năng.

Tần Hạ Noãn xoay xoay cây bút trong tay, hơi nghiêng đầu nhìn về phía anh “Không muốn nói chuyện với anh nữa.”

Không nghĩ đến cô lại trở nên thông minh sắc sảo như thế, anh hơi lúng túng, lảng tránh ánh mắt cô “Nếu không tin lời anh, em có thể kiểm chứng một chút, người ta vẫn nói thực tế là cách thức tốt nhất để kiểm tra chân lí, tuy rằng anh không phải là Đảng viên nhưng anh thấy những điều này rất có đạo lý.”

Quả thật cô rất muốn phản bác lời anh, đàn ông có thể kiểm chứng sao? Không có khả năng. Vì thế cô đành phải lảng sang chuyện khác “Không thèm nói chuyện với anh nữa, em đi làm việc đây.”

“OK.” Anh cũng không muốn làm chuyện vô nghĩa, trực tiếp cúp máy, sau đó lật báo cáo trên bàn ra xem.

Tần Hạ Noãn hít vào một hơi thật sâu, nhưng vẫn cảm thấy có chút gì đó mất mát. Từ sự việc “đề nghị kết hôn” lần trước, cô phát hiện chính mình đã đem anh trở thành người đàn ông thuộc sở hữu của mình, không ngừng khát vọng, cho nên cảm giác độc chiếm ngày càng mãnh liệt.

Vào giờ nghỉ trưa, người đi lại ở tầng 23 ngày càng vắng, cô gõ cửa văn phòng tổng giám đốc, đợi một lúc lâu thì cánh cửa mới mở ra. Cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị anh ôm chặt vào trong lòng, anh khẽ nói.

“Ngày đính hôn của chúng ta sẽ là ngày 29 tháng này.”

Tháng này ư? Cô ngần ra, hôm nay đã là ngày 12, vậy chỉ còn 17 ngày nữa? Nhanh vậy sao? Cô không khỏi oán trách. “Sao lại gấp gấp đến vậy?”

“Dì nói, sợ anh bị người khác cướp mất, ra tay trước cho yên tâm.”

“” Tân Hạ Noãn khóc không ra nước mắt, mẹ cô gấp đến nỗi muốn đá cô ra ngoài, trước kia mỗi ngày đều lo sợ cô không có ai rước đi. Hiện giờ đã có người rước, tiện thể liền nhanh đem cô đá đi luôn.”

Anh buông cô ra, nhìn xem đồng hồ “Người giao thức ăn nhanh sắp đến, tranh thủ thời gian chúng ta làm chút việc gì đó đi.”

Tân Hạ Noãn chớp mắt, “Làm gì cơ?” “Vào trong sẽ biết.”

Tân Hạ Noãn cảm thấy Lục Tử Ngân quả thật ăn no nên rồi việc nhàm chán đây mà. Cái gọi là làm việc khác chính là nhìn anh tháo bỏ tấm màn. Cô ngồi yên lặng ở sofa, ngẩng đầu nhìn xung quanh, quả thực là rất nhàm chán.

Sau khi làm xong, anh đem tấm rèm bị lấy xuống ném đến trên người cô. “Thích không?!” Cô nói “ Anh không cần phải làm như vậy.”

Cô vốn là người phụ nữ rất tế nhị, so với những cô gái khác dù thỉnh thoảng cô không có việc để làm, cô cũng chỉ lựa chọn lặng lẽ ở một mình lại không nghĩ tìm đến Lục Tử Ngân. Lục Tử Ngân không mở lời, cô đương nhiên cũng chỉ im lặng chờ đợi. Vừa lúc điện thoại vang lên, Lục Tử Ngân nghe được vài câu liên cúp máy. Anh dịu dàng nói: “Quên nói cho em biết, buổi tối anh phải đến nhà em ăn cơm.”

Cô đang ngồi trên sofa vân vê tấm màn, nghe xong những lời này mặt cúi gằm xuống, lâu sau cô ngẩng đầu nhìn anh hỏi “Vì sao?” “Mẹ vợ mời anh đến ăn cơm, được chưa?” Anh có vẻ hơi bất mãn. Cô không buồn trả lời.

Vừa rồi là điện thoại từ quán ăn, chưa đến ba phút thức ăn đã được đưa đến. Nhìn trên bàn đầy đồ ăn, cô liếc mắt một cái đã thấy một chén nhỏ đậu hũ trứng. Từ khi còn nhỏ, đậu hũ trứng đã là món ăn cô thích nhất. Nếu anh muốn hối lộ cô làm giúp anh bài tập, anh sẽ mua cho cô món này. Trước kia một phần đậu hũ trứng có giá bằng tiền tiêu vặt một ngày của anh, dường như mỗi ngày anh đều mua món này cho cô. Khoảng thời gian đó cũng là khoảng thời gian cô rất béo. Sau đó, cái gì cũng đều không có, Tân Hạ Noãn không cần anh mua đậu hũ trứng để hối lộ, là do cô tự nguyện vô tư giúp anh làm bài tập. Tiền tiêu vặt của Lục Tử Ngân không có cơ hội được dùng đến, cuối cùng lại được dùng cho các nữ sinh khác.

Đậu hũ trứng là món ăn ngọt cô thích nhất, cô nhìn chằm chằm chén đậu hũ trứng kia thật lâu. Anh đưa nó cho cô. Cô không đón lấy mà lại cười nhạt “Anh còn nhớ rõ em rất thích ăn đậu hũ trứng?”

Anh nhếch miệng nói “Bây giờ em không thích nữa sao?” “Đương nhiên là thích. Chỉ là...” Cô nhận lấy rồi mở ra, xúc lấy một thìa đưa lên miệng “Không thích như trước kia thôi.”

Thời gian thật sự là thứ tốt nhất để xóa nhòa mọi thứ sao? Cô cười khổ trong lòng. Cô không cần Lục Tử Ngân phải hối lộ, cho tới tận bây giờ Lục Tử Ngân cũng chưa lần nào mua lại món ăn này cho cô, mà chính cô bất tri bất giác cũng không muốn ăn món này nữa, nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên cô dùng lại món này. Một loại hương vị quen thuộc đánh sâu vào trong lòng cô, tâm sự bất an ở tận đáy lòng bỗng nhiên trở dậy trong cô.

Cảm giác này là thật. Cô vẫn cho rằng chính mình có thể đối mặt thẳng thắn với anh, nhưng chỉ cần chạm nhẹ vào quá khứ, những tình cảm chân thành của cô dành cho anh trước đây không thể quay trở lại nữa, tình cảm năm đó của cô vô cùng đơn thuần, trong lòng chỉ nghĩ đến người mình thích, bây giờ cô phát hiện ra một điều, cô yêu anh, nhưng không thể hoàn toàn tin tưởng anh. Cho dù cô có trở thành vợ anh.

Cha cô đã nói rất đúng, cô vẫn rất ngang bướng, khó mà thay đổi chủ ý.

Sắc mặt anh không đổi, anh ngồi im lặng ở ghế. Anh vừa ăn vừa nói “Như vậy về sau mỗi ngày anh sẽ thường mua đậu hũ trứng cho em.”

Cô ngồi xuống, nhìn anh một cách kì lạ. “Ăn đi, vẫn thích như trước kia, đúng không?”

Khuôn mặt cô nhợt nhạt hẳn đi “Không biết nữa.” Quả thật, cô không hề xấu hổ khi nói vậy, cô ăn vội mấy miếng, sự yêu thích đã trở lại. Nhìn xem cô trông rất buồn cười.

Cơm trưa đã dùng xong, cô giúp anh dọn dẹp lại cái bàn, đem rác cần thả cho vào túi, cô vừa mới định đi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, anh bất ngờ gọi cô lại. Hai tay cô đang cầm hai túi rác to, mới vừa quay đầu đã rơi vào vòng tay to lớn của anh, đột nhiên bị tập kích, hai má liền bị anh ôm lấy, tiếp theo bị anh làm chuyện xấu, bị cưỡng hôn, vẫn là một nụ hôn rất sâu lắng.

Vừa vặn những nhân viên làm việc ở văn phòng đã đi ăn trưa về liền bắt gặp ngay một màn. (Hình như là anh í cố ý nha!) “Oh my god!” Diêu Hiểu Đào bị dọa đến mức há hốc mồm, chỉ thiếu chút nữa là hét chói tai, cũng may là kịp che miệng mình lại.

Cô cố đẩy anh ra, hai tay tìm vật gì đó có thể chống cự lại anh. Anh hơi hơi xúc động, có vẻ luyến tiếc, than nhẹ rồi nhún mắt về phía những người đứng ở cửa, anh nhẹ nhàng buông cô ra. Cô được phóng thích liền cúi đầu bỏ đi ngay, không dám nhìn các đồng nghiệp khác đang ngáy ngẩn nhìn mình.

Cô biết, sự kiện này nhất định sẽ lan truyền rộng rãi khắp công ty với tốc độ ánh sáng. Giống như lúc trước Mạn Ny ngồi trên đùi Tất Phương, vào giờ tan tầm thì bị đồng nghiệp bắt gặp, sáng sớm hôm sau cả công ty đã biết hết toàn bộ.

Tưởng tượng đến đây, cô thật sự muốn khóc, cô về sau làm sao có mặt mũi làm người.

Quả nhiên, cô vừa về đến chỗ làm việc của mình, ngồi còn chưa ấm chỗ đã thấy Mạn Ny tiến vào, cười vui vẻ khi thấy cô đau khổ, vỗ bàn nói “Ha ha, phát triển đến mức hôn môi rồi sao?”

Cô sợ hãi rên khẽ “Mọi người đều đã biết hết rồi sao?” “Đã thấy cậu cùng tổng giám đốc ôm hôn nhau ở trước cửa rất là tình tứ.” Khuôn mặt cô đỏ ửng về cầu xin, trời ạ, còn thanh danh của cô nữa. Mạn Ny cười trộm, nhướn mày nhìn cô “Không thích sao?”

“Thích, thích đến muốn chết đi được.” Cô cúi đầu nói mát, cô điên cuồng vuốt tóc “Mình nên làm cái gì bây giờ? Về sau còn dám gặp mặt ai nữa đây.”

“Sợ cái gì? Cậu là vị hôn thê của tổng giám đốc, hôn môi là việc bình thường mà.”

Cô dừng lại một chút. Tưởng tượng đến việc chỉ còn nửa tháng nữa là đính hôn, cô có chút hoảng loạn, thật ra cô vô cùng cảm thấy rối rắm và phức tạp.

“Nè, Hạ Noãn, nói cho cậu hai tin tức, một tốt, một xấu, cậu muốn nghe cái nào trước.” “Tin tức xấu.”

“Đồ ngốc, cậu thực bì quan!” Về mặt Mạn Ny tỏ vẻ tiếc nuối vì giáo dục không thành công của chính cô “Liên Tu cuối tuần sau sẽ đính hôn, cô đâu lại không phải là cậu.”

“Không sao!” Tần Hạ Noãn liếc bạn mình một cái. “Đính hôn ở khách sạn gần đây, càng không ngờ vị hôn phu yêu quý của cậu cũng được mời.”

“.....” Trong lòng Tần Hạ Noãn không khỏi cảm thấy tiếc nuối. Liên Tu đính hôn mà không mời cô, cô biết Liên Tu vẫn thực để ý. Chính là lần này Lục Tử Ngân lại được mời tham dự lễ đính hôn, là vị hôn thê của anh, lại đi đến chỗ người yêu cũ, nói thẳng ra là oan gia ngõ hẹp mà.”

Cô cảm thấy cực kỳ chán nản. Mạn Ny thấy cô như vậy, nói thêm “Còn có tin tức tốt mà.” “Nói đi.” “Vị hôn phu của cậu và Liên Tu có quen biết nhau. Chính là Liên Tu mời anh ấy.” “.....” “Cho nên cậu không cần phải lo lắng.” “.....” Không nói thêm điều gì. Có vẻ như có chuyện quái quỷ gì đó đang diễn ra ở đây?

12. Chương 12

Tần Hạ Noãn là cô gái hay suy nghĩ. Có đôi khi ngay cả chính cô cũng tự hỏi, trong đầu cô như thế nào luôn để những thứ đơn giản trở nên phức tạp. Lục Tử Ngân biết đến người bạn trai trước của cô là Liên Tu, chẳng qua chỉ là chuyện trùng hợp hay còn có sự tình gì bên trong? Nếu đã từng quan biết, nhất định

là trước khi Lục Tử Ngân trở về nước, vì khi đó Liên Tu còn đang ở nước ngoài, như vậy... Bọn họ là quen nhau khi còn ở nước ngoài.

Liên Tu vẫn biết trong lòng cô luôn có hình bóng của Lục Tử Ngân. Cô khó có thể tưởng tượng hai người họ khi đối mặt với nhau sẽ như thế nào? Mà cô sẽ đóng vai gì trong đó? Nghĩ đến đây cô khẽ gõ nhẹ đầu mình, có chút tức giận, tự nói với bản thân không cần suy nghĩ quá nhiều, không cần phải lo sợ hoang mang.

Lục Tử Ngân đối với vấn đề bến tàu có chút lo lắng. Miếng đất kia sắp đến ngày đấu giá, Lục Tử Ngân đã lên kế hoạch rất chu đáo. Anh sớm giao cho Tân Hạ Noãn chuẩn bị tốt công việc hậu cần, lên báo cáo tiến độ, tình hình thực tế rồi chờ đợi đến buổi đấu giá.

Vừa đến giữa trưa, Tân Hạ Noãn rót cuộc cũng chịu đứng dậy xoa lấy thắt lưng. Cánh tay chưa kịp hạ xuống thì Chân Âm bỗng đứng dậy đi vào, quăng một tập văn kiện lên trên bàn, hai tay khoanh trước ngực, bộ dáng tức giận, “Tân Hạ Noãn, cô đừng vội nghĩ có cơ hội bay lên trở thành phượng hoàng, cô chưa nghĩ đến một khi ngã xuống đất sẽ như thế nào sao. Cô thử xem qua phần tư liệu này xem chúng là thứ gì?”

Tân Hạ Noãn nhìn cái bìa kẹp hồ sơ màu vàng, cô liền nhận ra ngay. Lục Tử Ngân bảo cô tìm tư liệu về lượng khách của khách sạn, cô tìm cả buổi tối, mới chỉ có bảy, tám trang. Nhưng một bản báo cáo mà chỉ có bảy, tám trang làm sao có thể được. Một bản báo cáo thông thường phải đạt tối thiểu bốn mươi đến năm mươi trang. Nhưng cô thấy không cần thiết phải làm đến con số đó, chỉ cần chọn lựa những vấn đề cần thiết, chỉ cần so sánh về lượt khách đến khách sạn, về mặt mấy chục trang còn lại chỉ cần sơ lược thông tin của các khách sạn khác là được rồi. Quả thật một bản báo cáo tốt chủ yếu phải nêu rõ lên được ba điểm chính, năm trang đầu nêu vấn đề chính, ba trang cuối nhắc lại vấn đề cho rõ hơn, ở giữa chỉ sơ lược tóm tắt không quan trọng lắm chỉ cần đủ số lượng. Đây là chuyện mà mọi người đều biết, Chân Âm không thể không biết.

Chỉ là bản báo cáo này được đưa đến chỗ cô ấy, nên cố ý đến đây gây phiền toái cho cô mà thôi.

Tân Hạ Noãn ngẩng đầu, “Tôi không biết bản báo cáo này có vấn đề ở chỗ nào.”

Chân Âm cười lạnh, “Báo cáo có vụ giết người xảy ra ở khách sạn và doanh thu của khách sạn thì có liên quan gì?”

Tân Hạ Noãn khẽ cắn môi, cô phải bình tĩnh kiên nhẫn. Chân Âm tự nhiên chạy đến bàn cô làm khó dễ chẳng qua đơn giản là muốn để cho Lục Tử Ngân nhìn thấy, chỉ vì văn phòng của Lục Tử Ngân nằm ngay bên cạnh bàn làm việc của cô, hơn nữa chỉ cách nhau một tấm thủy tinh.

Quả nhiên, chuông điện thoại reo lên. Tân Hạ Noãn vội nghe điện thoại, bên đầu dây vang lên giọng nói của Lục Tử Ngân, “Em cùng Chân Âm đến văn phòng anh một lát.”

Thân thể Tân Hạ Noãn khẽ run lên, thầm nghĩ, tổng giám đốc lại đang nhàn rỗi, thật là thảm. Chân Âm nhướng mắt, “Sao vậy?”

“Chúng ta đến văn phòng tổng giám đốc nói chuyện đi.” Tân Hạ Noãn cầm tập văn kiện trên bàn, không thèm nhìn Chân Âm một cái. Chân Âm cười lạnh, nhỏ giọng thầm thì bên tai cô, “Sợ cái gì, bạn trai của cô cùng lắm chỉ giận dỗi một chút thôi.”

Tân Hạ Noãn liếc nhìn Chân Âm một cái, không thèm để ý đến. Bị cấp dưới cho rằng cô ý thể vào mối quan hệ mờ ám với cấp trên mà không cam lòng, cố ý làm khó dễ cô là điều khó tránh khỏi.

Lục Tử Ngân cầm trong tay tập văn kiện màu vàng, vừa xem vừa cười, “Thư kí Tân quả là chuyện nghiệp, ngay cả chuyện đáng xấu hổ xảy ra ở khách sạn cũng đưa vào, tôi biết nên khen cô toàn diện hay là mắng cô thật giả lẫn lộn?”

Tân Hạ Noãn không nói gì, còn có cảm giác cây ngay không sợ chết đứng. Chân Âm vẽ mặt cười lạnh, nói chen vào một câu, “Cái này đúng là thật giả lẫn lộn.”

Chân Âm vừa dứt lời, Lục Tử Ngân liền nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, cô chỉ cảm giác như bản thân vừa rơi vào trong một hầm băng lạnh lẽo. Lục Tử Ngân đóng lại tập hồ sơ, “Quả thật, tôi phải phạt em.”

Chân Âm nghe thấy vẽ mặt tỏ ra vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Lục Tử Ngân nhíu mày, tức giận nhìn về phía Chân Âm đang cười trên tai họa của người khác, “Bí thư Chân chẳng lẽ không biết Tân Hạ

Noãn là gì của tôi sao?”

Chân Âm không hề nghĩ đến Lục Tử Ngân sẽ nói như thế với cô, không khỏi sửng sốt, lập tức gật đầu. Lục Tử Ngân nói tiếp “ Là quan hệ gì?”

Về mặt khiêm tốn của Lục Tử Ngân, khiến Tân Hạ Noãn thiếu chút nữa không nhịn được cười, anh không định để cho cô còn chút mặt mũi nào sao? Để cho người ta chỉ trở gậy khó dễ thì có thể sống thoải mái sao? Bộ dạng cố tình lên tiếng bảo vệ của Lục Tử Ngân khiến cho Chân Âm hốt hoảng, cũng không nghĩ đến Lục Tử Ngân sẽ có thái độ như vậy, nhỏ giọng nói “Bạn gái.”

“Cô ấy là vợ tôi.” Lục Tử Ngân cầm lấy tách trà trên bàn nhấp một ngụm, ngữ khí thản nhiên, lại có chút lạnh lùng. Chân Âm cảm thấy kinh ngạc, không nói nên lời.

Tân Hạ Noãn thì khác, không thấy những lời này có ý nghĩa gì. Nhưng Chân Âm hình như đã hiểu. Bạn gái và vợ khác nhau, một người chỉ là để chơi đùa thoáng qua, tùy thời điểm sẽ ” Say goodbye”, đối với một món đồ chơi, chỉ có thể đến mức như vậy. Vợ thì không giống như vậy, đó là hai người nguyện ý cầm tay nhau cả đời. Vị trí của người vợ dù nói thế nào, cũng là quan trọng nhất, ai cũng không thể can thiệp vào. Lục Tử Ngân cố ý ra thiện chí cảnh cáo cô đã gây khó dễ nhầm người.

Chân Âm cắn môi, không nói một lời. Lục Tử Ngân xua tay, “Cô đi ra ngoài đi.” Tân Hạ Noãn tưởng anh bảo cả hai người ra ngoài, vừa định ra ngoài theo Chân Âm thì sau lưng lại vang lên giọng nói của Lục Tử Ngân, “Em yêu, em phải ở lại chịu phạt.”

“” Tân Hạ Noãn lập tức hóa đá.

Tân Hạ Noãn đóng cửa văn phòng lại, về mặt đầy cảnh giác hỏi “Cái gì mà chịu phạt?”

Lục Tử Ngân nghiêm túc suy nghĩ, tỏ vẻ nhú mảy, giống như đang suy nghĩ về một vấn đề khó khăn. Trong lòng Tân Hạ Noãn có chút run sợ nhìn Lục Tử Ngân. Nếu cắt chức cô, cô nhất định sẽ nhảy sông tự tử, chỉ vì cô làm sao có thể ngăn đầu nhìn đám bạn đại học đây? Còn chưa được một tuần nhậm chức phần đầu cho sự nghiệp, lại muốn cô từ bỏ tất cả.

Lục Tử Ngân suy nghĩ càng lâu, nội tâm Tân Hạ Noãn càng chịu sự dày vò rất lớn, cuối cùng cô không chịu đựng được, nhẹ nhàng nói “Chỉ cần không bị cách chức, mọi sự trừng phạt em đều đồng ý.”

Lục Tử Ngân bỗng nhiên nở nụ cười, “Chờ đợi những câu này của em đã lâu.”

“”

Lục Tử Ngân đứng lên, giơ đồng hồ lên nhìn, cười tủm tỉm, “Buổi chiều đi đến cho quy hoạch, đưa bản vẽ cho Charles” Dứt lời, anh đi thẳng về phía cô, cô chôn chân mình ở cửa, giống như con rùa rút cổ nhìn anh, sợ anh làm ra những chuyện vô lí.

Lục Tử Ngân cúi đầu thấp xuống, Tân Hạ Noãn lập tức che miệng lại, nghĩ đến anh muốn hôn cô. Nghĩ đến chuyện tình cảm với anh khiến cô khốn đốn, mà anh lại chính là nút thắt của tất cả mọi chuyện. Tân Hạ Noãn nhận không được chớp mắt, trong lòng tự trách mình, trách mình tự mình đa tình, tự mình suy nghĩ kì quái.

Lục Tử Ngân biết ý bèn gỡ rối, nhướn mắt lên nhìn bộ dạng rối rắm của Tân Hạ Noãn, ý tứ hỏi “Em che miệng làm gì? Phản ứng của em là đang thất vọng? Hay là...” Anh nhú mảy, ánh mắt có chút thất vọng.

Tân Hạ Noãn làm bộ như che miệng lại ngáp, bộ dạng mệt mỏi, “Mệt mỏi, muốn ngủ một chút. Em ra ngoài trước đây.” Cô mới quay người lại, nghĩ đến muốn thoát khỏi đây, không nghĩ đến Lục Tử Ngân lại giữ lấy cô, thả xuống rèm cửa. Tân Hạ Noãn hơi hơi nghiêng đầu nhìn anh, lại nghe Lục Tử Ngân nói “Em yêu, chúng ta đánh cuộc đi, anh có thể không trực tiếp chạm vào em, nhưng vẫn có thể hôn em.”

Sắc mặt Tân Hạ Noãn trắng bệch không còn chút máu, điều này sao có thể, trừ khi anh có năng lực kì lạ, “Được, xem anh làm như thế nào.”

Lục Tử Ngân liền cúi xuống hôn cô, anh vốn định hôn lâu một chút, lại bị cô đẩy ra, Tân Hạ Noãn thâm thì, khiêu khích “Anh thua. Anh chạm vào môi em.”

Lục Tử Ngân gật đầu, “Ừa, anh thua.”

“” Tân Hạ Noãn không nói gì, thua thì thế nào? Anh không chút lo lắng, mà cô lại ngốc nghếch chờ đợi, còn cho anh lợi thế cường hôn mình. Cô đứng ở chỗ lò sưởi đậm chân, rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Lục Tử Ngân khẽ nở nụ cười, vuốt nhẹ môi mình, nụ cười càng nở rộ.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần Tân Hạ Noãn ở gần Lục Tử Ngân đều trở thành nạn nhân, vừa không thấy lợi mà chỉ thấy hại. Mẹ cô trực tiếp cho cô một cái nhận định bất di bất dịch, “Thằng bé là ông chủ của con, con là thú cưng của nó, không có cơ hội để thay đổi.”

Cho tới bây giờ, cô vẫn không có cơ hội trở người. Chẳng lẽ cô nhất định mãi là thú cưng của anh sao? Tân Hạ Noãn ngồi ở sofa trong phòng nghỉ, vẻ mặt khốn khổ, trong lòng vô cùng buồn bực, nụ hôn lướt qua vừa rồi, cô thật sự rất ... Cô xấu hổ muốn gõ nhẹ vào đầu mình.

Khi cô còn đang miên man suy nghĩ, Mạn Ny cầm một ly nước mở cửa đi vào, nhìn thấy bộ dáng ảo não của Tân Hạ Noãn trông rất thú vị, liền lên tiếng chế nhạo ” Sao thế? Linh hồn nhỏ bé của cậu vẫn còn lưu luyến ông xã nên chưa chịu quay về?”

Tân Hạ Noãn liếc mắt nhìn Mạn Ny, Mạn Ny bị ánh mắt ai oán của Tân Hạ Noãn làm cho run rẩy, “Sao vậy?”

“Đừng nói về anh ấy, sẽ khiến mình bốc hỏa.”

Mạn Ny nở nụ cười, “Toàn thân bốc lửa sao?”

Tân Hạ Noãn nhếch môi, cười như không cười, “Đi ra.”

Mạn Ny mở ngăn kéo, lấy ra một cái chai bằng kim loại màu nâu, vừa mở nắp chai ra, một mùi thơm đậm đặc của café dần lan tỏa ra xung quanh. Tân Hạ Noãn cũng ngửi thấy, liền thốt lên “Đây là loại cafe gì, thơm quá?”

“Cậu đúng là có hiểu biết, cafe Blue Mountain, ông xã thân yêu đã mua ỉnh.” Nhìn bộ dáng hạnh phúc của Mạn Ny, Tân Hạ Noãn bỗng nhiên cảm thấy hâm mộ, có người yêu thật tốt, còn có người nghĩ ra cách dỗ dành khi cô giận dỗi. Đáng vẻ không giống như cô bị trêu chọc, bị bắt nạt.

Mạn Ny nhìn thấy bộ dạng trầm tư của Tân Hạ Noãn, không thể lý giải, “Cậu sao thế?”

“Mình cũng muốn người ấy sẽ làm ỉnh vui vẻ, mà không phải là bắt nạt mình.”

Mạn Ny nở nụ cười, “Anh ta không lừa dối cậu? Còn tự nguyện muốn kết hôn cùng cậu, đây là lẽ vật lớn nhất.” Mạn Ny pha cafe xong, ngồi bên cạnh cô tâm sự, “Người đàn ông giống như Lục Tử Ngân, muốn loại phụ nữ nào mà không có, anh ta có thể là loại đàn ông lãng nhăng, so với Tất Phương còn ăn chơi hơn nhiều. Anh ta lại có nhiều tiền như vậy, nhưng anh ta luôn xem nhẹ như không. Anh ta phấn đấu trong sự nghiệp để đạt được những danh vọng đó chứ không phải dựa vào nó, cũng không phải dùng nó để đổi lấy cuộc hôn nhân với cậu. Đàn ông một khi đã kết hôn, ngoài việc tỏ ra có trách nhiệm còn phải chung thủy trong hôn nhân, bình thường đàn ông đâu có muốn kết hôn. Cậu nên cảm thấy may mắn, anh ta đã giao chìa khóa chiếc hòm của cải vững chắc của mình cho cậu, điều kiện tốt như thế không phải là đã suy nghĩ thấu đáo cho cậu sao? So với Tất Phương chỉ biết ỉnh những thứ vật chất phù phiếm thì còn tốt hơn nhiều.”

Tân Hạ Noãn không nói gì. Có lẽ Mạn Ny nói rất đúng.

Mạn Ny uống thêm một ngụm cafe, cười lạnh như tự giễu, “Đối với hôn nhân, phụ nữ luôn muốn có lẽ vật. Cũng có một vài người đàn ông không có đủ khả năng, cho nên cậu nên cảm thấy như vậy là đủ.”

13. Chương 13

Vì buổi chiều có buổi đấu giá, Tân Hạ Noãn phải viết rất nhiều phần báo cáo cho Lục Tử Ngân xem qua, Lục Tử Ngân còn cẩn thận nhìn qua một lần, rồi lấy ra một phần trong đó đưa cho cô, “Em đem cái này gửi cho Charles.”

“Vâng.” Tân Hạ Noãn lấy ra phần báo cáo được lựa chọn, lúc chuẩn bị ôm đi ra ngoài, Lục Tử Ngân ở đầu bên kia lại nói “Giờ ăn trưa cũng đến rồi, gọi sẵn thức ăn đến văn phòng của anh.”

Tân Hạ Noãn dừng lại một chút, có chút dở khóc dở cười. Mệnh của cô cũng thật là tốt, anh là vị hôn phu mà ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp cũng chẳng nói, ngay cả dùng bữa trưa cũng muốn cùng nhau dùng chung, cứ như thể “Như hình với bóng” cô thật là nuột không trôi.

Cô cũng không phản bác, tự thấy mình cũng rất bận rộn còn phải đi ra ngoài công tác. Dem báo cáo gửi cho Charles, thần kinh đang căng thẳng bỗng nhiên giãn ra, lại không nhận được ngáp một cái.

“Hạ Noãn, chúng tôi đi đây.” Đang đứng bên máy in Tân Hạ Noãn một bên ngáp một bên cùng nhóm đồng nghiệp vẫy tay, hai tay của cô chống trên máy in, đầu óc mơ mơ màng màng.

Ngay sau đó, thất lưng của cô có nhiều hơn một bàn tay, sau đó liền ôm lấy cô, ở bên tai cô thổi một hơi thở nóng rực. Tân Hạ Noãn sao mà chịu nổi sự dụ dỗ như vậy, cả mặt ửng hồng không nói gì, bên tai cũng dần dần đỏ lên.

“Em yêu, làm việc có tốt không?” Lục Tử Ngân một bên cầm lấy bàn tay mềm mại của Tân Hạ Noãn lên nhìn một bên không chút để ý hỏi.

Tân Hạ Noãn hơi nghiêng đầu như muốn tận lực né tránh sự thân mật giữa hai người, cô xấu hổ nói “Không mệt lắm.” Về mặt cô xấu hổ, như là sợ bị đồng nghiệp nhìn thấy, thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh. Lục Tử Ngân kỳ thật làm việc gì cũng có chừng mực, vì thế ở trong giờ làm việc anh luôn biết cách ứng xử, chỉ là những khi ở cùng với Tân Hạ Noãn, anh lại không biết đứng đắn là gì. Anh trông thấy bộ dáng dễ phòng của Tân Hạ Noãn, trong lòng rất buồn cười, cũng không muốn buông cô ra, chỉ bỏ lại một câu rồi quay trở lại văn phòng của mình.

Anh thầm thì “Như vậy được rồi, đến văn phòng tìm anh.” Còn tỏ ra vô cùng thân mật hôn lên hai má cô thật là không biết xấu hổ mà, tóm lại Tân Hạ Noãn tâm trạng vô cùng bối rối.

Tân Hạ Noãn cảm thấy rõ ràng, tuy Lục Tử Ngân đã thay đổi rất nhiều, nhưng bản chất bá đạo vẫn không thay đổi.

Trước khi đến buổi đấu giá, Lục Tử Ngân mang Tân Hạ Noãn đến một cửa hàng trang phục nổi tiếng của Pháp, cô phải chọn rất nhiều bộ để mặc thử. Tân Hạ Noãn không hiểu, không phải chỉ là một buổi đấu thầu thôi sao, có cần thiết phải ăn mặc trang trọng như vậy, còn phải trang điểm xinh đẹp và lộng lẫy như vậy chứ? Hơn nữa Lục Tử Ngân xem ra là một người đàn ông rất kén chọn đi, Tân Hạ Noãn cảm thấy quần áo trên người mình rất ổn nhưng lại bị Lục Tử Ngân một lần nữa phủ quyết.

Cho đến khi mặc vào một bộ váy màu trắng, có vành cổ, ở bên hông còn đính những kim loại bắt mắt, tỏa sáng lấp lánh tạo cảm giác vừa sang trọng, quý phái làm tôn lên sự mềm mại, thướt tha của chiếc váy liền thân, lúc này Lục Tử Ngân mới miễn cưỡng gật đầu. Nhưng mà Tân Hạ Noãn không có thói quen mang giày cao gót quá cao, đây là lần đầu mang, người cô vốn đã cao ráo, nhưng khi mang giày cao gót khiến cho tư thế đi lại thật không được tự nhiên.

Lục Tử Ngân nhìn thấy Tân Hạ Noãn có dáng đi kỳ quặc liền vội vàng dùng hai tay đỡ lấy, không khỏi trêu chọc, “Em yêu, phụ nữ phải làm quen với việc mang giày cao gót.” Nói tới nói lui, vẫn là bảo nhân viên cửa hàng đổi một đôi đế cao cỡ trung bình.

Giành cơ một trận, một lần nữa trở lại trên xe Tân Hạ Noãn thở dài một hơi, cô bình thường rất thụ động, một năm không được vài lần đi dạo phố, điều này thật đau khổ, thất lưng già cỗi của cô.

Lục Tử Ngân bắt gặp Tân Hạ Noãn đang đắm nhẹ hai bên hông, lại xoa bóp chân, không khỏi nhú mày, “Qua thời gian này em đăng kí một thể thành viên ở trung tâm thể dục đi, em nên cố gắng rèn luyện thể lực.”

“A?” Tân Hạ Noãn một bộ dạng như gặp quỷ, “Không cần, anh cũng biết em không thích vận động.”

“Không thích vận động thì càng phải tập luyện cho tốt, cũng là giúp em rèn luyện sức khỏe bản thân, chỉ sợ ngay cả việc sinh một đứa bé cũng không thể.”

“” Vấn đề này với việc sinh đứa bé thì có quan hệ gì?

Tân Hạ Noãn quan sát buổi đấu giá đang diễn ra, đây là một buổi đấu giá tương đối lớn, lúc trước Tân Hạ Noãn từng xem qua tài liệu về mảnh đất kia, vào thời điểm được biết thì nó là của một ông trùm từng xây một quán bar rất lớn, dùng để rửa tiền là không sai biệt lắm, sau đó liền phá bỏ, để không một thời gian rồi đem ra bán đấu giá. Trước khi cô bước vào, phía bên ngoài mấy trăm chiếc limousine sang trọng, cô nghĩ đến những đối thủ cạnh tranh để dành mảnh đất này toàn là những người tai to mặt lớn.

Sau đó mới biết được, buổi đấu giá này có ba món đồ vật được kê giá, không phải ai cũng nhắm vào mảnh đất kia.

Lục Tử Ngân ý tứ nhắc nhở Tân Hạ Noãn khoác lên khủy tay anh cùng bước vào. Đi vào được một lúc, Tân Hạ Noãn đứng ở trong đại sảnh cảm thấy chính mình chỉ là một giọt nước trong đại dương mênh mông, hết sức bé nhỏ, đôi mắt nhìn người qua lại, những người đến dự đều là các nhân vật quan trọng, Tân Hạ Noãn cũng hiểu rõ họ là ai. Có thể là CEO của một công ty nào đó, hay chủ tịch của một số các tập đoàn thương hiệu quốc tế, đều là những nhân vật nổi bật trên tiêu đề của các tạp chí tài chính và kinh tế.

“Này, Bạch Vũ Sĩ, Lục Tử Ngân!” Cách đó không xa, một vị đeo cà- vạt màu rượu đỏ, còn có một người đàn ông mặc vest màu trắng cầm ly rượu đi tới. Lục Tử Ngân sững sốt, không khỏi mỉm cười, “Trác Thiên Thành xin chào.”

Trác Thiên Thành là một CEO của ngân hàng đầu tư, lúc trước làm việc cùng Lục Tử Ngân ở Mỹ có chức vụ không khác biệt lắm. Thỉnh thoảng có một số phi vụ đầu tư với qui mô lớn, hai người sẽ liên hệ tin tức cho nhau, tận lực giúp đỡ nhau để củng cố lòng tin cho các nhà đầu tư.

Trác Thiên Thành có danh xưng là hắc võ sĩ, anh ta chủ yếu là đánh vào các công ty bị lâm nguy, bị phá sản để giành được món lãi kék sù. Lục Tử Ngân đánh giá Trác Thiên Thành có khen có chê, năng lực khá tốt, chính là thái độ làm người quá mức ngoan tuyệt. Hai người đều theo giáo sư Charles, tính ra cũng là đồng môn sư huynh. Charles lúc trước sở dĩ lựa chọn Lục Tử Ngân, chính là thích Lục Tử Ngân hiểu được làm thế nào tàn nhẫn mà vẫn có đường lui. Làm CEO ngân hàng đầu tư phải có đủ can đảm, nhưng cũng không thể quá liều lĩnh.

Trác Thiên Thành nhìn thấy Tân Hạ Noãn ở bên cạnh, thoáng qua đánh giá, không khỏi cười lên, “Bên ngoài so với trong ảnh còn đẹp hơn nhiều.”

Tân Hạ Noãn ngẩn người, anh ta thấy qua ảnh chụp của cô? Lục Tử Ngân cười khê, “Chỉ là nhiều năm như vậy, trưởng thành vẫn không khác hơn.”

“Ha ha!” Trác Thiên Thành cười ha ha kích động.

Tân Hạ Noãn khê vòng tay qua cánh tay anh, trực tiếp nhéo anh một cái, người đàn ông này, chính là miệng chó phun không ra được ngà voi. Tuy rằng đáng người cô quả thật có điểm không tốt, nhưng tốt xấu vẫn là có đường cong, chính là đường cong không thực rõ ràng mà thôi.

Lục Tử Ngân bị Tân Hạ Noãn trả thù một chút nho nhỏ, mặc dù trên mặt biểu tình không biến đổi, nhưng đối với cô đang cười meo meo mang lực uy hiếp rất lớn, coi như trêu vào, ví dụ như, xem em về sau như thế nào thu phục anh.

Mở đầu phiên đấu giá là mảnh đất kia, giá khởi điểm là 3 triệu. Dựa theo diện tích mảnh đất, hơn nữa tình hình bất động sản trên thị trường mà nói đã là vượt quá mức bình thường. Tuy là như vậy, nhưng sự cạnh tranh vẫn nảy lửa, có rất nhiều nhà kinh doanh hứng thú, hết người trước ngã xuống, người sau tiến lên. Lục Tử Ngân vẫn bình tĩnh nhìn bọn họ ra giá, cái giá đã tăng lên tới 5 triệu, Tân Hạ Noãn khê tính toán, “Không đáng giá, mảnh đất này chúng ta chỉ dự chi là 4.5 triệu.”

Lục Tử Ngân nhẹ nhàng ở bên tai cô nói “Biết mảnh đất này vì sao có nhiều người tranh giành kịch liệt như vậy không?”

“Vị trí tốt?”

“Bình thường.”

“Vậy là vì sao?”

“Em cần thận quan sát hai bên ra giá đi.” Lục Tử Ngân cười nói.

Tân Hạ Noãn lúc này mới chú ý tới gương mặt của các vị kia, cũng giống như họ đều là bất động ngồi yên ở một bên. Tân Hạ Noãn nhũu mày, “Đừng nói cho em cái này hô giá là có mục đích.”

“Bingo, trả lời đúng rồi.” Lục Tử Ngân cười nói “Mảnh đất này giá cao nhất vừa đủ với dự chi của chúng ta. Mặt khác các nhà kinh doanh khác cũng tự nhiên sẽ tính toán giống như mình, vượt qua 4. 5 triệu, mảnh đất này sẽ không còn ý nghĩa gì cả. Làm kinh doanh, chính là đặt lợi ích lớn nhất về phía họ.”

Tân Hạ Noãn suy nghĩ, “Vậy mảnh đất này chúng ta từ bỏ sao?”

“Phải, tình thế bất buộc.”

Mảnh đất cuối cùng cũng giảm xuống còn 5. 5 triệu. Tân Hạ Noãn trầm nghĩ, xem như mất công đến mà không được lợi gì. Cô chọc chọc cánh tay Lục Tử Ngân, “Chúng ta có thể đi được chưa?”

Lục Tử Ngân mỉm cười nhìn cô, cặp mắt tinh xảo kia có vẻ bí hiểm, “Ký đến chi tắc an chi(*), nhìn xem phía trước là cái gì.”

Mục đầu giá tiếp theo là một cặp tách sứ thực bình thường, có màu trắng với đường viền xanh, hình như là đồ vật thời Mãn Châu. Cái tách này là của một nhà làm sứ nổi tiếng cùng với họa sĩ nổi tiếng bắt tay nhau chế tác mà thành, nhưng cái tách này hoa văn tựa hồ giống như rất kỳ lạ, nhưng mà hai cái tách tựa vào nhau, bỗng nhiên mới phát hiện là hình ảnh một nam một nữ hôn môi nhau, Tân Hạ Noãn không khỏi cảm giác phấn khích, “Quả nhiên là một sự kết hợp hài hòa, thực sự là tài năng.”

“Anh thích.” Lục Tử Ngân hé miệng cười. Tân Hạ Noãn còn không kịp nghĩ nhiều lắm, giá khởi điểm vừa nêu ra, Lục Tử Ngân thừa cơ hội ra giá gấp ba lần. Thế nhưng chỉ là cái tách bình thường, nhiều nhất chỉ là do danh tiếng thôi, vung tiền như thế để mua chúng thật sự làm cho người ta lập tức buông tay.

Hầu như không có người tiếp tục thách giá, một cánh tay cũng không.

Tân Hạ Noãn bĩu môi, Lục Tử Ngân chính là như vậy, không thích dong dài không muốn tiến hành theo từng bước, cho tới bây giờ đều là đánh nhanh thắng gọn, làm cho người ta không có đường lui. Nếu cái tách này còn có người ra giá cao, Tân Hạ Noãn suy nghĩ, anh sẽ tiếp tục chứ? Hay vẫn là như vậy từ bỏ?

Vật đầu giá thứ ba này mới là chủ đề của buổi đấu giá. Đó là một đôi nhẫn cưới kim cương rất đẹp. Đôi nhẫn kim cương này nhìn cũng bình thường, nhưng bản thân lại có một lực hấp dẫn kì lạ làm cho người ta mê muội. Đôi nhẫn kim cương này là của nhà thiết kế Thụy Điển Vionly, ông ta từng thiết kế qua một đôi nhẫn kim cương, tên là “Forever”, cặp nhẫn kim cương này từng tạo nên một đoạn giai thoại về tình yêu, vua dầu mỏ Ả-rập đem sự vĩnh hằng đặt lên ngón tay áp út của người vợ đầu tiên ông ta cưới, từ giai đoạn ở trên đỉnh cao, cho đến khi phá sản, hay Đông Sơn tái khởi (*), tình cảm của người vợ đối với ông ta vẫn như một, không chia lìa cũng không vứt bỏ, ông ta với vợ chính là nhất kiến chung tình, truyền tụng một đoạn giai thoại tuyệt đẹp. Nhân sinh thâm trầm, chỉ có vợ chồng đồng tâm vĩnh hằng mới có thể cả đời bên nhau. Vua dầu mỏ cùng vợ giơ lên bàn tay có chiếc nhẫn kim cương ngự trị được nhiều phương tiện truyền thông đăng lại trên các mặt báo. Hiện giờ vị thiết kế sư Vionly trước khi rửa tay chậu vàng, lại thiết kế thêm một chiếc nhẫn kim cương, tên là “Only”- Cả đời chỉ cần một mình em.

Lục Tử Ngân cong miệng nở nụ cười, anh ngó nhìn Tân Hạ Noãn, “Khi chúng ta kết hôn thì chiếc nhẫn sẽ như thế nào?”

Tân Hạ Noãn hơi sững sốt, có chút ngượng ngùng đỏ mặt. Kỳ thật tại khoảnh khắc này, cô trong lòng có một loại tư vị ngọt ngào, có lẽ Mạn Nỵ nói đúng, cô kỳ thật rất là hạnh phúc .

Ít nhất người mình thích có thể cùng cô kết hôn, tin tưởng mà đưa chiếc chìa khóa hạnh phúc cho cô.

Lục Tử Ngân nhìn ra phiên giá này không giống phiên giá vừa rồi, không hề lên tiếng. Mà là yên lặng chờ đợi người khác ra giá, một con sóng cao vượt qua một con sóng cao khác. Đang lúc nhân viên đấu giá chuẩn bị gõ búa kết thúc, anh mới bình tĩnh đưa ra một cái giá trên trời.

So với lần ra giá cao nhất còn cao hơn gấp ba. Tân Hạ Noãn rõ ràng nhìn thấy người sắp thắng nhìn người kêu giá trên mặt phẳng phát vẻ mắt mát, thất vọng. Tân Hạ Noãn không khỏi giận dữ liếc mắt anh một cái, đây là lúc anh ra tay ngoan độc sao? Lục Tử Ngân cho là bình thường lên tiếng “Đối với anh ở trong tình thế bắt buộc nào đó, anh thích đưa ra quyết định cuối cùng, để không quá trễ. Anh không thích tranh chấp, cảm thấy rất mệt, nhưng là cố hết sức đạt được chứ không phải lấy lòng.”

“Nếu như quyết định của anh đưa ra trễ thì sao?” Tân Hạ Noãn cũng không biết vì sao đột nhiên hỏi như vậy.

Lục Tử Ngân hơi sững sốt, lập tức cười rộ lên, nhíu mày, “Nếu là tiền bạc, anh không nghĩ là quá muộn, bảo đảm là hoàn hảo.” Nhéo nhéo khuôn mặt trẻ con hơi béo của Tân Hạ Noãn, tâm tình cũng không tồi.

“Có người nào ra giá hơn nữa không? Một triệu lần đầu tiên, một triệu lần thứ hai, một triệu lần thứ ba! Thành giao!” Giải quyết dứt khoát, không hề có trở ngại.

Tân Hạ Noãn than thở, người đàn ông này tự tin đến mức như vậy, đâu mới là con người thật của anh, ở đâu mà anh có thể tỏa ra nhuệ khí không ai bì nổi?

Giải thích

(*) Cái gì xảy đến cũng nên bình tĩnh tìm cách đối phó

(*) Đợi thời cơ vùng dậy, thua keo này ta bày keo khác

14. Chương 14

Cặp nhẫn này giá trị là không nhỏ. Tân Hạ Noãn nhìn xem Lục Tử Ngân bước chậm rãi lên sân khấu, anh mỉm cười bắt tay với người dẫn chương trình, trên mặt anh thoáng hiện lên ý cười. Tân Hạ Noãn cảm thấy thật kỳ lạ, anh vùng tiền như rác, lại còn vui vẻ đến vậy? Thật điên hết nói!

Người dẫn chương trình hỏi chuyện Lục Tử Ngân, “Ngài Lục đã đưa ra mức giá cao nhất cho cặp nhẫn kim cương này là muốn trao tặng cho ai vậy?”

Lục Tử Ngân hướng ánh mắt về phía Tân Hạ Noãn, ánh mắt anh tràn ngập sự dịu dàng, bộ dạng nghiêm túc. Tân Hạ Noãn thầm kêu trời trong lòng, ý tứ này quá mức rõ ràng. Quả nhiên, những người khách ở dưới sân khấu đồng loạt hòa theo ánh mắt của Lục Tử Ngân hướng về phía cô, mọi người trong khán phòng như hiểu ý lập tức đồng loạt vỗ tay thật to.

“Cô gái xinh đẹp dưới sân khấu kia là. . . .” Người dẫn chương trình hình như biết rõ mà còn cố ý.

Ánh mắt Lục Tử Ngân điềm tĩnh, chăm chú dõi theo cô, “Là vị hôn thê của tôi.”

“Ngài Lục quả nhiên là người hào phóng, có thể bỏ ra rất nhiều tiền để làm vui lòng hôn thê tương lai của mình. Một lần nữa chúc mừng lễ cưới sắp tới của ngài” Người dẫn chương trình vừa thốt lên phía bên dưới tiếng vỗ tay rầm rầm theo đó là những lời chúc phúc cùng sự hâm mộ hướng về phía Tân Hạ Noãn.

Trong ánh sáng chớp nhoáng của máy ảnh Tân Hạ Noãn chỉ có còn biết thể hiện sự xấu hổ, e lệ của người phụ nữ đang yêu say đắm.

Trong lòng không khỏi kêu khổ, anh còn dám thông cáo rộng rãi như vậy, còn là ở trước mặt đám đông phóng viên, có nhất thiết phải gây chú ý cho nhiều người đến vậy? Càng nghĩ càng thấy việc này như một cái bẫy, muốn dụ cô sập bẫy đây mà. Ngay từ đầu chiều cô đã không thể giải thích được Lục Tử Ngân vì sao lại dẫn cô đi mua sắm quần áo, muốn cô ăn mặc xinh đẹp, lộng lẫy đi tham dự buổi lễ đấu giá, hơn nữa anh đã để tuột mất mảnh đất quan trọng kia, lại không nhanh chóng ra về, mà còn rất bình thản tham gia tiếp buổi lễ, hơn nữa còn bỏ ra nhiều tiền để mua cặp nhẫn khiến ọi người đều chú ý, ánh mắt anh còn tỏ vẻ “Thông cáo” công khai cho rằng việc bỏ ra số tiền lớn như vậy để mua cặp nhẫn “Only” này là đáng giá

ra sao. Hết thầy đều nằm trong sự sắp đặt của Lục Tử Ngân, nhưng mục đích của anh lại vô cùng chính đáng, hành động vùng tiền như rác chỉ là chứng tỏ anh muốn làm vui lòng vị hôn thê của mình, cũng nhân cơ hội đó để tuyên bố tin tức về việc đính hôn sắp tới của cả hai người, nhìn thoáng qua có vẻ không giống như là sắp đặt sẵn, còn như muốn chứng tỏ hai người trong lúc đó tình cảm vô cùng sâu đậm, hành động của anh chính là muốn ép cô không thể thay đổi sự việc được nữa, cũng là muốn cô không còn đường lui.

Cả thành phố hoặc là cả nước thậm chí toàn bộ thế giới mọi người đều sẽ biết, Tân Hạ Noãn là vị hôn thê của Lục Tử Ngân, cô là người phụ nữ của anh. Nếu dám đổi ý, xem cô về sau như thế nào đối mặt với người khác, sẽ không có ai dám nói cô là bị chồng bỏ rơi!

Tân Hạ Noãn mãnh liệt nhìn chằm chằm Lục Tử Ngân, người đàn ông này, thật thâm cơ. Lục Tử Ngân dường như cảm nhận được ánh mắt oán giận của cô, nhưng anh vốn kiêu ngạo, ương ngạnh chỉ hơi chớp mắt nhìn lại cô, dường như muốn nói: “Noãn à, em nên ngoan ngoãn nghe theo anh đi”.

Cô thật tức chết mà!

Sau đó là thủ tục giao hàng, và thanh toán mà Lục Tử Ngân sau khi tạo ra cục diện rối rắm bỏ lại cho Tân Hạ Noãn lo liệu mọi thứ. Ai bảo cô là thư kí của anh, việc này vốn là trách nhiệm của cô. Bản thân mình thì an nhàn, thỏa mãn mà người chịu khổ luôn luôn là cô, Tân Hạ Noãn ở trong lòng mắng anh một trăm lần cũng không thể trút hết cơn giận.

Lúc ra khỏi hội trường, trời đã nhá nhem tối. Tân Hạ Noãn cúi đầu im lặng đi theo sau Lục Tử Ngân, lúc anh dừng lại thì cô dừng lại, còn lúc anh đi thì cô cũng đi theo, tóm lại, khoảng cách giữa hai người, từng bước ngày càng cách xa.

Rốt cục Lục Tử Ngân cũng nhịn không được xoay người lại, vẻ ngạo mạn của anh nhìn xoáy vào bộ dạng thất thế của Tân Hạ Noãn, “Hiện tại là giờ tan tầm.”

“Ừh.” Cúi đầu, lại tiếp tục trầm ngâm.

Lục Tử Ngân hít sâu một hơi, “Em yêu, sức chịu đựng của anh có hạn.”

Tân Hạ Noãn nghe xong, vô cùng tức giận, cô đột nhiên ngẩng cao đầu, giọng khó chịu nói: “Anh cũng biết sức chịu đựng của anh có hạn, chẳng lẽ không biết em đang nén nhịn sao? Anh như vậy công khai cho thế giới, là muốn được nổi tiếng? Anh muốn thành người nổi tiếng cũng không nên kéo em theo, em.”

Lục Tử Ngân cất giọng lạnh lùng hỏi: “Em không muốn có người biết em là vị hôn thê của anh?”

Tân Hạ Noãn bị vẻ mặt tức giận cùng khí thế áp bức của anh lập tức há miệng sững sốt, cơn giận dữ trong cô rõ ràng giảm đi một nửa, “Em không phải có ý tứ này, em chỉ muốn anh đừng tự tiện ra quyết định mọi việc của chúng ta.”

Lục Tử Ngân biểu tình giễu cợt như không cười, ột tay bỏ vào túi quần, trên mặt vẫn là ý cười châm chọc, “Nếu anh không chủ động, em sẽ không bao giờ ... lên tiếng? Nếu anh không chủ động, em sẽ không vui cười khi ở trước mặt anh? Nếu anh không chủ động, em cũng sẽ không nghĩ ngợi gì mà chạy đi tìm anh phải không, em có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của anh sao?”

Tân Hạ Noãn nhất thời ngẩn ngơ. Lục Tử Ngân nói cái gì đó đều đúng. Lúc trước biết được tin tức Lục Tử Ngân đã trở về, quyết định của cô chính là làm đà điều, tính toán có thể tránh được thì tránh nếu gặp nhau thì bình thản mà đối diện, nghĩ đến không đi tìm anh thì tâm trạng bình thản và thoải mái. Trước khi Lục Tử Ngân còn chưa trở về, kế hoạch cho cuộc sống của cô chính là nhanh chóng kết hôn.

Chỉ là.

Tân Hạ Noãn rốt cục nhịn không được, cô ngẩng đầu buồn bã nhìn anh,

“Anh trai, anh nói cho em biết, em nên làm thế nào? Em hiện tại rất khó nghĩ, em không hiểu anh vì cái gì muốn kết hôn với em? Em nghĩ mãi mà không hiểu được.”

Lục Tử Ngân yên lặng nhìn cô, nhìn cô thần trí mơ hồ, sững sốt, anh lẳng lặng nói: “Em nghĩ đến là gì?”

Tân Hạ Noãn mím môi mở miệng, “Em không biết! Có lẽ anh chỉ muốn tìm một người phụ nữ để quên đi chị Phỉ Dương.”

Lục Tử Ngân cười nhạt, ngay cả khóe miệng mấp máy cũng sững sờ, “Anh muốn tìm người thay thế, cũng không tới lượt em đâu.”

Tân Hạ Noãn ngơ ngác nhìn anh. Lục Tử Ngân xoa xoa thái dương, hình như có chút mỏi mệt, nhưng cũng không có ý muốn giải thích, chỉ là nói lảng đi: “Chúng ta mau về nhà, đừng làm cho ba mẹ em chờ lâu.”

Nhìn thấy Lục Tử Ngân xoay người bỏ đi, trái tim Tân Hạ Noãn dường như rơi bùm xuống hầm băng, cô nghĩ, Lục Tử Ngân trong lòng hẳn là còn có bóng dáng của chị Phỉ Dương. Phỉ Dương, người cũng như tên vô cùng giản dị, mộc mạc, chị ấy là một cô gái phóng khoáng, so với Tân Hạ Noãn tính tình hoàn toàn bất đồng. Chị ấy là hình tượng của Tân Hạ Noãn ngày còn thiếu nữ, ngay từ lúc bắt đầu đã thăm ngưỡng mộ chị ấy.

Tân Hạ Noãn từ nhỏ ốm yếu, mỏng manh, thân thể gầy gò, khung xương vì thế cũng nhỏ nhắn. Nếu không phải Lục Tử Ngân mỗi ngày mua cho cô đậu hũ trứng, cô cũng sẽ không đầy đặn hơn. Khi mới quen Phỉ Dương, Tân Hạ Noãn đã đầy đặn hơn một chút.

Phỉ Dương là do Lục Tử Ngân giới thiệu với Tân Hạ Noãn. Chị ấy có vóc dáng cao, so với tuổi của những cô gái bình thường là cao hơn rất nhiều, Tân Hạ Noãn đối với chị ấy có ấn tượng sâu sắc nhất, vì chị ấy có một đôi chân dài thon gọn. Gặp nhau vào dịp nghỉ hè, khí trời mùa hè nóng bức, chú ve sầu ở ngọn cây kêu to báo hiệu mùa hè đã đến không ngừng. Tân Hạ Noãn bị mẹ cô thúc giục tham gia văn nghệ nên đã đăng kí một lớp học đàn vi-ô-lon cho cô. Bởi vì mỗi ngày phải học đến tận tối, Lục Tử Ngân lại lo lắng cho cô phải đi bộ một mình vào ban đêm, nên muốn đón cô tan học đưa về nhà. Có một buổi tối, sau khi cô tan học, vừa bước ra khỏi cửa phòng học, liền nhìn thấy Lục Tử Ngân đứng cùng một cậu bé đang ngồi đung đưa chân ở trên lan can, cô còn chưa phân biệt là nam hay nữ. Khi đó Phỉ Dương là một cô gái mạnh mẽ, có cá tính, đầu tóc cắt ngắn y như con trai, ngồi cùng Lục Tử Ngân trông rất giống nhau, rất thích mặc áo sơ mi ngắn tay qua vai, mặc kiểu quần rộng thùng thình chân mang giày thể thao, cả hai ngồi cùng nhau nói chuyện trên lan can, hai chân không ngừng đung đưa. Tân Hạ Noãn cảm giác được chân của chị ấy rất đẹp, vừa dài vừa thon gọn.

Lúc này Lục Tử Ngân mới giới thiệu chị ấy với Tân Hạ Noãn, còn chưa kịp mở miệng, Phỉ Dương liền mắt to ngạc nhiên thì thầm, “Tôi là cây cỏ dại của đại gia anh, còn đây là cô gái tài năng, xinh đẹp Tân Hạ Noãn hóa ra là em của anh!”

Lục Tử Ngân nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, “Dương Tử, ở trước mặt em gái tôi đừng nói lời nặng nề.”

“Giả vờ nghiêm trang.” Phỉ Dương khinh bỉ liếc mắt anh một cái, vẻ mặt cười khanh khách vươn tay về phía Tân Hạ Noãn: “Người đẹp, chị tên là Phỉ Dương, chị đã nghĩ rất nhiều lần, hình như chị đầu thai nhầm rồi, chị hẳn nên là con trai!”

“Cậu hiện tại so với con trai cũng không có khoảng cách cho lắm.” Lục Tử Ngân ở một bên cười ha ha.

Phỉ Dương thân mật nhéo trên vai anh một cái rõ mạnh, miệng đầy bóng gió, “Đại gia của cỏ dại, tránh sang một bên đi.” Lục Tử Ngân một chút cũng không khó chịu, cười ha ha. Ngay lúc đó Tân Hạ Noãn chỉ có thể ngây ngốc nhìn thấy một màn này, không biết nên làm thế nào cho phải.

Phỉ Dương là học sinh mới chuyển tới trong lớp của Lục Tử Ngân, nghe Lục Tử Ngân nói, chị ấy vốn ở cùng với ba mẹ, ba mẹ làm việc nơi nào, chị ấy sẽ ở đó đi học. Sau này ba chị ấy bị ung thư gan đã mất, mẹ chị không gánh nổi gánh nặng tài chính, phải lấy người đàn ông khác, nhưng ông ta lại không cần cô con gái riêng của vợ, vốn có lòng tự trọng cao, tính cách quá mạnh mẽ Phỉ Dương liền tự mình quay về thành phố A, cùng sống với bà nội nương tựa lẫn nhau.

Phỉ Dương có một đôi chân thon dài thẳng tắp, đã được một vị huấn luyện viên Taekwondo ở nhà thiếu nhi để mắt, cố ý không thu học phí để nhận Phỉ Dương làm học trò, cảm thấy chị ấy là hạt mầm có triển vọng, nhất định muốn làm giống như Bá Lạc* trước kia. Ngày đó Lục Tử Ngân theo thường lệ đến đón Tân Hạ Noãn, vừa lúc gặp phải Phỉ Dương đến học Taekwondo.

Ở trong trường Phỉ Dương cùng Lục Tử Ngân quan hệ không tệ, nhưng ở ngoài sẽ không thường chạm mặt. Lục Tử Ngân học ở thành phố A, trường học ở đây không được tốt lắm, vốn đại tá Lục muốn anh

chuyển đến một trường trung học trọng điểm, bởi vì trường trọng điểm sẽ khiến người khác chú ý, ở sau lưng không ngừng chỉ chỗ anh được vào học nhờ đi cửa sau, cản trở thành tích học tập của mình, Lục Tử Ngân liền cự tuyệt, thay vì vào trường Nhất Trung trọng điểm anh chọn học tại một trường Thập Nhị Trung, một trường trung học bình thường.

Nhất Trung so với Thập Nhị Trung chất lượng không thua gì nhau, chính là ở trong mắt mọi người ở thành phố A, điều đó có ý nghĩa khác nhau một trời một vực. Một trường là trung học trọng điểm của tỉnh, bên trong có đến 90% học sinh ưu tú, số còn lại 10% sẽ đi du học. Thật sự mà nói, không phải chất lượng tốt mà chính là gia cảnh tốt.

Thập Nhị Trung, thành phần học sinh phức tạp, giống như Phỉ Dương, gia cảnh không tốt, thành tích cũng không tốt, chỉ có thể vào học ở trường này.

Bình thường người có thành tích không tốt, sẽ hâm mộ những người có thành tích tốt. Hơn nữa Phỉ Dương lại không ngại về gia cảnh của mình, vốn tự mình hiểu rõ bản thân, nên không cảm thấy tự ti trước mặt người khác. Tuy rằng Tân Hạ Noãn là một học sinh loại giỏi, ở nhà cô lại là công chúa nhỏ được nâng niu trong lòng bàn tay, nhưng cô lại rất thích Phỉ Dương, mặc dù chị ấy rất thân mật với anh trai hàng xóm mà mình mến nhất, nhưng cô cũng không không chế được chính mình tự nhiên yêu thích Phỉ Dương.

Cô cảm thấy Phỉ Dương thật sự một chút tỳ vết cũng đều không có. Hơn nữa cô đối xử với chị ấy vô cùng gần gũi. Nghỉ hè là khoảng thời gian phải học đàn vi-ô-lon, cô rất thích kéo Phỉ Dương đi chung mình, Phỉ Dương ở phía trước ngưng ngừng, e ngại, mà ở phía sau Lục Tử Ngân thì thầm với cô “Trọng sắc quên bạn”.

Phỉ Dương rất tuần tú, nếu không cẩn thận nhận biết từ lâu, thực sự Tân Hạ Noãn sẽ động lòng, khi đi bên cạnh một người quá đẹp trai. Tân Hạ Noãn khi đó cũng không nghĩ nhiều như vậy, cảm thấy ba người ở bên nhau rất tốt, ít nhất có thể cùng nhau nói chuyện, cùng cười đùa, còn có thể nhìn thấy bọn họ đấu võ mồm, chính mình thì cười toe toét, hứng khởi.

Nhưng cô cũng đã quên, Phỉ Dương tuy rằng vẻ ngoài là con trai, nhưng dù sao cũng là con gái.

Tân Hạ Noãn mở cửa, liền hô to vào bên trong, “Mẹ, con đã về.”

Bà Tân từ phòng bếp đi ra, trong tay bưng một chén canh cá, vui vẻ nói: “Đã về rồi, nhanh vào ăn cơm đi.” Ngồi ở trên sofa xem báo, ông Tân nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, “Bạn rộn cả ngày rồi, còn không mau vào nhà nghỉ ngơi.”

“Còn hai món chưa chín, sắp được rồi, nhanh lắm.” Ánh mắt bà Tân lóe sáng khi nhìn thấy Tân Hạ Noãn đứng bên cạnh Lục Tử Ngân: “Tử ngân, đừng có đứng như vậy, nhanh ngồi xuống ăn trước đi.”

Tân Hạ Noãn vẻ mặt tiu ngứ, mẹ không thấy cô vẫn còn đang đứng sờ sờ ở đây sao? Như thế nào liền nhanh vậy bỏ quên cô? Lục Tử Ngân mỉm cười nói: “Mẹ, đừng vội, cùng nhau ăn đi, ăn không hết đâu.”

“Không sao, không cần lo, các con thừa lúc thức ăn còn nóng mau ăn đi. Tân quân trưởng, làm phiền ngài bỏ tờ báo trong tay xuống đi, đến giờ cơm rồi có biết không?” Bà Tân đi tới lấy tờ báo trong tay chồng mình, ra hiệu bóng gió với ông.

Ông Tân đứng dậy, đi đến bàn ăn cầm lấy chiếc đũa ăn lên, một bộ dạng lạnh nhạt. Bà Tân gặp phật sinh khí, liền quay trở lại phòng bếp tiếp tục nấu ăn. Hai người ngoan ngoãn ngồi xuống, ông Tân nói: “Hôm nay ba con nói với ta về việc hôn sự của hai đứa, nếu năm nay không kết hôn được, thì đính hôn cũng tốt.”

Tân Hạ Noãn bưng lên bát cơm, cầm trong tay chiếc đũa không nói lời nào. Lục Tử Ngân lên tiếng: “Tiệc đính hôn sẽ được tổ chức trọng thể. Thời gian cũng đã định xong rồi ạ.”

“Ừ, ba con đều đã nói với ta rồi.” Ông Tân quét mắt nhìn Tân Hạ Noãn đang sững sờ, nói với Lục Tử Ngân: “Đứa con gái này bình thường được chúng ta nuông chiều quen rồi, về sau nên nhường nhịn con bé một chút.”

“Xin hãy yên tâm, con hiểu rồi.”

Tân Hạ Noãn hờn dỗi lên tiếng phàn nàn, “Ba, con còn chưa có kết hôn mà?”

Lục Tử Ngân bỗng nhiên phát ngôn một câu, “Ba, con nghĩ chờ sau khi chúng con đính hôn, có thể cho Noãn qua ở chỗ của con trước.”

Tân Hạ Noãn lúc ấy đang cầm chiếc đĩa, bị những lời nói táo bạo của Lục Tử Ngân dọa một phen, tay đang cầm chiếc đĩa gấp thức ăn, liền run lên vì hốt hoảng. Không nghĩ tới mẹ cô vừa bưng ra món ăn mới, nóng hổi đã nói thêm vào một câu, “Ừ, như vậy cũng tiện cho con mỗi sáng sớm không cần phải đến đây đón chú heo lười này.”

“Mẹ!” Tân Hạ Noãn giọng điệu phàn nàn rên khế.

“Ba thấy cũng đúng, dù sao đi nữa con gái kết hôn rồi cũng như bát nước đổ đi.” Không nghĩ tới ba cô vốn bảo thủ lại nhanh vậy đồng ý.

Tân Hạ Noãn ngây ngốc một chút, chỉ nghe thấy Lục Tử Ngân hướng cô chớp mắt, “Em yêu, em không đá chăn chứ?”

“.....”

Giải thích:

*Bá Lạc (người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Lạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể)

15. Chương 15

Tân Hạ Noãn loay hoay, nằm trần trố ở trên giường một lúc lâu. Cô xoay người bước xuống giường, đi đến bàn học của mình, mở đèn rồi ngồi xuống. Trong lòng cô cảm thấy bất ổn, nhìn chằm chằm vào bức ảnh đặt ngay ngắn trên bàn học. Ảnh chụp là hình cô cùng Mạn Ny năm ngoái được nghỉ phép đi Thailand du lịch, khi đó hai người vẫn còn độc thân. Nhớ rõ Mạn Ny từng nói, cô ấy về sau muốn tìm đàn ông có tiền đồ có thể mua nhà, mua xe. Mà cô yêu cầu không cao lắm, chỉ cần là người tốt, gia đình bình thường cũng có thể, có chức vụ cao hay không cũng không sao. Mạn Ny nói yêu cầu của cô kỳ thật so với cô ấy còn muốn cao hơn. Bởi vì theo như lời cô ấy ” Có thể” là không biết có bao nhiêu khả năng, ai có thể là hình mẫu chuẩn nhất mà cô muốn. Mạn Ny sau này mới hiểu thì ra trong lòng Tân Hạ Noãn đã có người mình thương, cuối cùng cũng biết người nọ là ai – Lục Tử Ngân. Hiện giờ cô không ngủ được, nguyên nhân cũng bởi vì Lục Tử Ngân vừa nói cho cô hay một việc, ba ngày nữa anh sẽ dẫn cô đi tham gia lễ đính hôn của người bạn, Tân Hạ Noãn biết tiệc đính hôn đó là của ai —— lễ đính hôn của Liêu Tu. Liêu Tu biết Tân Hạ Noãn từ lâu đã có người mình mến, mà hai người họ lại là bạn bè với nhau, từ đầu bạn trai của cô đã nhận ra đó là Lục Tử Ngân. Tuy rằng Mạn Ny nói hai người chỉ là quen biết bình thường, tuy là không biết rõ quan hệ thật sự giữa cô và anh, nhưng cô lại cảm thấy có điều gì đó thực lạ lùng. Cô cùng vị hôn phu tham gia tiệc đính hôn của bạn trai trước, mà vị hôn phu với bạn trai trước lại rất thân thiết, nếu ba người chạm mặt nhau, rất khó tưởng tượng sẽ có chuyện gì xảy ra?

Tân Hạ Noãn vốn sợ xung đột, nếu có chuyện không hay xảy đến cô nhất định sẽ rất hoảng loạn, mà bản loạn thì cô lại không biết mình nên hành động gì. Cô chỉ muốn quý trọng hiện tại mà mình có, cho dù cô đối với Lục Tử Ngân một chút để ý cũng không nhiều, nhưng không hẳn vì vậy mà cô phớt lờ mọi thứ xung quanh anh.

Cô thở dài một tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía đồng hồ treo tường, đã mười một giờ rưỡi, bình thường cô đã sớm ngủ đến sáng. Bất quá con cú Mạn Ny khẳng định còn chưa đi ngủ. Tân Hạ Noãn liền gọi điện thoại để tâm sự với đứa bạn thân.

Bên kia đầu dây phát ra thanh âm ” Đô...đô ” một lúc lâu, cũng chưa có người nhận. Tân Hạ Noãn ngăn người chờ đợi, trầm nghĩ không phải hôm nay bạn mình phá lệ ngủ sớm chứ? Tân Hạ Noãn bĩu môi, cô hiện tại đang có nhu cầu trút bầu tâm sự, mà con cú kia ngay lúc này lại vô tình a!

Cô hựt hẫng than thẳm, buồn bã gác máy, sau lại nhìn vào danh bạ tìm kiếm vài đứa bạn mà cô có thể tâm sự. Kết quả lật tới lật lui, cũng không tìm được ai. Cô giật mình phát hiện cô sống nhiều năm như vậy, chỉ có duy nhất một người bạn thân, rốt cuộc cũng tìm không thấy một người bạn tri kỉ nào khác, điều này minh chứng chính xác lời mẹ cô đã nói, mỗi ngày chỉ biết trốn ở trong nhà, bạn bè là do mình thường xuyên qua lại, gần bó chứ không phải lúc buồn, lúc cần là hiện ra sẵn ỉnh than thở.

Tân Hạ Noãn nghĩ đến đây, tắt đèn bàn trở lại giường .

Buổi tối đêm dài hơn và tĩnh mịch, Tân Hạ Noãn đang sắp cùng chu công hạ ván cờ, thì đột nhiên di động cô vang lên ỉn ỏi trong đêm khuya tĩnh lặng. Cô nổi đóa bật ngồi dậy, xuống giường đi lấy điện thoại, hử, là của Mạn Ny, quả nhiên nửa đêm còn phá phách.

“A lô!” Tân Hạ Noãn không kiên nhẫn sẵn giọng một câu.

“Cậu vừa rồi gọi điện thoại cho tớ có việc gì?” Mạn Ny ở bên kia đầu điện thoại không chút để ý nói.

Tân Hạ Noãn ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, bởi vì mắt bị cận nhìn không rõ ràng lắm. Cô đành phải híp mắt nhìn vào bên góc dưới di động để xem giờ, vừa hay hiện tại là hai giờ sáng, mới vừa loáng thoáng chớp được mắt, ” Người đẹp, tớ mười một giờ rồi gọi điện, cậu hai giờ sáng mới gọi lại?”

Mạn Ny ngáp dài, “Lúc cậu gọi mình đang tình nồng ý đượm với Liên Tu, người ta đang ở giai đoạn cao trào mà, không thể vừa tâm sự vừa làm yêu đâu?”

“” Tân Hạ Noãn không khỏi sửng sốt vì lời thú nhận táo bạo của cô bạn, “Làm tới tận giờ này? Anh ta có uống thuốc à?”

Mạn Ny ha hả nở nụ cười, một bên nhai kẹo, một bên mang theo điện thoại nói: “Không biết, có lẽ hôm nay đặc biệt có nhu cầu mà thôi.”

Tân Hạ Noãn ho khan hai tiếng, ” Anh ta đi rồi?”

“Cậu có biết, anh ta chưa bao giờ qua đêm ở bất kì nhà của người phụ nữ nào.” Mạn Ny ý tứ nói, tâm tình cũng phức tạp.

Về phần Tất Phương, Tân Hạ Noãn biết rõ Tất Phương có vô số đàn bà bên ngoài, nhưng dù sao anh ta cũng rất khéo léo ngầm định rõ khoảng cách với họ, cũng tránh được sự phiền phức và lùm lùm sau này. Tân Hạ Noãn biết rõ mọi chuyện là nhờ Mạn Ny thường xuyên kể lể với cô, vì biết rõ nên cô tin Mạn Ny sẽ không rời bỏ Tất Phương. Hiện tại, Tất Phương có quan hệ công khai với ba vị tình nhân, một người ở thành phố B, bình thường khi nào Tất phương đi công tác ngoại thành mới có thể ở cùng một chỗ, còn một người khác cũng giống như Mạn Ny, đều là trợ lý sau đó kiêm luôn tình nhân, hiện giờ cũng được anh ta bao nuôi, mà cái danh xưng tình nhân này, ngầm là người tình của Tất Phương không phải dễ dàng, theo như Mạn Ny trong lời nói nói, tất cả bọn họ đều rất lợi hại.

Vốn Tân Hạ Noãn nghĩ muốn tán gẫu về chuyện của mình, không nghĩ đến Mạn Ny cần tâm sự đến vậy, cô còn chưa kịp nói hai câu, ” Cậu vẫn là sớm một chút từ bỏ, đừng để chính mình lún càng sâu, người cuối cùng tổn thương cũng sẽ là cậu.”

Mạn Ny dừng một chút, miệng nhóp nhép kẹo. Cô bắt cần tự giễu, “Mình cũng không phải là đồ ngốc? Biết rõ anh ta chỉ đang đùa giỡn, mình còn luyến tiếc gì mà đeo bám.”

Tân Hạ Noãn nhất thời không thể nói rõ ý mình, chỉ vì cô thật sự cũng đang trong tâm trạng rối bời. Biết rõ Lục Tử Ngân không thích cô, nhưng cô không có dũng khí rời khỏi anh. Tân Hạ Noãn nhất thời cũng không biết nên như thế nào trấn an cô bạn, chỉ có thể nói: “Có lẽ chúng ta đều giống nhau, là thích bị người khác trêu đùa, không có gì là suôn sẻ cả.”

Mạn Ny đối với điện thoại lộ ra giọng điệu xem nhẹ, ” Vì sao nói chúng ta giống nhau? Cậu tốt số như vậy, thích người ấy mà người ta lại muốn kết hôn cùng cậu, Lục Tử Ngân lại không có người phụ nữ nào khác, cậu làm sao thắm bằng mình?”

Tân Hạ Noãn nghĩ ngợi mông lung, cô quả thật không có gì thua thiệt, tâm lý dần có chút buông lỏng, nhưng nội tâm vẫn có chút không yên, làm cho cô không thoải mái! Cô đành tùy tiện nói: ” Đang lo lắng cho hôn lễ ngày mai, mình sợ gây ra sai lầm.”

“Sao mà không loạn, cậu có nghĩ cũng không thể tưởng tượng ra.”

” Sao lại nói vậy?” Thần sắc Tân Hạ Noãn hơi kích động, linh cảm của Mạn Ny thường rất chính xác.

“Cậu có biết vợ sắp cưới của Liêu Tu là ai không?”

” Cậu nói thử xem.”

” Cô ta là viên ngọc quý của trùm bắt động sản trong nước, tính tình không tốt lắm, rất hay ghen còn kiêu ngạo nữa, nói chung là dạng tiểu thư ngang ngược, phách lối và kiêu kì, mà nghe đâu cô ta không thích tiếp xúc với người lạ, không biết duyên phận thế nào mà bạn trai trước của cậu có thể hấp dẫn được cô ấy, còn khiến cô ta chủ động cầu hôn.”

Tân Hạ Noãn ghen hòng chết trân, ” Sao, phụ nữ có thể chủ động cầu hôn với đàn ông?”

“Cũng không phải là lạ, người phụ nữ này xem như là rất có can đảm đi. Có thể thấy được cô ấy rất lợi hại, rất là yêu mến Liêu Tu. Nếu biết cậu là bạn gái trước của Liêu Tu, không chừng có thể nổi cơn ghen a, xem ra với tính tình của anh ta nói không chừng sẽ không dễ dàng mà buông tha cậu đâu.”

Tân Hạ Noãn càng nghĩ càng sợ, một cô gái táo tợn như vậy, cô dù có bản lĩnh thế nào cũng không thể trêu vào, hơn nữa tính tình cô vốn thuộc loại người sokín đáo, sống theo khuôn phép, nhả nhận sợ nhất nếu là gây chuyện, cô cũng hiểu rõ vấn đề của chính mình, là họa do Liêu Tu buộc vào người cô, cô xem như cầm chắc tiêu đời rồi. Nghĩ đến đây, Tân Hạ Noãn về mặt ai oán, “Tớ có thể không tham dự được không?”

“Cậu đi mà hỏi ông xã tương lai ngọt ngào của cậu ấy, bắt quá cậu mà không tham gia, sẽ khiến hôn phu cậu mất mặt cho xem, đến lúc đó ông xã không vui thì sẽ.”

Tân Hạ Noãn không muốn Lục Tử Ngân không vui. Cô giữ vững hô hấp, về mặt lộ ra biểu tình bất khuất, ” Tớ sẽ đi, dù không thường đối đầu, tớ quyết không để thua trước cô ta.”

“Trời, quả nhiên ông xã yêu quý của cậu có sức hút cực đại thật, khiến cho đại rùa Tân Hạ Noãn dám trực diện đối mặt, đúng như người ta hay nói vô quýt dày có móng tay nhọn. Hạ Noãn, tớ thấy cậu trước mắt đã bị Lục Tử Ngân thuần phục hoàn toàn.”

Tân Hạ Noãn về mặt ai oán, anh là ngang ngược, cố chấp giữ lấy cô, cô quả thật đã muốn bắt lục với bản thân.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô là bị Lục Tử Ngân làm cho tỉnh giấc, cô lười biếng xốc chăn lên, hai mắt mập mờ phần nộ nhìn chằm người đang ngồi ở bên giường là Lục Tử Ngân. Cô thực không đồng tình với lối tư tưởng phóng khoáng của mẹ mình, có thể không kiêng dè cho phép Lục Tử Ngân thân mật vào phòng ngủ của cô, Lục Tử Ngân rất giống như trước đây, thích kẹp lấy cái mũi của cô khiến cô thở không nổi mà tỉnh lại trong hồi hã.

Lục Tử Ngân hơi hơi nheo mắt vừa hay bắt gặp áo ngủ Tân Hạ Noãn, trên áo là nhân vật phim hoạt hình có cái đầu dài rất ngộ nghĩnh.

Lục Tử Ngân lắc đầu, ” Anh còn nghĩ em lớn thế này sẽ mặc đồ ngủ thật sự quyến rũ và có phần nữ tính hơn chứ.”

Tân Hạ Noãn tỏ vẻ lơ đãng không thèm nghe đến, không biết tuổi trẻ thường hay bốc đồng? Cô rời giường loay hoay mãi với tủ quần áo, rồi từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ đồng phục công sở thường ngày tùy tay ném chúng ở trên giường, mà người ngồi đối diện ở trên giường không chút động đậy, hướng Lục Tử Ngân thản nhiên nói: ” Có nghĩ ra bên ngoài chờ một chút, em cần thay quần áo.”

Lục Tử Ngân khẽ nhú mi, “Ngại cái gì, sớm hay muộn gì chúng ta cũng ‘ tận tường ’ lẫn nhau, cũng hay là có thể làm quen trước, miễn cho đến lúc đó anh khỏi thất vọng nhiều lắm.”

“.” Vô cùng nhục nhã! Tân Hạ Noãn dường như nghiêng rằng nghiêng lợi muốn xông đến, tuy rằng ngực cô có hơi bằng phẳng, nhưng không nhất thiết phải liên tưởng đến! Cô quát lớn một tiếng, “Đi ra ngoài, ngay lập tức, lập tức ra ngoài.”

Lục Tử Ngân ngược lại khẽ nở nụ cười, đứng dậy nhìn qua cô, là cố ý liếc xem một lượt ‘chăm chú vào chỗ bằng phẳng ấy’, nhìn cô trêu tức nên nhin cười, “Thất vọng rồi, thất vọng, không phải là anh mà là em.”

Tân Hạ Noãn trực tiếp đẩy anh ra ngoài, tự tay khóa chốt phòng kĩ càng, dựa vào ván cửa thở phì phò nhìn bộ dáng mình phản chiếu trên tấm gương, lại nhìn dò xét về phía ngăn tủ quần áo, cảm giác chính mình có gì đó thất vọng rồi, cô nên thử qua. ORZ, quả nhiên cần nhờ đến chúng a.

Lúc Tân Hạ Noãn ra ra khỏi phòng, thì nhìn thấy Lục Tử Ngân không có xuống lầu, vẫn đứng ở cửa chờ cô. Hôm nay Tân Hạ Noãn mặc một chiếc đầm công sở nhã nhặn mà tinh tế, không hẳn quá cầu kì, nhìn tổng thể mang đến cảm giác nghiêm túc rất nhiều. Lục Tử Ngân lại nhíu mi, “Có vẻ nó lớn hơn nhỉ?”

Nơi đó cô đương nhiên biết anh là đang đề cập đến cái gì, cô nhẹ nhàng ho khan một tiếng, mắt nhắm mắt mở liếc anh một cái, “Có vấn đề à.” Cô thần nhiên nhanh chóng đi xuống lầu. Kỳ thật trong lòng cô cũng rất bối rối, cô khi này mới bị anh đả kích nặng nề, cô cố tình mặc khác thường ngày cài áo sâu vào một nấc....

Xuống lầu sau Tân Hạ Noãn phát hiện ba mẹ cô không ở nhà, trên bàn cũng không có bữa sáng như thường lệ. Tân Hạ Noãn sững sốt, xoay người nhìn về phía Lục Tử Ngân. Lục Tử Ngân nói: “Mẹ em đưa chó đi công viên, nhân tiện muốn ba em đi tản bộ tránh bị bệnh béo phì, nên cả hai đều ra khỏi nhà từ sớm.”

Tân Hạ Noãn trên mặt hơi dăm chiêu, chó so với con gái còn quan trọng hơn sao, bữa sáng đều không có chuẩn bị cho cô.

Lục Tử Ngân nâng tay lên rồi nhìn vào đồng hồ, “Thời gian còn sớm, em đi làm bữa sáng đi. Vừa rồi nhìn vào tủ lạnh, thấy rất phong phú, anh tin tưởng em có thể làm ra một phần bữa sáng ngon lành.”

“Sao?” Tân Hạ Noãn trong lòng đang thầm tính toán tìm một chỗ ở bên ngoài ăn, tên to xác này lại ra lệnh cô vào tận bếp làm bữa sáng?

Lục Tử Ngân nhíu mày, “Có vấn đề sao? Đừng nói với anh em không biết nấu cơm.”

Hay nói giỡn sao, cô có tệ đến vậy. Nhưng Tân Hạ Noãn còn chưa kịp nói, chỉ là hung hăng, bướng bỉnh phủ nhận, “Anh chờ xem.” Nhanh nhạy, hấp tấp chạy vào phòng ăn bắt đầu gây ra tai họa. Từ nhỏ đến lớn, cơm đưa đến tận miệng chưa từng tự thân ra tay, đây là Tân Hạ Noãn lần đầu tiên xuống nhà bếp, nhìn khắp nhà ăn bày biện này đó vài dụng cụ linh tinh, phiền toái cả người cùng tinh thần bắt đầu rã rời. Cô mở ra tủ lạnh nhìn xem có gì đó có thể ăn được, quyết đoán lấy ra trứng và sữa.

Trứng ốp la, chuyện nhỏ! Sữa càng đơn giản, cho vào lò vi ba là xong!

Lục Tử Ngân ngồi ngay ngắn ở bàn ăn, ánh mắt vẫn dõi theo Tân Hạ Noãn mọi nhất động ở trong bếp. Anh thật sự tò mò cô gái nhỏ này có thể làm ra thứ gì? Anh chỉ là thuận tiện mở miệng Tân Hạ Noãn nếu không làm, anh cũng sẽ không ép.

Bỗng nhiên anh ngửi thấy một mùi khét. Anh không khỏi thâm cười, quả nhiên.

Tân Hạ Noãn nhìn vào đĩa trứng ốp la bị cháy đen một phần để bên, bắt đầu thực hành có điểm không tệ, tỏ ra thực vừa lòng hào hứng. Mặc dù lần đầu tiên thất bại, nhưng lần thứ hai sẽ thành công, trẻ nhỏ rất dễ dạy. Cô cũng không phải rất hậu đậu.

Cô tự tin bưng đĩa trứng ốp la ra ngoài, tỏ vẻ như bình thường đem trứng ốp la đặt ở trước mặt Lục Tử Ngân, cười tủm tỉm nói như đắc ý: “Ha ha, nếm thử xem.”

Lục Tử Ngân một tay chống đầu, vẻ mỉm cười ý tứ đem đĩa thức ăn đưa trả cho cô, “Anh sáng sớm không có thói quen ăn thức ăn có nhiều dầu mỡ.”

Tân Hạ Noãn sững sốt, “Em đi làm trứng luộc cho anh.” Tân Hạ Noãn xoay người muốn đi vào nhà bếp lần nữa, Lục Tử Ngân nhanh tay giữ cô lại, “Được rồi, không cần phiền phức như vậy, anh chỉ tùy miệng nói thôi.” Lục Tử Ngân đem phần trứng bị cháy ở chính mình trước mặt, dùng chiếc đũa kẹp lấy, hai ba lượt liền ăn xong. Tân Hạ Noãn e dè nở nụ cười, nhìn anh một cách triêu mến, anh còn ý tứ để phần không bị cháy để lại cho cô.

Lục Tử Ngân lại dùng chiếc đĩa đem phần trứng còn lại hờ hững bỏ vào miệng.

Lục Tử Ngân còn trêu đùa nói: “Xem ra anh hôm nay phải uống rất nhiều trà, để dạ dày được thanh lọc.”

Tân Hạ Noãn nội tâm phi thường chống đối, kêu gào hướng Lục Tử Ngân mà cào cấu, không muốn ăn cũng không ai miễn cưỡng anh ấy ăn, cô còn chưa có ăn bữa sáng, tên đàn ông ngang tàng này.

16. Chương 16

Việc đính hôn trong mắt Lục Tử Ngân không khác biệt việc kết hôn là mấy. Gần đây anh bắt tay vào việc trang trí lại phòng cưới, sau nửa tháng thì hoàn tất, tất cả đều đầy đủ, sau khi tan tầm, anh liền trực tiếp dẫn Tân Hạ Noãn đến cửa hàng gia dụng mua đồ dùng trong nhà.

Lục Tử Ngân là loại người không để ý lắm tới việc bài trí đồ vật trong nhà, ngay cả hôn non bộ trong nhà, cũng là do anh nhờ nhà thiết kế làm giúp sau khi làm xong nhà, còn những vật dụng trong nhà, anh cũng tùy tiện để nhà thiết kế mua về. Thậm chí ngay cả việc bài trí cũng giao cho bên thiết kế. Hiện giờ căn nhà đã có nữ chủ nhân, Lục Tử Ngân muốn Tân Hạ Noãn nhất định phải có tham dự ý kiến trong việc bài trí, không cần có kết quả tốt, chỉ quan trọng vấn đề có tham dự vào.

Tân Hạ Noãn đối với tư tưởng quý dị này của Lục Tử Ngân có chút bất đắc dĩ. Lúc trước, nhà thiết kế đã thiết kế rất hoàn hảo, vậy mà trong lúc Lục Tử Ngân dâng trào tâm huyết quá quắt, đã tháo dỡ hết, để lộ người có mắt thẩm mỹ vô cùng bình thường là cô trang trí lại phòng, việc này quả thực là cố tình gây sự.

Tóm lại, khi Tân Hạ Noãn nhìn bộ điều khiển quan sát điện tử trên tay, vô cùng do dự. Đây là vật dụng hiện đại dùng để quan sát theo dõi, nghĩ tới là lòng Tân Hạ Noãn thấy bức, chỉ cần có cái này trong tay, có thể thăm dò từng góc ngách trong nhà, nếu sử dụng khi ở trong nhà, có thể chỉ cần nằm trên giường cũng có thể tắt mở từng thiết bị điện trong nhà hay là cửa phòng. Tóm lại, vật dụng này còn khá mới mẻ, giải thích cho lí do sử dụng, Lục Tử Ngân nói: “Về sau anh thường thường phải ra ngoài, nếu nhớ em, anh sẽ sử dụng nó.”

Tân Hạ Noãn đương nhiên biết đây là lời nói dối, hẳn là muốn thuận tiện giám thị cô thì có! Tân Hạ Noãn không nhin được trong lòng muốn ân cần hỏi thăm tổng tông mườì đời nhà anh! Tính tình như phụ nữ, tuyệt đối giống phụ nữ!

Tuy nhiên, Tân Hạ Noãn chọn lựa đồ đạc vẫn rất cẩn thận, thật ra cẩn thận là nói nhẹ, nghĩ xấu chính là cố tình. Tân Hạ Noãn cố tình chọc giận ai kia, từ lúc tan tầm khoảng năm, sáu giờ tới hơn bảy giờ, hơn hai tiếng Tân Hạ Noãn chỉ còn cái giường là chưa chọn được. Khó được có lúc có Lục Tử Ngân tâm tình “rất tốt” đứng ở bên cạnh, không hề nói một lời, chỉ nhìn cả trán, hiển nhiên là đang hết sức căng thẳng, sắp nhin không được.

Hướng dẫn bán hàng đứng bên cạnh thở hồng hộc, dường như đã dùng tới hơi sức cuối cùng mà giới thiệu về cái giường trước mắt, “Đây là loại giường làm từ gỗ gây tử đàn tinh khiết, chỉ có thể sờ qua một chút, cảm giác có tính đàn hồi.”

Tân Hạ Noãn dùng tay nhấn nhẹ vài cái, quả thật không tồi. Phòng mới được sơn màu trắng mang sắc điệu sạch sẽ, màu hồng này rất hợp, có chút khí thế, màu sắc nổi bật, tuy rằng hơi đắt, nhưng đối với đại gia như Lục Tử Ngân mà nói, chỉ bằng một bữa ăn sáng. Rốt cục Tân Hạ Noãn gật đầu, “Vậy lấy cái này đi.” (Kat: oa oa, Ngân ca thật giàu, giá cả cái giường chỉ bằng bữa ăn sáng của anh!!!)

Lục Tử Ngân nâng tay nhìn xuống đồng hồ đeo tay, trực tiếp nói với Tân Hạ Noãn, “Trước tiên mua những thứ này là được, em đi theo anh tới chỗ này xã giao.”

“Vâng.” Tân Hạ Noãn ngoan ngoãn gật đầu.

Bỗng nhiên Lục Tử Ngân quay lại nhìn quanh, vội hỏi: “Ở đây có bán nệm nước?”

Vị nữ nhân viên bán hàng mỉm cười: “Đương nhiên, ở phía tây quầy chuyên doanh của cửa hàng.” Nhân viên bán hàng chuẩn bị dẫn bọn họ tới đó, Lục Tử Ngân lại vẫn đứng nguyên tại chỗ, nói thẳng: “Cứ lấy loại tốt nhất ở đây là được.”

“Xin hỏi anh muốn lấy loại hoa văn gì?”

“Gợn sóng.”

Tân Hạ Noãn vốn là người bình thường, cô cũng chưa từng nghe qua nệm nước, không biết nó là cái gì. Vả lại, cô lại ngây ngô nghe “gợn sóng” thành “gợi hứng”, trong lòng thắc mắc, nệm nước làm sao mà gợi hứng?

Nữ nhân viên hơi mất tự nhiên, ngại ngùng cười, trước khi đi còn nhìn Tân Hạ Noãn bằng ánh mắt tối tăm. Lục Tử Ngân đưa danh thiếp cho cô ta, “Lúc giao hàng thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Vâng.”

Lục Tử Ngân liền kéo Tân Hạ Noãn đi ra ngoài.

“Nệm nước làm thế nào mà gợi hứng?” Tân Hạ Noãn như đứa bé tò mò nhìn không được hỏi, nét mặt Lục Tử Ngân thần nhiên, liếc nhìn qua, nhíu mày: “Muốn biết?”

“Ừ.”

“Anh cũng không biết. Nghe nói là mềm mại bằng bông, làm cho người ta cảm thấy thoải mái phiêu diêu, sau này chúng ta thử xem.”

“.....”

.....

Xe Lục Tử Ngân dừng lại quán bar. Tân Hạ Noãn có chút chần chừ lúc thoái đại oan toàn ra, thử hỏi: “Loại xã giao gì, sao lại ở quán bar?” Mặc dù biết quán bar này không phải loại tầm thường, thuộc loại tụ điểm ăn chơi của giới thượng lưu nhưng cũng rất phong cách, văn nhả.

Lục Tử Ngân tháo đai an toàn của mình, vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Tử Ngân, ra khỏi xe, “Nói chuyện sau, giờ phải nhanh vào.”

Tân Hạ Noãn cũng đi ra khỏi xe, tới trước cửa, Lục Tử Ngân hơi đưa khuỷu tay ra, muốn Tân Hạ Noãn khoác tay anh. Tân Hạ Noãn cũng khoác lấy cánh tay anh. Trước kia Tân Hạ Noãn đến quán bar này đều phải lấy danh nghĩa người đã có gia đình, khi vào phải dùng ký theo tên của Tất Phương mới được vào. Không ngờ cũng có một ngày cô thực sự mang danh nghĩa của người đã có gia đình trực tiếp đi vào nơi này.

Lục Tử Ngân trực tiếp mang Tân Hạ Noãn đi vào phòng A72, đẩy cửa vào, chỉ thấy trong phòng ánh sáng ngọn đèn mờ ảo, một gã đàn ông trung niên đang ngồi trên sofa, trên đầu lơ thơ vài cọng tóc như hói, gốc người Địa trung hải, trên người mặc bộ quần áo dài màu vàng nhạt, bụng bia tròn phệ xuống, bên cạnh ôm một cô gái còn rất trẻ. Nhìn như mỹ nữ và dã thú....

Vị tiên sinh kia mang vẻ mặt vui cười nói với Lục Tử Ngân, “Lục tổng tài thật sự là khoan thai từ tốn mà đến.”

Lục Tử Ngân ngồi xuống sofa đối diện vị tiên sinh người Địa trung hải kia, Tổng Nhất Hạnh ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh anh, lẳng lặng quan sát. Cô chưa từng tiếp xúc với loại hoàn cảnh này, thật ra cô chính là một công dân quá mức bình thường, đại đa số thời gian không phải đi làm thì suốt ngày ở nhà như trạch lên mạng coi các bài post, ngẫu nhiên bình luận một vài câu. Sao có thể giống như hiện tại, đến nơi như thế này, gặp người như vậy.

Tuy rằng Tân Hạ Noãn luôn không phải là người nổi bật, nhưng lúc đi ra ngoài cùng Lục Tử Ngân, trông cô lại càng mờ nhạt. Vị tiên sinh gốc người Địa trung hải nhìn chằm chằm cô, không phải là ánh mắt tham lam khi nhìn mỹ nữ, mà là thăm dò đánh giá, “Đây chính là người may mắn nhận chiếc nhẫn kim cương một triệu?”

Lục Tử Ngân hợp thời ôm lấy vai Tân Hạ Noãn, “Ông Mẫn, đây là vị hôn thê của tôi, Tân Hạ Noãn.” Tân Hạ Noãn cứng gắt đầu cười với ông Mẫn một cái.

“Tôi biết, tôi biết, là người cấp trên, sao tôi có thể không biết?” Người nọ cầm lấy một chai rượu Lafite đỏ, không hề giống những người uống rượu bình thường khác mà trực tiếp đổ tràn đầy rượu vào ba ly, tự mình bưng lấy một ly, lập tức uống cạn, “Nào, làm một ly.”

Cả người Tân Hạ Noãn cũng ngắc. Lần đầu tiên nhìn thấy có người coi loại rượu quý như Lafite như bia vừa uống vừa hò hét... thật sự rất lãng phí, ngay cả cô cũng chỉ dám coi loại rượu này như vật phẩm hạng nhất chỉ để trang trí, vậy mà vị tiên sinh này lại hào phóng mà uống nó như bia.

Lục Tử Ngân bưng một ly đưa cho Tân Hạ Noãn, ánh mắt mỉm cười, nhưng Tân Hạ Noãn đã sớm nhìn ra trong mắt anh có ẩn chứa ý nghĩ.... Dù thế nào cũng phải uống cạn một ngụm này. Đáy mắt Tân Hạ Noãn đã sớm không còn trong veo, chứa nhiều hỗn tạp. Một ly tràn đầy như vậy, nếu trong các dịp tiệc tùng cô có thể uống thoải mái, nhưng nếu một ngụm mà uống cạn, cô không nghĩ mình có thể bình yên vô sự. Nhưng mà với thế cục như vậy... cô chỉ còn cách kiên trì uống cạn trong một ngụm.

Nét mặt Lục Tử Ngân thật tự nhiên không đổi đã uống xong ly rượu của mình.

Ông Mẫn cười, “Có thể làm đồ đệ của Cổ Thần, quả thật có chút tài năng, anh là thương nhân đầu tiên mà tôi muốn bán đất cho, tôi có cái tật xấu, tình nguyện bán giá thấp cho người thông minh chứ không bán giá cao cho kẻ thiếu hiểu biết.”

Lục Tử Ngân cười nhạt, “Một ngụm đổi 4,5 triệu. Tôi biết ông Mẫn ghét nhất kẻ kẻ mặc cả.”

“Xem ra anh đã điều tra tôi khá kỹ.”

“Không có cách khác, tôi luôn bội phục ông Mẫn vốn có tiếng vang, từ dân làm ăn ngầm ở Hongkong đến bọn xã hội đen trong nội địa không ai không biết tiếng.”

Nghe Lục Tử Ngân nói vậy, Tân Hạ Noãn mới hiểu ra, người này quả nhiên là nhân vật có tiếng, tuy rằng cô không biết tên, nhưng có nghe qua truyền kỳ về ông ta. Thời còn còn thanh niên ông ta nhập cư trái phép đầu tư vào giới kinh doanh hàng cấm ở Hongkong, mua bán giết chóc gần năm năm, thậm chí thu phục người từ trong nội địa, xây dựng thế lực cho chính mình. Có thể nói ông Mẫn này chính là kẻ lập nghiệp từ thuốc phiện, giai đoạn phát đạt nhất có lẽ là năm 97, sau đó việc buôn bán giãn ra, đổi dần sang đầu tư vào điện ảnh và truyền hình để rửa tiền. Tóm lại, người này đã ném trải tất cả trong cuộc sống, dường như chưa từng thất bại, chỉ duy nhất một lần một lần đại bại là để cho người khác ám sát mất đứa con ruột của mình, cũng chính là đứa con cả. Sau đó, tuy rằng đã báo thù, nhưng ông ta cũng không công khai thêm bất kỳ đứa con nào của mình, những câu chuyện bên lề về ông ta được đồn thổi không ít.

Ông Mẫn cười ha ha, vỗ đùi, “Xem như anh tính toán tỉ mỉ, được rồi, khu đất đó bán cho anh, hai ngày nữa tôi sẽ gửi hợp đồng qua.”

Lục Tử Ngân dường như cũng rất biết điều, cười nói vui vẻ: “Cám ơn ông Mẫn.”

“Thay vì cảm ơn tôi thì chúng ta cạn thêm vài ly.” Vừa nói dứt, ông Mẫn lại đổ tràn đầy ba ly. Tân Hạ Noãn muốn khóc, hai người bọn họ bàn bạc lợi nhuận, việc gì phải kéo theo cô, tửu lượng của cô không tốt!

“Chà chà, loại rượu này không có ngon như Mao Thao, lần sau anh tới chỗ tôi, tôi sẽ mời anh uống Mao Thai.” Ông Mẫn lại nâng ly lên uống, dáng vẻ vẫn rất phấn chấn.

Tân Hạ Noãn lại không được như vậy, vừa nhắc ly rượu lên đầu đã thấy choáng váng, mắt đỏ bừng nóng lên tưởng có thể chiền trướng được. Cô thầm than nhẹ, tác động của ly rượu vừa rồi sẽ tới mức nào? Cô đã không còn được tỉnh táo lắm.

Tân Hạ Noãn cố gắng không chế ham muốn được ngủ lúc này, nhưng mà tới lúc này, cô càng lúc càng không khống chế được. Lục Tử Ngân nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cô, xoa đầu cô nói: “Không thoải mái thì nghỉ đi.”

“Ừ.” Tân Hạ Noãn liền dựa người vào ghế sofa, khép mi lại. Ông Mẫn thấy vậy, vui cười hơn hở nói, “Tửu lượng như vậy là rất kém, tới lúc hai người kết hôn thì sao?”

“Đương nhiên là tôi uống giúp.” Lục Tử Ngân bất đắc dĩ cười.

“Nói như vậy tức là tửu lượng của anh rất tốt?” Ông Mẫn nhướn mày, “Chúng ta uống thêm nữa nhé?”

“Có thể thử xem.” Lục Tử Ngân cười nói.

Hơi thở Tân Hạ Noãn tràn ngập hương vị cồn, chớp mắt được một lát thì muốn ói. Cô lập tức đứng lên chạy về hướng toilet. Lục Tử Ngân dừng lại một chút, có chút hối hận khi mang cô tới đây.

Tân Hạ Noãn vừa lao ra, mới tới được cửa toilet, chưa kịp mở cửa ra đã đâm sầm vào một người, vốn Tân Hạ Noãn có thể kiềm chế lại trong chốc lát, nhưng ngửi thấy mùi thuốc lá trên người của người này, cảm giác ghê tởm trong người dâng trào, khiến cô trực tiếp nôn ra, hơn nữa còn ói hết lên người của anh ta.

Người này không hề phát bực, cũng không vội vàng lau vết dơ trên người mình mà lẳng lặng đưa cho cô một cái khăn tay màu xanh. Tân Hạ Noãn hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn qua, nhìn thấy gương mặt nhả nhặn và đôi mắt thanh tú của Liêu Tu.

“Sao anh lại ở đây?” Có thể nói cũng đã ba bốn năm hai người chưa từng gặp mặt.

Liêu Tu cười khổ, “Là anh hỏi em mới phải? Em chưa từng tới những chỗ thế này, hơn nữa cũng chưa từng uống nhiều rượu như vậy.”

Tân Hạ Noãn không nói ngay được. Đúng như lời anh ta nói, cô chưa bao giờ chủ động tới những chỗ thế này, có thể có hẹn, nhưng trừ phi là người quan trọng. Trước khi tới nơi này là vì bạn thân Mạn Ny, không thể không đến. Hiệ giờ là vì Lục Tử Ngân, lại càng không thể không đến. Thật ra cô không hề muốn đến những nơi thế này.

Liêu Tu thấy cô không nói lời nào, trực tiếp cầm lấy khăn tay trên tay cô, giúp cô chùi khóe miệng, hình ảnh này giống như thời còn học đại học lúc ăn cơm xong, không hề ngại gì mà dịu dàng chùi khóe miệng cho cô. Tân Hạ Noãn sững sốt, cũng không biết nên lãnh tránh thế nào.

Cuối cùng thì một thanh âm mang hồn phách cô quay trở lại. Đó là tiếng la bén nhọn, so với âm nhạc bên ngoài càng làm cho tim người ta đập mạnh hơn, “Các người đang làm cái gì?”

Tân Hạ Noãn lập tức nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy một người với mái tóc uốn bồng bênh, mặc chiếc váy bó sát màu lửa, bên hông vừa vặn mang một chiếc thắt lưng đen, chân đi giày cao gót đang lao tới, không nói năng gì trực tiếp giáng cho Tân Hạ Noãn một cái tát, “Không biết xấu hổ, dám dụ dỗ đàn ông của người khác.”

Liêu Tu gào lên, “Em bị điên à?”

“Liêu Tu. Anh dám vì con đàn bà này mà gào...” “Bốp!” Cô ta còn chưa nói xong, mặt đã ăn phải một cái tát, người tát không phải ai khác, chính là người cũng vừa bị tát, Tân Hạ Noãn.

Tân Hạ Noãn nói: “Trả lại cho cô.” Cô gái kia trừng mắt vừa định vung tay muốn tát lại Tân Hạ Noãn một cái, bị Liêu Tu ngăn lại, “Đủ rồi, em không biết mặt mặt xấu hổ là gì sao?”

Liêu Tu giận dữ, lỗ mãng gạt tay của cô gái kia, không hề quay đầu lại mà bỏ đi. Cô gái kia khóc lóc chạy theo, vẻ mặt vô cùng sốt ruột, “Liêu Tu, đừng nóng giận, cũng tại em sợ anh bị người khác cướp đi.”

Tân Hạ Noãn thoáng sững sốt, sờ gương mặt chính mình, đúng thật là hơi đau. Nhớ tới vừa rồi bản thân mình đánh trả, Tân Hạ Noãn không khỏi xúc động mạnh, quả nhiên có rượu vào thì thêm cảm đảm, nếu trước kia khẳng định cô chỉ biết khóc.

Tuy nhiên sự việc vừa rồi cũng khiến cho Tân Hạ Noãn hiểu được, cảm giác mà Liêu Tu muốn chính là như vậy. Có một người con gái thương anh ta, cho dù bị đối đãi lạnh lùng, cũng sẽ vẫn nồng nhiệt, buông thả lòng tự tôn, kiêu ngạo và tính cách của bản thân vì anh.

Giống như trước kia Liêu Tu đối xử ần cần với cô nhưng cô vẫn không hề đáp lại. Giống như chính cô, luôn yên lặng với Lục Tử Ngân, thậm chí trở mặt nhìn Lục Tử Ngân đối tốt với cô gái khác. Tình yêu vốn chính là như vậy, trả giá không phải cần có đáp trả, mà hoàn toàn không tuân theo phép tính đơn giản của toán học kiểu một đổi một. Tình yêu không phải lúc nào cũng đổi ra được một đồng tiền của chân tình.

Tân Hạ Noãn nhấp nhấp khóe miệng, sau khi ói cũng như nhận một cái tát, cô cảm thấy mình lại tỉnh rượu hơn nhiều, giống như chưa từng uống rượu, thật là thần kỳ.

Cô quay trở lại A72, vừa mới đặt tay vào tay vặn cửa, đã thấy mỹ nữ được ông Mẫn ôm đi tới, cô ta một bên xốc lại quần áo, một bên nói chuyện với cô, “Hai con ma rượu này uống quá chén, uống như điên ấy.

Người của cô nói muốn tìm cô gái khác đây.”

Tân Hạ Noãn sững sốt, đi vào vừa nhìn thấy đã hoảng sợ. Đúng là coi rượu nho như nước sôi mà uống chỉ có hai kẻ điên này, hơn nữa trên bàn có tới mấy bình, khiến cho người ta run rẩy, trời ạ, bọn họ uống cái kiểu gì vậy? Có nhất thiết phải vậy không?

Lục Tử Ngân dường như không có say, híp mắt nhìn cô, cười lạnh, “Có người chùi miệng hộ em, có phải thấy rất hạnh phúc?”

Tân Hạ Noãn trở mặt ngay người, cảnh vừa rồi Lục Tử Ngân nhìn thấy sao? Anh nhìn thấy tới lúc nào? Tân Hạ Noãn muốn hỏi lại lại không dám, chỉ thấy Lục Tử Ngân điên cuồng đi về phía quầy rượu, còn đề nghị ông Mẫn, “Muốn uống tiếp không, thử chút rượu mạnh? Scotland Whiskey được không?”

Ông Mẫn dường như cũng uống khá nhiều, thanh âm có vẻ không vững, “Điiiiiiii.”

Lục Tử Ngân nhấn vào nút gọi phục vụ. Tân Hạ Noãn lo lắng nói: “Đừng uống nữa.” Lục Tử Ngân không để ý tới cô, lại tiếp tục tự ý, tự mình uống thêm một ngụm, mang theo hơi thở nồng đậm mùi rượu hôn cô một cái, động tác lưu loát, không có cảm giác triền miên, thậm chí không có nhiều tình cảm, chỉ như là ngoài miệng rồi nói: “Ngoan” giọng nói cũng rất thờ ơ.

Tân Hạ Noãn không nói gì, ngồi yên nhìn Lục Tử Ngân và ông Mẫn thi nhau nâng ly mà uống. Cho tới khi cả hai người đều ngã xuống, Tân Hạ Noãn mới nhấn chuông phục vụ. Trong chốc lát, vài người mặc đồng phục xuất hiện, một người đàn ông cao lớn mặc tây trang, đi giày da, đeo kính râm giúp đỡ mang ông Mẫn ra ngoài, sau đó tốt bụng hỏi Tân Hạ Noãn, “Có cần chúng tôi giúp hay không?”

Tân Hạ Noãn gật đầu. Một người khó mà tha được cái kẻ đang bất động kia.

Sau khi Tân Hạ Noãn lấy xe ra, Lục Tử Ngân bị nhét vào ghế sau, nặng nề mà ngủ. Một người đàn ông cao lớn khác nói với Tân Hạ Noãn: “Không cần để ý, mỗi lần ông Mẫn làm ăn cùng khách thích uống rượu như vậy.”

Tân Hạ Noãn mỉm cười gật đầu, xem như đã hiểu rõ mọi điều. Đợi khi họ đi rồi, cô mới thở hắt ra, hóa ra, kiếm tiền thật không dễ, hơn nữa đối với ông chủ lớn, phải xem như liều mình theo hầu quân tử.

Xe chạy tới khu biệt thự hoa sen, Tân Hạ Noãn xuống xe, mở cửa phía sau, lay lay thân mình Lục Tử Ngân, “Về đến nhà, tỉnh dậy.”

Lục Tử Ngân nhú mày, không thèm nghe lời. Tân Hạ Noãn nhất thời bất đắc dĩ, đành phải dùng sức kéo Lục Tử Ngân đi ra, Lục Tử Ngân cũng ốm ở mặc cho Tân Hạ Noãn “tha” ra khỏi xe, nặng nề ngã trên vai Tân Hạ Noãn, bước đi tập tễnh về phía cửa.

Tân Hạ Noãn sờ sờ trên người Lục Tử Ngân tìm chìa khóa, lại nghe thấy Lục Tử Ngân thấp tiếng thì thầm, “Đừng có chạm vào tôi.”

Tân Hạ Noãn nhướn cao hàng lông mày, cô không thèm chạm vào anh thì có, có cái gì đặc biệt hơn người mà làm dữ, cô bất mãn nói thầm trong lòng. Bởi vì câu nói “thì thầm” vừa rồi của Lục Tử Ngân khiến cho Tân Hạ Noãn nổi cáu, nên khi lên lầu, cô trực tiếp “vứt” Lục Tử Ngân xuống giường. Có lẽ hơi dùng sức, nên thấy Lục Tử Ngân hơi nhú mày giật mình. Tân Hạ Noãn nhìn trạng thái khó chịu của anh, thật sự không đành lòng, đến phòng tắm tắm ướt một cái khăn mặt rồi vắt khô, lau mặt cho Lục Tử Ngân. Cô tính giúp anh cởi bớt quần áo rồi về nhà. Không nghĩ tới sau khi cô cởi áo cho anh xong, chuẩn bị cởi tới quần thì Lục Tử Ngân nắm chặt cổ tay Tân Hạ Noãn, dùng lực khá mạnh khiến cổ tay Tân Hạ Noãn suýt nữa bị anh xiết gãy. Anh nổi giận nói thành lời thô tục, “Mẹ nó, cô cút xa tôi ra một chút, đừng có chạm vào tôi, tôi có vợ rồi.”

Tân Hạ Noãn sững sốt, mãi tới lúc Lục Tử Ngân nhìn rõ người chạm vào quần anh là “cô” nào, Lục Tử Ngân mới buông tay, day day thái dương, mơ màng nhìn quanh: “Về đến nhà rồi à?”

Tân Hạ Noãn hé miệng mỉm cười, nụ cười biến những uất ức trong lòng thành đường mật, đỡ lấy mặt Lục Tử Ngân mà hôn lên, cô gọi anh, “Ông xã.”

17. Chương 17

Việc Tân Hạ Noãn chủ động hiển nhiên làm cho Lục Tử Ngân còn bị vây trong trạng thái mê ly ngẩn người, vẫn còn ngây ngẩn cả người, mặc cho Tân Hạ Noãn hôn mình. Tân Hạ Noãn thử dùng đầu lưỡi mình tách môi Lục Tử Ngân, có chút dùng lực. Chẳng lẽ cô không thể hạ gục được Lục Tử Ngân dù chỉ một lần.

Hiển nhiên là Tân Hạ Noãn đã vui mừng quá sớm. Lục Tử Ngân than nhẹ một tiếng, bắt đầu đáp lại Tân Hạ Noãn. Tân Hạ Noãn tự hiểu rằng đây là do tự cô tìm lấy. Lục Tử Ngân trở mình, áp đảo Tân Hạ Noãn ngược trở lại giường, hơi thở của anh mang theo hơi rượu lan tràn, hô hấp ngày càng dồn dập, Tân Hạ Noãn run rẩy siết lấy làn vải trên vai áo của Lục Tử Ngân, vừa sợ hãi lại mong chờ.

Về việc quan hệ nam nữ, một cô gái lớn tuổi như Tân Hạ Noãn sớm đã nghe qua. Trước đây chỉ là loáng thoáng nói qua cùng các bạn học, nay gần kết hôn, cũng có khi thích tự lại tán gẫu chuyện trong gia đình. Thậm chí người bạn còn nói đùa. Không hiểu gái già như Tân Hạ Noãn sẽ chịu đựng được tới bao lâu. Nhưng nhà của cô dạy dỗ khá nghiêm khắc, quả quyết không có hành vi không tốt trước khi kết hôn. Nhưng đối với loại chuyện này cô vẫn có lúc cảm thấy tò mò, có mấy lần nhịn không được tìm mua thử phim A đến nhà Mạn Ny xem trộm. Kết quả cô lại càng xấu hổ mất mặt.

Lúc Tân Hạ Noãn cảm thấy bàn tay Lục Tử Ngân vuốt ve thân thể mình càng lúc càng dùng lực, Tân Hạ Noãn không khỏi nuốt xuống, thân mình không tự giác mà cứng ngắc. Lục Tử Ngân dường như cũng nhận ra, anh rời khỏi môi cô, ánh mắt thiếu đột ngột tựa như có thể làm tan băng thành nước, sau đó lại nhẹ nhàng hôn xuống, vuốt ve, lúc này Tân Hạ Noãn mới thoáng thả lỏng thân mình.

Bàn tay Lục Tử Ngân vuốt ve nhẹ nhàng từ trên xuống, như mang theo một dòng điện nhẹ, khiến cho Tân Hạ Noãn cảm thấy cả người tê dại, không thể hiểu nổi, dường như rất khó chịu, lại rất thích, thậm chí hai tay Tân Hạ Noãn không tự giác mà ôm lấy cổ Lục Tử Ngân, dùng chính kỹ thuật gây ngốc của mình mà phối hợp.

Tân Hạ Noãn cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên to gan lớn mật như vậy, chỉ cảm thấy thắc mắc hành động này là do cô bất tri bất giác làm ra hay là xuất phát từ bản năng? Cô muốn Lục Tử Ngân? Càng suy nghĩ, tâm tư có chút không nhất quán. Ngay sau đó bỗng vang lên thanh âm lạnh lốt của tiếng chuông điện thoại di động, dồn dập ngân lên. Đây chính là nhạc chuông Tân Hạ Noãn cài riêng cho cuộc gọi đến từ nhà cô, định tai nhức óc như tiếng sấm rền.

Hai người đều ngừng lại, Lục Tử Ngân hơi nheo mắt lại, mỉm cười nhìn xuống cô. Giống như là đang nói, chúng ta tiếp tục hay là em đi nhận cuộc gọi kia? Tân Hạ Noãn thấy anh cười đến không biết xấu hổ, trong lòng anh nhất định là đang rất đắc ý.

Cô đẩy anh ra, xuống giường cầm lấy túi xách trên ghế, lấy điện thoại ra nghe, vừa mới nhận cuộc gọi, từ đầu kia đã truyền tới giọng của bà Tân: “Hạ Noãn, giờ là mấy giờ rồi? Còn chưa về nhà?”

“Mẹ, con về nhà ngay đây.” Cô biết, chỉ khi qua mười giờ, vượt qua giờ giới nghiêm, nhất định mẹ cô sẽ thúc giục cô. Cô quay đầu nhìn Lục Tử Ngân, anh đang ngồi trên giường, áo sơ mi mở toang, lộ ra vầng cơ ngực gợi cảm đến mười phần, quần cũng đã cởi ra một nửa, như ẩn như hiện, nhìn vô cùng hấp dẫn. Lục Tử Ngân lấy ra một gói thuốc lá, châm một điếu, hút vào hai hơi, nói: “Anh uống rượu, không thể đưa em về, em lấy xe anh mà về, ngày mai em lại tới đây.”

Tân Hạ Noãn chớp mắt nhìn anh, bất an thăm do biểu tình của Lục Tử Ngân, nhưng mà anh chỉ ẩn ẩn thái dương, trên mặt không lộ ra cảm xúc gì nhiều. Tâm tình lo lắng của Tân Hạ Noãn thư thái hơn, cô gật đầu với anh. “Vậy anh đi ngủ ngay đi, ngày mai em sẽ quay lại sớm.”

Cô cầm lấy túi xách, chuẩn bị đi ra ngoài, Lục Tử Ngân đang ngồi bỗng gọi cô: “Noãn.”

Tân Hạ Noãn xoay người nhìn anh kỳ quái, tựa như đang hỏi có việc gì? Lục Tử Ngân mỉm cười, “Không có việc gì, chỉ muốn gọi vậy thôi.”

Tân Hạ Noãn nhin không được trừng mắt, quả nhiên tốt chất thần kinh của vị đại gia này... có chút điên. Tân Hạ Noãn nhún vai, đi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa phòng của Lục Tử Ngân lại. Lúc vừa đóng cửa lại, khuôn mặt Tống Nhất Hạnh vốn đang rất bình tĩnh đột nhiên đỏ bừng, ngậy ngốc cười trộm, cô cũng không hiểu sao mình lại có biểu hiện ngu ngốc như vậy.

(Kat: =.=! thế là sờ tóp lại tại đây thật à? *lật bàn* làm ta ăn dưa bở!!!!)

Trên đường lái xe về nhà, Tân Hạ Noãn định mở nhạc nghe. Đúng lúc đó chuông điện thoại lại vang lên, lại là tiếng chuông inh ỏi đòi mạng đó. Cô bắt máy, “Mẹ, con đang đi trên đường.”

Bà Tân nói: “Biết là con đang trên đường rồi, lúc về nhớ ghé qua siêu thị, mua một ít thức ăn cho chó, nhớ phải là hiệu Thiên Nhạc Nhạc, mua cả bánh pút đỉnh. Nghe nói có loại mới, con ăn thử, nếu thấy ngon thì mua.”

Tân Hạ Noãn vô lực đáp lại, “Vâng, con biết.” Trong mắt bà Tân, bánh Pút đỉnh quan trọng hơn cô, nhất định không sai.

Tân Hạ Noãn dừng xe tại một bãi giữ xe trước một siêu thị khá lớn. Đối với những món hàng màu mè hấp dẫn, Tân Hạ Noãn đều đi lướt qua, đi thẳng tới quầy bán thực phẩm dành cho vật nuôi.

Cô nhìn từ trên xuống dưới quầy hàng, mọi chủng loại đều có ngoại trừ loại Thiên Nhạc Nhạc. Tuy nhiên cũng may là kệ hàng ngay bên cạnh có một gói, cô vừa mới vươn tay tới định lấy, thì đã có một bàn tay khác cũng vươn tới trước cô, Tân Hạ Noãn ngẩng đầu nhìn, không khỏi thầm cảm khái sao thế giới thật nhỏ, quả nhiên là oan gia ngõ hẹp.

Liêu Tu cũng kinh ngạc, “Sao em lại đến siêu thị này?”

Tân Hạ Noãn cười ngượng ngùng, “Đi ngang qua mua thức ăn cho chó.”

Liêu Tu nhìn gói hàng trên tay mình, đưa cho Tân Hạ Noãn, “Cầm đi, chỉ còn có một túi.”

Tân Hạ Noãn hơi ngượng ngùng khi nhận, khách sáo nói một câu, “Vị hôn thê của anh đâu?”

Liêu Tu không nói lời nào, dường như không muốn đề cập tới vấn đề này. Tân Hạ Noãn cũng im lặng không nói, cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định tốt nhất nên rời đi, liền nói với Liêu Tu: “Em về nhà.”

Liêu Tu muốn nói gì lại thôi, thấy Tân Hạ Noãn sắp sửa quay đi, anh lại sốt ruột níu cô lại, Tân Hạ Noãn ngẩn người, nhìn anh ngạc nhiên. Liêu Tu nói: “Chúc mừng em.”

Tân Hạ Noãn không hiểu chúc mừng cái gì, cô có gì cần chúc mừng? Liêu Tu bổ sung: “Rất cục em cũng cưới Lục Tử Ngân, không đáng chúc mừng sao?”

Thì ra là vậy. Tân Hạ Noãn mỉm cười nhưng trong lòng thì không cười nói, cũng không biết lời này của Liêu Tu là nói móc cô hay thật tâm chúc phúc. Cô cũng đành đáp trả một câu, “Vâng cũng chúc mừng anh, rất cục anh cũng tìm được một người luôn quan tâm anh.”

Liêu Tu cười chưa sót, vẻ mặt không có gì là tự tại, “Có được một câu nói yêu của một người, cho dù không hạnh phúc vẫn muốn ở bên cạnh nhau. Anh tình nguyện muốn người yêu anh.” Anh không nhìn thẳng vào cô, cũng không biết là vì chột dạ không có dũng khí hay là có ẩn tình gì khác. Tuy nhiên những lời đó thật rung động Tân Hạ Noãn. Bỗng nhiên cảm thấy những lời này từng câu từng chữ rất giống trong tiểu thuyết kinh điển. Cô rõ ràng biết Lục Tử Ngân là người giữ nhiều suy nghĩ trong lòng, không thể chống cự lại suy nghĩ muốn ở bên cạnh anh, tuy nhiên đó lại chính là yêu, cho dù không hạnh phúc vẫn muốn ở bên cạnh? Dù sao cũng không đến phiên người ngoài như cô suy nghĩ cho Liêu Tu, cô cũng không biết là ai bắt đắc dĩ hơn ai. Cô cười cười, “Cái này gọi là tự ngược đãi bản thân.”

Liêu Tu mỉm cười, vừa lúc ấy điện thoại đổ chuông, anh cầm di động mở máy, “Alo, ừ, anh đang ở siêu thị mua thức ăn cho cún Nữu đây.”

Tân Hạ Noãn ngậy ngốc tại chỗ. Nữu... Tên này từng nghe Liêu Tu nhắc tới một lần. Lúc trước khi hai người còn bên cạnh nhau, Liêu Tu từng nói anh thích có một đứa con gái tên Nữu. Liêu Tu giải thích, Nữu giống như Noãn, mang lại cảm giác ấm áp trong lòng.

Tân Hạ Noãn thấy Liêu Tu nói chuyện điện thoại thì quay đi trước. Liêu Tư nhìn theo bóng dáng Tân Hạ Noãn, lặng yên không nói gì, chỉ còn nghe thấy giọng nữ trên điện thoại, “Anh yêu? Alo, anh còn đó không?”

Liêu Tu mãi mới phản ứng lại, thản nhiên nói, “Ừ, em nói tiếp đi.”

Tân Hạ Noãn sau khi về nhà đổ thức ăn cho chó vào cái tô cho chú chó, chuẩn bị đi lên lầu. Bà Tân đang xem tivi, nhảy dựng lên, “Tân Hạ Noãn, con lại đây.” Tân Hạ Noãn thầm nghĩ, không tốt, mẹ cô lại muốn hỏi han gì đây.

Cô tập tễnh đi qua, bà Tân liếc mắt một cái, ý muốn cô ngồi xuống. Tân Hạ Noãn ngoan ngoãn ngồi xuống. Bà Tân liền đi thẳng vào vấn đề, “Hôm nay sao lại về trễ như vậy?”

“Đi ra ngoài xã giao thôi, mẹ cũng biết hiện tại thân phận con không như trước, lúc nào cũng có những cuộc xã giao không lớn thì nhỏ.” Trong lòng cô giờ mới hoàn hồn. Nếu không phải có cuộc gọi đòi mạng của mẹ, chỉ sợ cô không thể là chậu về hợp phố. Khi đó quả thực là cô đã quá xúc động.

Bà Tân vốn biết tính con gái, đương nhiên nhìn ra trong lòng cô đang dấu diếm cái gì, bà không khỏi nhủ mi, “Nói thật.” Biểu tình rất nghiêm túc. Tân Hạ Noãn chỉ có thể làm bộ che miệng, nhẹ giọng ho khan hai cái, “Con nói thật mà, chỉ là, sao đó anh Tử Ngân uống rượu, con phải đưa anh ấy về nhà...”

“Uống rượu? Say rượu làm bừa?” bà Tân trừng mắt, tí nữa là nhảy dựng lên. Tân Hạ Noãn bị biểu tình quá khích của mẹ dọa cho choáng váng, nên quên cả lắc đầu. Bà Tân hít sâu, sau đó tỏ ra hơi nhụt chí, nghẹn giọng nói, “Không có việc gì, bình thường...”

Tân Hạ Noãn run đến tận lông mi. Bà Tân nói, “Dù sao sau khi đính hôn hai đứa cũng ở chung, chuyện đó cũng bình thường. Ai, thật sự là thời gian trôi nhanh quá, lúc trước chỉ là hai đứa trẻ mặc quần yếm, giờ đã là vợ chồng, ai có thể ngờ tới. Tạo hóa thật trêu người. Nhưng mà Noãn, con có sử dụng biện pháp tránh thai không?”

Đầu Tân Hạ Noãn nổi đầy vạch đen, cô nhìn thẳng vào bà mẹ đang liên tưởng ảo tưởng của mình, “Con với anh Tử Ngân rất trong sạch, không có gì cả.”

“Hả?” Bà Tân nhất thời không biết nói gì, “Chẳng lẽ con cũng như bố con với Lục Tử Ngân tin theo lời Chúa, trước khi kết hôn cấm không có hành vi tình ái?” Bà Tân tỏ ra rất cảm khái, “Nói như vậy, Tử Ngân vẫn còn là ‘trong sạch’?”

Tân Hạ Noãn thật sự không biết, trong đầu mẹ mình chứa cái gì? Rõ ràng là so với nội tâm vốn đã đáng khinh của cô chỉ có hơn chứ không hề kém? Cô trực tiếp đứng dậy chạy lên lầu, không muốn nghe mẹ cô nói thêm lời nào nữa.

“Này, mẹ đã nói xong đâu!” Bà Tân vẫy tay, thấy Tân Hạ Noãn không có ý trở lại, nhịn không được nói thêm, “Chẳng lẽ mình nói sai sao?”

Việc này ai cũng không biết, chỉ có thể do Lục Tử Ngân tự mình biết mà nói ra.

Trở lại phòng, Tân Hạ Noãn mở máy tính, gặp được Mạn Ny.

[Noãn Tích]: Mạn Ny, sao hôm nay cậu không đi làm?

[Thanh Thanh Mạn]: Mình còn tưởng cậu đã quên người bạn già này.

[Noãn Tích]: Làm gì có, gọi điện thoại cho cậu mấy lần, không gọi được.

[Thanh Thanh Mạn]: Được rồi, được rồi, mình biết cậu yêu mình nhất. Mình muốn từ chức.

[Noãn Tích]: Nói giỡn chơi, chức vụ tốt như vậy bao nhiêu người muốn, chẳng lẽ cậu cũng muốn bị Tất Phương bao dưỡng?

[Thanh Thanh Mạn]: Mình muốn về nhà. Hôm qua mẹ mình gọi điện thoại, nói mình cũng đã trưởng thành rồi, nên lập gia đình. Mình không dám nói ẹ mình biết chuyện mình ở đây lãng phí chính bản thân... Ngày hôm qua mình đã đánh tiếng với Tất Phương, hỏi trong lòng anh ta địa vị của mình thế nào, anh ấy nói rất

quan trọng, mình nói còn chuyện lập gia đình, anh ấy lại không nói gì. Mình biết anh ấy không muốn lấy mình.

[Noãn Tích]: Vậy cậu bỏ anh ta à?

[Thanh Thanh Mạn]: Bỏ anh ta, mình ở thành phố A này không thể lẩn lộn mà sống, lựa chọn suy nhất chính là tiếp tục tiêu xài tuổi thanh xuân của mình, hoặc là về nhà trông rọt. Noãn, thật sự rất hâm mộ cậu, hoàn cảnh tốt như vậy, lại có người chồng tốt. Hôm nay nhìn thấy trên tạo chí rêu rao tuyên bố chuyện cậu là người phụ nữ của anh ta, có thể thấy được anh ta quan tâm cậu như thế nào. Mình không thể được như vậy, ha ha...

Tân Hạ Noãn nhìn dòng chữ trên màn hình máy tính, có một loại cảm giác hoài niệm dâng lên. Cũng đã năm năm, Mạn Ny hồi thời đại học trần đầu sức sống tuổi thanh xuân, luôn cười nói vui vẻ, như một con phượng hoàng kiêu ngạo, khiến cho con rùa Tân Hạ Noãn cô luôn theo không kịp. Cô từng không ngừng hâm mộ vóc dáng cũng nhưng như sự dũng cảm tự thử sức mình của cô ấy, có thể trốn học, có thể to gan theo đuổi người mình thích, có thể ở căn tin lớn tiếng cười đến sặc sụa, có thể hội nghị chấm luận văn tốt nghiệp ngủ gật tỉnh queo. Đó là những việc Tân Hạ Noãn không có khả năng sẽ thực hiện. Cô muốn làm, nhưng không thể. Cô có người cha nghiêm khắc, mà trong mắt cha cô, cô chính là một niềm kiêu hãnh. Luôn thuận theo, luôn phục tùng, không như đồng nghiệp của cha cô, luôn luôn có những hoàng tử hay công chúa kiêu ngạo của họ, ý vào ưu thế của mình, làm những việc sai khuấy, không coi ai ra gì, tóm lại những đứa trẻ đó luôn có tính cách phản nghịch, không giống như Tân Hạ Noãn cô, luôn luôn là một cục cưng ngoan ngoãn. Không nghĩ rằng, một kẻ nhẵn nhụi chịu đựng như cô cũng có người hâm mộ, cô cười khổ. Trong lòng mỗi người đều có một nỗi bi quan riêng.

[Noãn Tích] Cậu nghĩ kỹ chưa? Thật sự muốn bỏ đi?

[Thanh Thanh Mạn]: Không biết, nói sau đi. Hôm nay đau dạ dày, cho nên mới không đi làm. Tất Phương cũng chịu khó chăm sóc, sau khi tan tầm mua thuốc ỉn, chăm sóc ỉn tới giờ.

[Noãn Tích]: Anh ta mới vừa đi?

[Thanh Thanh Mạn]: Không, anh ấy nói ở lại đêm nay.

[Noãn Tích]: Không phải anh ta không ở lại nhà phụ nữ qua đêm sao?

[Thanh Thanh Mạn]: ha ha, mình cũng hỏi anh ấy như vậy, anh ấy liền tròng mắt liếc mình, sau đó đi ngủ.

[Noãn Tích]: Người đàn ông này thật sự âm dương quái khí, giống y chang Lục Tử Ngân, hành vi quỷ dị, vừa vô tổ chức vừa rõ ràng.

Tân Hạ Noãn nhin không được oán giận “vị kia” nhà cô, nhất là hôm nay, chuyện kia cũng không thành, không biết trong lòng anh nghĩ như thế nào, đức tin của chúa không cho phép có hành vi quá thân mật trước hôn nhân, anh còn có ý sửa lưng cô, chẳng lẽ muốn nhìn thấy cô ngượng ngùng sao? Tân Hạ Noãn bắt đầu tức giận bất bình.

[Thanh Thanh Mạn]: Sao cậu còn chưa ngủ? Tồn thời gian nha...

Tân Hạ Noãn lúc này mới chú ý tới đồng hồ treo tường, thấy kim đồng hồ đã tới thời gian gần rạng sáng, cô hoảng sợ, bình thường đã sớm ngủ không biết trời đất gì, hôm nay tinh thần lại tỉnh táo đến vậy, cho dù là mệt mỏi, ngay cả khái niệm thời gian cô cũng không để ý.

Cũng không biết là có phải tác dụng phụ của rượu là gia tăng sự hưng phấn tỉnh táo hay không....

[Noãn Tích]: Mình đi ngủ trước, mai đi làm gấp.

[Thanh Thanh Mạn]: Ừ, ngủ ngon.

Tân Hạ Noãn tắt mắt, lên giường, trợn tròn mắt nhìn trần nhà phòng của mình, cô thực sự hy vọng sau này sẽ thường xuyên nói chuyện, với Lục Tử Ngân của cô, với... chồng của cô.

Bởi vì mượn xe của Lục Tử Ngân, nên cô phải đi đón anh, cho nên sáng sớm Tân Hạ Noãn phải đi. Cô đang xuống lầu, chuẩn bị đi thì gặp phải về mặt kính ngọc của bà Tân vào ông Tân, “Chà, hôm nay mặt trời mọc hướng Tây? Đi sớm như vậy? Mới hơn sáu giờ.”

Ông Tân hỏi: “Thấy ở gara có xe của Tử Ngân, con đi tới nhà của nó rồi về nhà?” câu hỏi của ông Tân đã trả lời cho câu hỏi của bà Tân, Tân Hạ Noãn gật đầu, vươn tay, kéo đĩa thức ăn, tóm lấy hai quẩy bánh rồi mới chào cha mẹ đi ra ngoài.

Bà Tân nhìn bóng dáng Tân Hạ Noãn đi ra, cười với ông Tân, “Noãn trông có sức sống hơn trước kia phải không?”

“Ừ, chỉ mong là được lâu dài.”

“Cái miệng quạ đen nhà ông.” Bà Tân oán trách nhìn ông Tân, vẻ mặt mất hứng.

Tân Hạ Noãn lái xe đến khu biệt thự Hoa san, vì chìa khóa nhà Lục Tử Ngân dính cùng chìa khóa xe, nên Tân Hạ Noãn trực tiếp mở cửa, tự tiện đi lên lầu, cô cố ý tạo ra âm thanh đi lại thật lớn để cho Lục Tử Ngân có thể nghe thấy, nếu lỡ may nhìn thấy cơ thể không mảnh vải hay cái gì đó vân vân, nhất định cô không tiêu thụ nổi. Cô gõ cửa phòng Lục Tử Ngân, bên trong không có thanh âm gì, Tân Hạ Noãn ngừng lại một chút, nghĩ thầm, chẳng lẽ Lục Tử Ngân còn đang ngủ? Chẳng lẽ cũng say đến bất tỉnh giống cô lần trước? Nghĩ như vậy, Tân Hạ Noãn thở dài, tự mình mở cửa đi vào, nhưng cô lại không thấy ai nằm trên giường.

Hả? Lục Tử Ngân đâu rồi? Cô mới chuẩn bị đi ra ngoài tìm, thì từ phòng tắm bên trong phòng ngủ, một mỹ nam vừa tắm bước ra, tóc ướt sũng, nhỏ thành giọt như nước mưa, đi chân trần, bên hông quấn quanh một chiếc khăn tắm. Người trước mắt có dáng người cao lớn với tỉ lệ hoàn kim, làn da khỏe mạnh màu đồng, vóc người rắn chắc, anh tùy ý quét mắt nhìn Tân Hạ Noãn đứng một bên trốn mắt há hốc mồm, “Em đến rồi à!”

Anh hoàn toàn không ngại, vóc dáng khêu gợi hoàn toàn hiện rõ trước mắt Tân Hạ Noãn...

Tân Hạ Noãn nuốt nước miếng một cái, trong lòng không ngừng khinh bỉ sự không đứng đắn của mình, còn giống như thiếu nữ mê trai đẹp. cô gượng cười, “Em đi ra ngoài, anh cứ từ từ thay quần áo.”

Nói xong chuẩn bị chạy ra ngoài trốn. Lục Tử Ngân ở phía sau phì cười, xấu xa nói: “Có muốn chúng ta tiếp tục chuyện đêm qua chưa hoàn thành?”

Tân Hạ Noãn đang muốn nhanh chóng chạy trốn, lòng bàn chân trượt một cái, “rầm” một tiếng, mông nh陷 ngay mặt đất, cả người ngã ngửa chống vó, trông vô cùng thảm hại. Lục Tử Ngân sững sốt, đỡ khóc dở cười, tiến tới đỡ lấy Tân Hạ Noãn đang ai oán kêu đau, “Anh vẫn nghĩ đại não của em không phát triển, hóa ra tiểu não cũng có vấn đề.”

Tân Hạ Noãn trừng mắt nhưn mày, “Không phải bị anh hù sao.”

Lục Tử Ngân nhưn mày lại, “Vậy nếu lúc này anh ăn em, em có bị hù chết không?”

“...” Tân Hạ Noãn hình thành hình khẩu “O”

Lục Tử Ngân tức giận nâng Tân Hạ Noãn dậy, bộ dạng như ông chủ lớn khó chịu, đá cửa đóng cửa phòng lại, Tân Hạ Noãn ngây người đứng tại chỗ, cô lại làm gì chọc tới anh? Cô mở miệng không biết.

Lục Tử Ngân thay xong quần áo đi ra, mặc một bộ quần áo mang sắc điệu đơn giản, trắng và đen. Thật ra, Tân Hạ Noãn luôn có một nguyện vọng nhỏ nhỏ, chính là cùng người mình thích mặc đồ tình nhân, kết quả là tới khi trưởng thành, vẫn chưa hoàn thành được tâm nguyện này. Hiện tại Lục Tử Ngân mặc áo trắng lại thêm tây trang màu đen, cô cũng mặc áo trắng với tây trang loại nhỏ màu đen, có thể xem là đồ tình nhân không nhỉ? Tân Hạ Noãn cứ như vậy mà cười, trong đến ngây ngô.

Lục Tử Ngân thấy cô bỗng nhiên cười, hỏi: “Ngây ngô cười cái gì?”

“À, em cảm thấy mặc như vậy rất đẹp, em cũng vậy.”

“....” Lục Tử Ngân nhất thời không nói gì.

18. Chương 18

Việc Tân Hạ Noãn chủ động hiển nhiên làm cho Lục Tử Ngân còn bị vây trong trạng thái mê ly ngẩn người, vẫn còn ngây ngẩn cả người, mặc cho Tân Hạ Noãn hôn mình. Tân Hạ Noãn thử dùng đầu lưỡi mình tách môi Lục Tử Ngân, có chút dùng lực. Chẳng lẽ cô không thể hạ gục được Lục Tử Ngân dù chỉ một lần.

Hiển nhiên là Tân Hạ Noãn đã vui mừng quá sớm. Lục Tử Ngân than nhẹ một tiếng, bắt đầu đáp lại Tân Hạ Noãn. Tân Hạ Noãn tự hiểu rằng đây là do tự cô tìm lấy. Lục Tử Ngân trở mình, áp đảo Tân Hạ Noãn ngược trở lại giường, hơi thở của anh mang theo hơi rượu lan tràn, hô hấp ngày càng dồn dập, Tân Hạ Noãn run rẩy siết lấy làn vải trên vai áo của Lục Tử Ngân, vừa sợ hãi lại mong chờ.

Về việc quan hệ nam nữ, một cô gái lớn tuổi như Tân Hạ Noãn sớm đã nghe qua. Trước đây chỉ là loáng thoáng nói qua cùng các bạn học, nay gần kết hôn, cũng có khi thích tự lại tán gẫu chuyện trong gia đình. Thậm chí người bạn còn nói đùa. Không hiểu gái già như Tân Hạ Noãn sẽ chịu đựng được tới bao lâu. Nhưng nhà của cô dạy dỗ khá nghiêm khắc, quả quyết không có hành vi không tốt trước khi kết hôn. Nhưng đối với loại chuyện này cô vẫn có lúc cảm thấy tò mò, có mấy lần nhịn không được tìm mua thử phim A đến nhà Mạn Nỵ xem trộm. Kết quả cô lại càng xấu hổ mất mặt.

Lúc Tân Hạ Noãn cảm thấy bàn tay Lục Tử Ngân vuốt ve thân thể mình càng lúc càng dùng lực, Tân Hạ Noãn không khỏi nuột xuống, thân mình không tự giác mà cứng ngắc. Lục Tử Ngân dường như cũng nhận ra, anh rời khỏi môi cô, ánh mắt thiêu đốt tựa như có thể làm tan băng thành nước, sau đó lại nhẹ nhàng hôn xuống, vuốt ve, lúc này Tân Hạ Noãn mới thoáng thả lỏng thân mình.

Bàn tay Lục Tử Ngân vuốt ve nhẹ nhàng từ trên xuống, như mang theo một dòng điện nhẹ, khiến cho Tân Hạ Noãn cảm thấy cả người tê dại, không thể hiểu nổi, dường như rất khó chịu, lại rất thích, thậm chí hai tay Tân Hạ Noãn không tự giác mà ôm lấy cổ Lục Tử Ngân, dùng chính kỹ thuật ngậy ngốc của mình mà phối hợp.

Tân Hạ Noãn cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên to gan lớn mật như vậy, chỉ cảm thấy thắc mắc hành động này là do cô bất tri bất giác làm ra hay là xuất phát từ bản năng? Cô muốn Lục Tử Ngân? Càng suy nghĩ, tâm tư có chút không nhất quán. Ngay sau đó bỗng vang lên thanh âm lạnh lốt của tiếng chuông điện thoại di động, dồn dập ngân lên. Đây chính là nhạc chuông Tân Hạ Noãn cài riêng cho cuộc gọi đến từ nhà cô, đinh tai nhức óc như tiếng sấm rền.

Hai người đều ngừng lại, Lục Tử Ngân hơi nheo mắt lại, mỉm cười nhìn xuống cô. Giống như là đang nói, chúng ta tiếp tục hay là em đi nhận cuộc gọi kia? Tân Hạ Noãn thấy anh cười đến không biết xấu hổ, trong lòng anh nhất định là đang rất đắc ý.

Cô đẩy anh ra, xuống giường cầm lấy túi xách trên ghế, lấy điện thoại ra nghe, vừa mới nhận cuộc gọi, từ đầu kia đã truyền tới giọng của bà Tân: “Hạ Noãn, giờ là mấy giờ rồi? Còn chưa về nhà?”

“Mẹ, con về nhà ngay đây.” Cô biết, chỉ khi qua mười giờ, vượt qua giờ giới nghiêm, nhất định mẹ cô sẽ thúc giục cô. Cô quay đầu nhìn Lục Tử Ngân, anh đang ngồi trên giường, áo sơ mi mở toang, lộ ra vầng ngực gợi cảm đến mười phần, quần cũng đã cởi ra một nửa, như ẩn như hiện, nhìn vô cùng hấp dẫn. Lục Tử Ngân lấy ra một gói thuốc lá, châm một điếu, hút vào hai hơi, nói: “Anh uống rượu, không thể đưa em về, em lấy xe anh mà về, ngày mai em lại tới đây.”

Tân Hạ Noãn chớp mắt nhìn anh, bất an thăm do biểu tình của Lục Tử Ngân, nhưng mà anh chỉ ần ần thái dương, trên mặt không lộ ra cảm xúc gì nhiều. Tâm tình lo lắng của Tân Hạ Noãn thư thái hơn, cô gật đầu với anh. “Vậy anh đi ngủ ngay đi, ngày mai em sẽ quay lại sớm.”

Cô cầm lấy túi xách, chuẩn bị đi ra ngoài, Lục Tử Ngân đang ngồi bỗng gọi cô: “Noãn.”

Tân Hạ Noãn xoay người nhìn anh kỳ quái, tựa như đang hỏi có việc gì? Lục Tử Ngân mỉm cười, “Không có việc gì, chỉ muốn gọi vậy thôi.”

Tân Hạ Noãn nhịn không được trừng mắt, quả nhiên tốt chất thần kinh của vị đại gia này... có chút điên. Tân Hạ Noãn nhún vai, đi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa phòng của Lục Tử Ngân lại. Lúc vừa đóng cửa lại, khuôn mặt Tống Nhất Hạnh vốn đang rất bình tĩnh đột nhiên đỏ bừng, ngậy ngốc cười trộm, cô cũng không hiểu sao mình lại có biểu hiện ngu ngốc như vậy.

(Kat: =.=! thể là sờ tóp lại tại đây thật à? *lật bàn* làm ta ăn dưa bỏ!!!!)

Trên đường lái xe về nhà, Tân Hạ Noãn định mở nhạc nghe. Đúng lúc đó chuông điện thoại lại vang lên, lại là tiếng chuông inh ỏi đòi mạng đó. Cô bắt máy, “Mẹ, con đang đi trên đường.”

Bà Tân nói: “Biết là con đang trên đường rồi, lúc về nhớ ghé qua siêu thị, mua một ít thức ăn cho chó, nhớ phải là hiệu Thiên Nhạc Nhạc, mua cả bánh pút đỉnh. Nghe nói có loại mới, con ăn thử, nếu thấy ngon thì mua.”

Tân Hạ Noãn vô lực đáp lại, “Vâng, con biết.” Trong mắt bà Tân, bánh Pút đỉnh quan trọng hơn cô, nhất định không sai.

Tân Hạ Noãn dừng xe tại một bãi giữ xe trước một siêu thị khá lớn. Đối với những món hàng màu mè hấp dẫn, Tân Hạ Noãn đều đi lướt qua, đi thẳng tới quầy bán thực phẩm dành cho vật nuôi.

Cô nhìn từ trên xuống dưới quầy hàng, mọi chủng loại đều có ngoại trừ loại Thiên Nhạc Nhạc. Tuy nhiên cũng may là kệ hàng ngay bên cạnh có một gói, cô vừa mới vươn tay tới định lấy, thì đã có một bàn tay khác cũng vươn tới trước cô, Tân Hạ Noãn ngẩng đầu nhìn, không khỏi thán cảm khái sao thế giới thật nhỏ, quả nhiên là oan gia ngõ hẹp.

Liêu Tu cũng kinh ngạc, “Sao em lại đến siêu thị này?”

Tân Hạ Noãn cười ngượng ngùng, “Đi ngang qua mua thức ăn cho chó.”

Liêu Tu nhìn gói hàng trên tay mình, đưa cho Tân Hạ Noãn, “Cầm đi, chỉ còn có một túi.”

Tân Hạ Noãn hơi ngượng ngùng khi nhận, khách sáo nói một câu, “Vị hôn thê của anh đâu?”

Liêu Tu không nói lời nào, dường như không muốn đề cập tới vấn đề này. Tân Hạ Noãn cũng im lặng không nói, cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định tốt nhất nên rời đi, liền nói với Liêu Tu: “Em về nhà.”

Liêu Tu muốn nói gì lại thôi, thấy Tân Hạ Noãn sắp sửa quay đi, anh lại sốt ruột níu cô lại, Tân Hạ Noãn ngẩn người, nhìn anh ngạc nhiên. Liêu Tu nói: “Chúc mừng em.”

Tân Hạ Noãn không hiểu chúc mừng cái gì, cô có gì cần chúc mừng? Liêu Tu bổ sung: “Rất cực em cũng cưới Lục Tử Ngân, không đáng chúc mừng sao?”

Thì ra là vậy. Tân Hạ Noãn mỉm cười nhưng trong lòng thì không cười nói, cũng không biết lời này của Liêu Tu là nói móc cô hay thật tâm chúc phúc. Cô cũng đành đáp trả một câu, “Vâng cũng chúc mừng anh, rất cực anh cũng tìm được một người luôn quan tâm anh.”

Liêu Tu cười chưa sót, vẻ mặt không có gì là tự tại, “Có được một câu nói yêu của một người, cho dù không hạnh phúc vẫn muốn ở bên cạnh nhau. Anh tình nguyện muốn người yêu anh.” Anh không nhìn thẳng vào cô, cũng không biết là vì chột dạ không có dũng khí hay là có ẩn tình gì khác. Tuy nhiên những lời đó thật rung động Tân Hạ Noãn. Bỗng nhiên cảm thấy những lời này từng câu từng chữ rất giống trong tiểu thuyết kinh điển. Cô rõ ràng biết Lục Tử Ngân là người giữ nhiều suy nghĩ trong lòng, không thể chống cự lại suy nghĩ muốn ở bên cạnh anh, tuy nhiên đó lại chính là yêu, cho dù không hạnh phúc vẫn muốn ở bên cạnh? Dù sao cũng không đến phiên người ngoài như cô suy nghĩ cho Liêu Tu, cô cũng không biết là ai bắt đắc dĩ hơn ai. Cô cười cười, “Cái này gọi là tự ngược đãi bản thân.”

Liêu Tu mỉm cười, vừa lúc ấy điện thoại đổ chuông, anh cầm di động mở máy, “Alo, ừ, anh đang ở siêu thị mua thức ăn cho cún Nữu đây.”

Tân Hạ Noãn ngây ngốc tại chỗ. Nữu... Tên này từng nghe Liêu Tu nhắc tới một lần. Lúc trước khi hai người còn bên cạnh nhau, Liêu Tu từng nói anh thích có một đứa con gái tên Nữu. Liêu Tu giải thích, Nữu giống như Noãn, mang lại cảm giác ấm áp trong lòng.

Tân Hạ Noãn thấy Liêu Tu nói chuyện điện thoại thì quay đi trước. Liêu Tu nhìn theo bóng dáng Tân Hạ Noãn, lặng yên không nói gì, chỉ còn nghe thấy giọng nữ trên điện thoại, “Anh yêu? Alo, anh còn đó không?”

Liêu Tu mãi mới phản ứng lại, thản nhiên nói, “Ừ, em nói tiếp đi.”

Tân Hạ Noãn sau khi về nhà đổ thức ăn cho chó vào cái tô cho chú chó, chuẩn bị đi lên lầu. Bà Tân đang xem tivi, nhảy dựng lên, “Tân Hạ Noãn, con lại đây.” Tân Hạ Noãn thầm nghĩ, không tốt, mẹ cô lại muốn hỏi han gì đây.

Cô tập tễnh đi qua, bà Tân liếc mắt một cái, ý muốn cô ngồi xuống. Tân Hạ Noãn ngoan ngoãn ngồi xuống. Bà Tân liền đi thẳng vào vấn đề, “Hôm nay sao lại về trễ như vậy?”

“Đi ra ngoài xã giao thôi, mẹ cũng biết hiện tại thân phận con không như trước, lúc nào cũng có những cuộc xã giao không lớn thì nhỏ.” Trong lòng cô giờ mới hoàn hồn. Nếu không phải có cuộc gọi đòi mạng của mẹ, chỉ sợ cô không thể là chậu về hợp phố. Khi đó quả thực là cô đã quá xúc động.

Bà Tân vốn biết tính con gái, đương nhiên nhìn ra trong lòng cô đang dằn điểm cái gì, bà không khỏi nhủ mi, “Nói thật.” Biểu tình rất nghiêm túc. Tân Hạ Noãn chỉ có thể làm bộ chệch miệng, nhẹ giọng ho khan hai cái, “Con nói thật mà, chỉ là, sao đó anh Tử Ngân uống rượu, con phải đưa anh ấy về nhà...”

“Uống rượu? Say rượu làm bừa?” bà Tân trừng mắt, tí nữa là nhảy dựng lên. Tân Hạ Noãn bị biểu tình quá khích của mẹ dọa cho choáng váng, nên quên cả lắc đầu. Bà Tân hít sâu, sau đó tỏ ra hơi nhụt chí, nghẹn giọng nói, “Không có việc gì, bình thường...”

Tân Hạ Noãn run đến tận lông mi. Bà Tân nói, “Dù sao sau khi đính hôn hai đứa cũng ở chung, chuyện đó cũng bình thường. Ai, thật sự là thời gian trôi nhanh quá, lúc trước chỉ là hai đứa trẻ mặc quần yếm, giờ đã là vợ chồng, ai có thể ngờ tới. Tạo hóa thật trêu người. Nhưng mà Noãn, con có sử dụng biện pháp tránh thai không?”

Đầu Tân Hạ Noãn nổi đầy vạch đen, cô nhìn thẳng vào bà mẹ đang liên tưởng ảo tưởng của mình, “Con với anh Tử Ngân rất trong sạch, không có gì cả.”

“Hả?” Bà Tân nhất thời không biết nói gì, “Chẳng lẽ con cũng như bố con với Lục Tử Ngân tin theo lời Chúa, trước khi kết hôn cấm không có hành vi tình ái?” Bà Tân tỏ ra rất cảm khái, “Nói như vậy, Tử Ngân vẫn còn là ‘trong sạch’?”

Tân Hạ Noãn thật sự không biết, trong đầu mẹ mình chứa cái gì? Rõ ràng là so với nội tâm vốn đã đáng khinh của cô chỉ có hơn chứ không hề kém? Cô trực tiếp đứng dậy chạy lên lầu, không muốn nghe mẹ cô nói thêm lời nào nữa.

“Này, mẹ đã nói xong đâu!” Bà Tân vẫy tay, thấy Tân Hạ Noãn không có ý trở lại, nhịn không được nói thêm, “Chẳng lẽ mình nói sai sao?”

Việc này ai cũng không biết, chỉ có thể do Lục Tử Ngân tự mình biết mà nói ra.

Trở lại phòng, Tân Hạ Noãn mở máy tính, gặp được Mạn Ny.

[Noãn Tích]: Mạn Ny, sao hôm nay cậu không đi làm?

[Thanh Thanh Mạn]: Mình còn tưởng cậu đã quên người bạn già này.

[Noãn Tích]: Làm gì có, gọi điện thoại cho cậu mấy lần, không gọi được.

[Thanh Thanh Mạn]: Được rồi, được rồi, mình biết cậu yêu mình nhất. Mình muốn từ chức.

[Noãn Tích]: Nói giỡn chơi, chức vụ tốt như vậy bao nhiêu người muốn, chẳng lẽ cậu cũng muốn bị Tất Phương bao dưỡng?

[Thanh Thanh Mạn]: Mình muốn về nhà. Hôm qua mẹ mình gọi điện thoại, nói mình cũng đã trưởng thành rồi, nên lập gia đình. Mình không dám nói ẹ mình biết chuyện mình ở đây lãng phí chính bản thân... Ngày hôm qua mình đã đánh tiếng với Tất Phương, hỏi trong lòng anh ta địa vị của mình thế nào, anh ấy nói rất quan trọng, mình nói còn chuyện lập gia đình, anh ấy lại không nói gì. Mình biết anh ấy không muốn lấy mình.

[Noãn Tích]: Vậy cậu bỏ anh ta à?

[Thanh Thanh Mạn]: Bỏ anh ta, mình ở thành phố A này không thể lẫn lộn mà sống, lựa chọn suy nhất chính là tiếp tục tiêu xài tuổi thanh xuân của mình, hoặc là về nhà trông rọt. Noãn, thật sự rất hâm mộ

cậu, hoàn cảnh tốt như vậy, lại có người chồng tốt. Hôm nay nhìn thấy trên tạo chí rêu rao tuyên bố chuyện cậu là người phụ nữ của anh ta, có thể thấy được anh ta quan tâm cậu như thế nào. Mình không thể được như vậy, ha ha...

Tân Hạ Noãn nhìn dòng chữ trên màn hình máy tính, có một loại cảm giác hoài niệm dâng lên. Cũng đã năm năm, Mạn Ny hồi thời đại học trần đầu sức sống tuổi thanh xuân, luôn cười nói vui vẻ, như một con phương hoàng kiều ngạo, khiến cho con rùa Tân Hạ Noãn cô luôn theo không kịp. Cô từng không ngừng hâm mộ vóc dáng cũng nhưng như sự dũng cảm tự thử sức mình của cô ấy, có thể trốn học, có thể to gan theo đuổi người mình thích, có thể ở căn tin lớn tiếng cười đến sặc sụa, có thể hội nghị chấm luận văn tốt nghiệp ngủ gật tỉnh queo. Đó là những việc Tân Hạ Noãn không có khả năng sẽ thực hiện. Cô muốn làm, nhưng không thể. Cô có người cha nghiêm khắc, mà trong mắt cha cô, cô chính là một niềm kiêu hãnh. Luôn thuận theo, luôn phục tùng, không như đồng nghiệp của cha cô, luôn luôn có những hoàng tử hay công chúa kiều ngạo của họ, ỷ vào ưu thế của mình, làm những việc sai khuấy, không coi ai ra gì, tóm lại những đứa trẻ đó luôn có tính cách phản nghịch, không giống như Tân Hạ Noãn cô, luôn luôn là một cục cưng ngoan ngoãn. Không nghĩ rằng, một kẻ nhẵn nhụi chịu đựng như cô cũng có người hâm mộ, cô cười khổ. Trong lòng mỗi người đều có một nỗi bi quan riêng.

[Noãn Tích] Cậu nghĩ kỹ chưa? Thật sự muốn bỏ đi?

[Thanh Thanh Mạn]: Không biết, nói sau đi. Hôm nay đau dạ dày, cho nên mới không đi làm. Tất Phương cũng chịu khó chăm sóc, sau khi tan tầm mua thuốc ỉn, chăm sóc ỉn tới giờ.

[Noãn Tích]: Anh ta mới vừa đi?

[Thanh Thanh Mạn]: Không, anh ấy nói ở lại đêm nay.

[Noãn Tích]: Không phải anh ta không ở lại nhà phụ nữ qua đêm sao?

[Thanh Thanh Mạn]: ha ha, mình cũng hỏi anh ấy như vậy, anh ấy liền tròng mắt liếc mình, sau đó đi ngủ.

[Noãn Tích]: Người đàn ông này thật sự âm dương quái khí, giống y chang Lục Tử Ngân, hành vi quỷ dị, vừa vô tổ chức vừa rõ ràng.

Tân Hạ Noãn nhin không được oán giận “vị kia” nhà cô, nhất là hôm nay, chuyện kia cũng không thành, không biết trong lòng anh nghĩ như thế nào, đức tin của chúa không cho phép có hành vi quá thân mật trước hôn nhân, anh còn có ý sửa lưng cô, chẳng lẽ muốn nhìn thấy cô ngượng ngùng sao? Tân Hạ Noãn bắt đầu tức giận bất bình.

[Thanh Thanh Mạn]: Sao cậu còn chưa ngủ? Tồn thời gian nha...

Tân Hạ Noãn lúc này mới chú ý tới đồng hồ treo tường, thấy kim đồng hồ đã tới thời gian gần rạng sáng, cô hoảng sợ, bình thường đã sớm ngủ không biết trời đất gì, hôm nay tinh thần lại tỉnh táo đến vậy, cho dù là mệt mỏi, ngay cả khái niệm thời gian cô cũng không để ý.

Cũng không biết là có phải tác dụng phụ của rượu là gia tăng sự hưng phấn tỉnh táo hay không....

[Noãn Tích]: Mình đi ngủ trước, mai đi làm gấp.

[Thanh Thanh Mạn]: Ừ, ngủ ngon.

Tân Hạ Noãn tắt mắt, lên giường, trợn tròn mắt nhìn trần nhà phòng của mình, cô thực sự hy vọng sau này sẽ thường xuyên nói chuyện, với Lục Tử Ngân của cô, với... chồng của cô.

Bởi vì mượn xe của Lục Tử Ngân, nên cô phải đi đón anh, cho nên sáng sớm Tân Hạ Noãn phải đi. Cô đang xuống lầu, chuẩn bị đi thì gặp phải về mặt kính ngọc của bà Tân vào ông Tân, “Chà, hôm nay mặt trời mọc hướng Tây? Đi sớm như vậy? Mới hơn sáu giờ.”

Ông Tân hỏi: “Thấy ở gara có xe của Tử Ngân, con đi tới nhà của nó rồi về nhà?” câu hỏi của ông Tân đã trả lời cho câu hỏi của bà Tân, Tân Hạ Noãn gật đầu, vươn tay, kéo đĩa thức ăn, tóm lấy hai quẩy bánh rồi mới chào cha mẹ đi ra ngoài.

Bà Tân nhìn bóng dáng Tân Hạ Noãn đi ra, cười với ông Tân, “Noãn trông có sức sống hơn trước kia phải không?”

“Ừ, chỉ mong là được lâu dài.”

“Cái miệng quạ đen nhà ông.” Bà Tân oán trách nhìn ông tân, vẻ mặt mất hứng.

Tân Hạ Noãn lái xe đến khu biệt thự Hoa san, vì chìa khóa nhà Lục Tử Ngân dính cùng chìa khóa xe, nên Tân Hạ Noãn trực tiếp mở cửa, tự tiện đi lên lầu, cô cố ý tạo ra âm thanh đi lại thật lớn để cho Lục Tử Ngân có thể nghe thấy, nếu lỡ may nhìn thấy cơ thể không mảnh vải hay cái gì đó vãn vãn, nhất định cô không tiêu thụ nổi. Cô gõ cửa phòng Lục Tử Ngân, bên trong không có thanh âm gì, Tân Hạ Noãn ngừng lại một chút, nghĩ thầm, chẳng lẽ Lục Tử Ngân còn đang ngủ? Chẳng lẽ cũng say đến bất tỉnh giống cô lần trước? Nghĩ như vậy, Tân Hạ Noãn thở dài, tự mình mở cửa đi vào, nhưng cô lại không thấy ai nằm trên giường.

Hả? Lục Tử Ngân đâu rồi? Cô mới chuẩn bị đi ra ngoài tìm, thì từ phòng tắm bên trong phòng ngủ, một mỹ nam vừa tắm bước ra, tóc ướt sũng, nhỏ thành giọt như nước mưa, đi chân trần, bên hông quấn quanh một chiếc khăn tắm. Người trước mắt có dáng người cao lớn với tỉ lệ hoàn kim, làn da khỏe mạnh màu đồng, vóc người rắn chắc, anh tùy ý quét mắt nhìn Tân Hạ Noãn đứng một bên trốn mắt há hốc mồm, “Em đến rồi à!”

Anh hoàn toàn không ngại, vóc dáng khêu gợi hoàn toàn hiện rõ trước mắt Tân Hạ Noãn...

Tân Hạ Noãn nuốt nước miếng một cái, trong lòng không ngừng khinh bỉ sự không đứng đắn của mình, còn giống như thiếu nữ mê trai đẹp. cô gượng cười, “Em đi ra ngoài, anh cứ từ từ thay quần áo.”

Nói xong chuẩn bị chạy ra ngoài trốn. Lục Tử Ngân ở phía sau phì cười, xấu xa nói: “Có muốn chúng ta tiếp tục chuyện đêm qua chưa hoàn thành?”

Tân Hạ Noãn đang muốn nhanh chóng chạy trốn, lòng bàn chân trượt một cái, “rầm” một tiếng, mông nh陷 ngay mặt đất, cả người ngã ngửa chống vó, trông vô cùng thê thảm. Lục Tử Ngân sững sốt, đỡ khóe đỡ cười, tiến tới đỡ lấy Tân Hạ Noãn đang ai oán kêu đau, “Anh vẫn nghĩ đại não của em không phát triển, hóa ra tiểu não cũng có vấn đề.”

Tân Hạ Noãn trừng mắt nhưn mày, “Không phải bị anh hù sao.”

Lục Tử Ngân nhưn mày lại, “Vậy nếu lúc này anh ăn em, em có bị hù chết không?”

“...” Tân Hạ Noãn hình thành hình khẩu “0”

Lục Tử Ngân tức giận nâng Tân Hạ Noãn dậy, bộ dạng như ông chủ lớn khó chịu, đá cửa đóng cửa phòng lại, Tân Hạ Noãn ngây người đứng tại chỗ, cô lại làm gì chọc tới anh? Cô mờ mịt không biết.

Lục Tử Ngân thay xong quần áo đi ra, mặc một bộ quần áo mang sắc điệu đơn giản, trắng và đen. Thật ra, Tân Hạ Noãn luôn có một nguyện vọng nhỏ nhỏ, chính là cùng người mình thích mặc đồ tình nhân, kết quả là tới khi trưởng thành, vẫn chưa hoàn thành được tâm nguyện này. Hiện tại Lục Tử Ngân mặc áo trắng lại thêm tây trang màu đen, cô cũng mặc áo trắng với tây trang loại nhỏ màu đen, có thể xem là đồ tình nhân không nhỉ? Tân Hạ Noãn cứ như vậy mà cười, trong đến ngây ngô.

Lục Tử Ngân thấy cô bỗng nhiên cười, hỏi: “Ngây ngô cười cái gì?”

“À, em cảm thấy mặc như vậy rất đẹp, em cũng vậy.”

“....” Lục Tử Ngân nhất thời không nói gì.

19. Chương 19

“Em luôn mong anh biết, trên thế giới này luôn có một người chờ anh, mặc kệ là lúc nào, mặc kệ là ở đâu, dù sao anh sẽ luôn biết, luôn luôn có một người như vậy chờ đợi anh”

Xét về hiểu biết của Tân Hạ Noãn đối với Liêu Tu, có thể xem là vẫn ở trạng thái ngây thơ không biết gì, cô chỉ biết là nhà Liêu Tu mở công ty, nhưng không biết công ty đó có quy mô thế nào, chỉ biết thời đại học anh sống xa hoa, thái độ làm người ta không ưa lắm, gần như nổi bật nhất khoa, nhưng không nhìn ra được cuộc sống thật sự của anh. Cho tới khi chính bản thân cô đi vào tiền sảnh khách sạn trong hệ thống Lia là “Thủy Vân Gian”, cô mới phát hiện mình là một người bạn gái vô trách nhiệm thế nào, không biết được mình có trong tay cả một con rùa vàng. Thủy Vân Gian là nơi tổ chức tiệc cao cấp nhất thành phố A, có thể nói, đây là nơi tổ chức yến hội có vị trí cao nhất tại thành phố A, xét vào nghiệp vụ chuyên môn và cách bố trí cảnh vật thì quả thực rất đáng bỏ tiền ra.

Tân Hạ Noãn kéo tay Lục Tử Ngân, nhìn những nhân vật nổi tiếng áo mũ chỉnh tề, đáy lòng không khỏi cảm thán bản thân mình như ếch ngồi đáy giếng. Loại người suốt ngày ở trong nhà như cô thì đây chính là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng không thể ngờ tới này. Trong lòng cô càng thêm than thở, bàn tay túa đầy mồ hôi, lo lắng túm lấy ống tay áo của Lục Tử Ngân, ánh mắt ngại ngần.

Lục Tử Ngân hơi cúi đầu, nhìn thấy nét mặt lo lắng của Tân Hạ Noãn, cười cười, “Cũng không phải là em đính hôn, em lo lắng cái gì?”

Tân Hạ Noãn giận liếc mắt một cái, “Em sợ.”

Lục Tử Ngân bật cười, vuốt nhẹ lên mu bàn tay cô như trấn an. Lúc này một người đàn ông trung niên đi tới, mặc âu phục màu chàm nhạt, cà vạt màu rượu vang, thân hình hơi mập, trên mặt là vẻ tươi cười tùm tùm, “Lục tổng tài đã đến.”

Lục Tử Ngân cúi người về phía Tân Hạ Noãn đang chớp mắt, nhỏ giọng giới thiệu, “Đây là cha của cô dâu.” Sau đó anh nhanh chóng điều chỉnh dáng người, thẳng thắn đối diện với ông trùm bất động sản Trần Kim, “Xin chào Trần tiên sinh.”

Trần Kim dồn ánh mắt về phía Tân Hạ Noãn, cười ha hả, “Vị này chính là vị hôn thê của cậu phải không, Tân Hạ Noãn có đúng không? Xinh đẹp hơn trong ảnh nhiều. Thật sự không ngờ rằng, cậu về nước mới chưa tới đã có đối tượng đính hôn rồi, tôi còn tính giới thiệu cho cậu sau buổi lễ này đây.”

Lục Tử Ngân mỉm cười, “Ông cũng biết tôi không thiếu đối tượng.”

“Ha ha, đúng vậy.”

Tân Hạ Noãn không thể không cảm thấy hờn giận, gì mà không thiếu đối tượng? Có phải là lúc ở Mỹ đã quen rất nhiều cô chẳng? Về mặt Tân Hạ Noãn tỏ ra đầy hèn mọn chăm chú nhìn Lục Tử Ngân, quả nhiên đàn ông đều không tốt, anh ta cũng như Tất Phương.

Lục Tử Ngân tựa hồ cảm giác được ánh mắt không tốt của Tân Hạ Noãn, không khỏi mỉm cười, “Em yêu, mắt em không thoải mái sao?”

Tân Hạ Noãn bấm trĩu về thực nữ mỉm cười, lắc đầu. Lục Tử Ngân lại lộ ra vẻ tươi cười khiêm tốn, nhìn thật tốt, nhưng thật ra chính là kẻ mặt người dạ thú. Trong lòng Tân Hạ Noãn lại âm thầm rửa xả Lục Tử Ngân một phen.

Cô phát hiện mình rất thích oán thầm kẻ khác, không dám nói rõ, đây không phải là hiện tượng tốt.

Trong lúc Lục Tử Ngân và Trần Kim tán gẫu vui vẻ, phía sau bọn họ bỗng vang lên tiếng kêu, “Ba...”

Tân Hạ Noãn tò mò nhìn lại về phía âm thanh phát ra, liền thấy cô gái đêm hôm đó giáng ình một tát trong bộ dạng thiên kiêu tiểu thư mặc một bộ lễ phục màu đỏ thắm khảm thêm hoa văn màu vàng đi tới, cô ấy kéo theo người bên cạnh là Liêu Tu, vui sướng đi tới.

Nhưng mà, thời khắc mà Liêu Tu nhìn thấy Tân Hạ Noãn, sắc mặt đột nhiên thay đổi, gấp lại Lục Tử Ngân, ban đầu anh còn đang mỉm cười nhưng đôi mắt lại đột nhiên âm trầm không chút ánh sáng. Tiểu thư nhà họ Trần, Trần Thiên Kiều nhìn thấy Tân Hạ Noãn đang hạ ánh mắt xuống, lông mi khép lại thành hàng, lại nhìn tới Liêu Tu có vẻ không tốt lắm, trong lòng lại bùng lửa giận. Cô ta nhú mày khiêu khích nhìn chăm chăm Tân Hạ Noãn, “Vị này chính là...”

Trần Kim ngay lập tức nói rõ ràng, “Hôn thê của Lục tổng tài công ty Sang Mỹ, Tân Hạ Noãn.”

Trần Thiên Kiều tỏ ra đã hiểu, trưng ra vẻ mặt cười với Tân Hạ Noãn nói: “Tôi đã nói mà, cô gái xinh đẹp như vậy, tầm mắt cũng rất tốt, đúng không? Lục tổng tài đây chắc hẳn là do cô chọn lựa kĩ càng trong ngàn vạn người đúng không?”

Những lời của ta quả nhiên là có ý mỉa mai rõ ràng. Cho dù đại não của Tân Hạ Noãn có trì độn cỡ nào cũng có thể nghe ra, cô liền bịu môi, “Tầm mắt của Trần tiểu thư cũng rất tốt, so với tôi cũng không hề thua kém.” Tân Hạ Noãn không nói khó nghe cho lắm, cô đã nể mặt mũi lắm rồi.

Nhưng mà người có tình tình nóng nảy như Trần Thiên Kiều sao có thể để người ta so sánh cô với loại đàn bà dâm đãng được, lại muốn giống như trước kia vung tay tát, không ngờ tay còn chưa vung lên, Liêu Tu đã lại mở miệng, “Lục Tử Ngân đã lâu không gặp.”

Trần Thiên Kiều sững sốt, khựng lại.

Lục Tử Ngân nhếch miệng cười, nhích người về phía trước, “Chúc mừng.”

Liêu Tu cũng mỉm cười lại, “Cũng chúc mừng anh, mục tiêu đã đạt được, thật không hổ là bạch võ sĩ với tốc độ kinh người.” Liêu Tu hơi nghiêng đầu nhìn về phía Tân Hạ Noãn, ánh mắt dừng lại trên người cô không đến một giây lại tự động thu về. Nhưng mà cuối cùng cũng không tự giác mà nhìn về phía bàn tay của Tân Hạ Noãn đang nằm trong tay Lục Tử Ngân, bất giác nhìn chằm chằm. Bàn tay đầy đang đeo chiếc nhẫn “Only” nổi tiếng, ánh kim cương lóe sáng như đâm vào ánh mắt của Liêu Tu.

“Cha anh hiện tại vẫn khỏe chứ?” Lục Tử Ngân bỗng nhiên trịnh trọng hỏi một câu, Liêu Tu mới thu hồi lại sự chú ý của mình, anh ta ngáp ngừng một chút, “Tốt hơn nhiều, cảm ơn quan tâm.”

Có một vài người đang gọi Liêu Tu. Liêu Tu liền gạt đầu kéo theo Trần Thiên Kiều rời đi. Trần Kim cũng đi tiếp khách chỗ khác. Còn lại hai người, Tân Hạ Noãn không nhịn được hỏi; “Anh sao lại quen với Liêu Tu?”

“Là em!” Lục Tử Ngân tùy ý dừng lại bên cạnh một bàn hoa quả, dùng nĩa nhón lấy một ít đồ ăn đưa về phía miệng Tân Hạ Noãn. Tân Hạ Noãn theo phản xạ há miệng ăn, vội che miệng lại, cho có khí chất tiểu thư khuê các, sau khi ăn xong lại hỏi tiếp, “Em? Sao lại như thế?”

“Anh ta biết anh là Lục Tử Ngân trong lòng Tân Hạ Noãn, anh biết anh ta là bạn trai Tân Hạ Noãn, vậy thôi.” Lục Tử Ngân cũng nhón lấy một ít thức ăn đưa lên miệng mình.

Tân Hạ Noãn mím môi, vẻ mặt tỏ ra không muốn nói thêm gì. Nói cũng vô ích. Nói Tân Hạ Noãn thâm gia hôn lễ người khác, chẳng qua là bị Lục Tử Ngân dắt theo cô lẩn quẩn trong buổi tiệc, giới thiệu cô là vị hôn thê. Cô rốt cục cảm thấy được, chuyện này giống như lại ông chủ lớn có tiền có thế không cần động tay cũng có người tới nịnh bợ, xem ra hôm nay cô đã được mở tầm mắt, đám người xoay quanh họ quả nhiên là những kẻ vuốt móng ngựa, phụ họa vào hòa tới mức không chịu nổi, quả thực làm Tân Hạ Noãn muốn nổi da gà toàn thân.

Lễ đính hôn này có thể nói là rất hoàn mỹ, không có điểm nào để chê trách, trừ lúc phải trả lời câu hỏi của người chủ trì, Liêu Tu thường có vẻ thất thần. Trong bữa tiệc linh đình, Lục Tử Ngân phải đi một vòng xã giao nên vô tình để lại Tân Hạ Noãn ngồi một mình. Chỉ có một mình nên Tân Hạ Noãn uống rượu vang đến buồn chán, không muốn nhìn tiếp cảnh tượng trước mắt. Tuy nói đây là lễ đính hôn, nhưng lại linh đình như yến hội hoàng gia, chủ yếu để các vị tai to mặt lớn gặp nhau tụ hội, nhìn lướt qua, thật không phải là những người có thể trêu vào.

Ngẫu nhiên Tân Hạ Noãn nhận ra có một người đàn ông trông khá thanh lịch nhìn cô dò xét, nhưng lại không dám đến gần. Chỉ có thể là nhờ Lục Tử Ngân rêu rao khắp buổi đính hôn này cô là hôn thê của anh, ai còn dám đụng vào?

Thật là chán nha! Đôi mắt Tân Hạ Noãn không ngừng mong chờ bóng dáng Lục Tử Ngân xuất hiện trong tầm mắt, mong rằng anh sẽ sớm đưa cô về. Đường như đã nhàm chán đến cực điểm, cô quyết định tìm thêm rượu uống, nhưng mà trong yến hội này, trừ rượu vang ra chỉ còn có sâm banh, mà Tân Hạ Noãn lại không thích uống sâm banh, nên đành phải rót thêm một ly rượu vang uống vào, vô thức quên rằng mình không thể thắng được độ mạnh của rượu.

Rốt cục, tác dụng của rượu dâng lên. Cô hơi nhú mảy, day day thái dương của bản thân, đầu bắt đầu nhức. Cô lại nhìn về phía Lục Tử Ngân, chỉ thấy anh vẫn đang vui vẻ thảo luận, cô đành phải tự đứng dậy đi ra ngoài hít thở không khí một chút rồi quay về.

Cô đi ra phía bên ngoài sảnh tiệc, hít sâu một hơi. Cô cảm thấy hai má mình đang nóng lên, muốn vào toilet rửa mặt. Lúc cô quẹo qua khúc quanh, bỗng nhiên ngửi được một mùi khói thuốc nồng nặc trong không khí, cô dừng lại một chút, quay đầu nhìn về góc khúc rẽ.

Liêu Tu đang cúi đầu rít vào từng hơi thuốc, mảy nấn lại. Nửa thân người anh dựa vào tường, một tay đút túi quần, tay còn lại đang cầm điếu thuốc.

Đây là lần đầu tiên Tân Hạ Noãn nhìn thấy Liêu Tu hút thuốc. Lúc còn học đại học, trong phòng ngủ của sinh viên không phải không có mùi khói thuốc, trên người anh cũng luôn có mùi khói thuốc, cô không thích mùi này, rất ghét nên luôn đuổi anh ra, còn uy hiếp anh nếu còn hút thuốc sẽ không quen anh nữa. Lúc đó Liêu Tu đã hùng hồn thề rằng cả đời này sẽ không hút thuốc nữa.

Vì bọn họ chia tay, cho nên anh lại hút thuốc trở lại? Hay là dù họ không tách ra anh vẫn sẽ hút lại? Nghĩ như thế, Tân Hạ Noãn bỗng cảm thấy hoảng sợ, cô suy nghĩ nhiều như vậy là gì? Cô vốn định khẽ cắn môi không nói gì như chưa phát hiện mà rời đi. Không ngờ, Liêu Tu bỗng nhiên đem thân mình đang dán trên tường ngồi bệt xuống đất, dụi tàn điếu thuốc, hai tay bưng lấy mặt, khóc.

Cảnh tượng như vậy cho dù cô có ý chí sắt đá tới đâu cũng không thể bước chân mà rời đi. Cô liền ngay ngốc đứng tại chỗ nhìn Liêu Tu khóc như một đứa trẻ đang nức nở. Một người đàn ông hai mươi sáu tuổi, lại có thể trốn ở góc phòng khóc.

Không lâu sau anh ngừng khóc, có thể nói là rất nhanh như bấm đốt ngón tay vài giây. Anh hung hăng quẹt nước mắt trên mặt, hít sâu một hơi, dựa gáy vào tường, nhìn lên trần nhà, thất thần đến vô vọng.

Tiếng chuông di động của Tân Hạ Noãn phá vỡ sự tĩnh lặng đặc thù lúc này. Liêu Tu quau đầu, lẳng lẳng nhìn Tân Hạ Noãn luống cuống lục lọi trong túi sách tìm điện thoại. Cô không dám nhìn Liêu Tu, chạy nhanh tới toilet, tiếp điện thoại.

“Đi đâu?” Lục Tử Ngân ở phía bên kia cười vẻ si ngốc.

“Em tới toilet, đợi lát nữa sẽ về.”

“Ừ, mau trở về.”

Tân Hạ Noãn ngắt máy cất điện thoại, đến bên bồn rửa mặt, hắt vài vạt nước lên mặt, cô nhìn chăm chú vào hình ảnh của mình trong gương. Cô thầm nghĩ có nên hỏi thăm anh hau không, rõ ràng là trước đây Liêu Tu nói lời xin lỗi với ô, Tân Hạ Noãn biết địa vị của Liêu Tu trong lòng mình cũng không phải là tùy tiện mà có. Nam sinh viên theo đuổi cô không thiếu, vì sao cô lại chọn Liêu Tu?

Thật ra cô cũng có điểm thích anh thì phải. Dù sao trong thời điểm cô vô vọng nhất, anh là người chăm sóc cho cô cẩn thận nhất. Tân Hạ Noãn tự cười diễu bản thân mình, đó chỉ là quá khứ mà thôi, hiện tại quan hệ của bọn họ còn không có thể coi là bạn bè, cô không tất yếu phải xen vào hỏi anh rốt cuộc có chuyện gì.

Tân Hạ Noãn lau khô nước trên mặt, đi ra ngoài đã thấy Liêu Tu đứng cách toilet hai thước. Thấy cô đi ra, anh lộ ra biểu hiện không thể tính là tươi cười, “Noãn.”

Hai người đi tới một góc chết cách biệt, đứng đối diện nhau.

Liêu Tu cười khổ, “Vừa rồi để em chê cười rồi.”

“Hôm nay là lễ đính hôn của anh, không nên như vậy.” Tân Hạ Noãn không dám nhìn vào mắt anh, đôi mắt dịu dàng như nước kia, như thế nào cũng không biến chuyển, anh vẫn trước sau như một ngó nhìn cô.

Liêu Tu nhìn cái nhẫn trên ngón tay Tân Hạ Noãn, “Hiện tại có phải em rất hạnh phúc? Rốt cục em đã gả cho người đầu tiên mà em để trong tim, Lục Tử Ngân.”

Tân Hạ Noãn không biết trả lời như thế nào. Liêu Tu nói: “Noãn, anh yêu em.”

Tân Hạ Noãn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía anh, không thể tin vào tai mình. Liêu Tu yên lặng nhìn cô, rồi nói, “Nếu không phải ba của anh đầu tư không chừng mực vào chứng khoán, cũng sẽ không gặp phải nguy cơ phá sản, anh sẽ không có khả năng buông tay em.”

“Ha ha...” Tân Hạ Noãn không biết nói thế nào, chỉ có thể dùng hai tiếng cười gượng, coi như là trả lời. Cô bỗng nhiên nghĩ tới một giả thiết, nếu cô không bắt gặp Liêu Tu có người khác, hai người không hề có khoảng cách, liệu cô có bỏ qua Liêu Tu mà chọn Lục Tử Ngân hay không?

Đáp án rất rõ ràng. Cô sẽ không, cho dù cô có yêu Lục Tử Ngân đến mức nào. Mạn Ný nói cô chính là một cô gái khi thì lý trí khi thì cảm tính đến ngốc. Ở bên cạnh Liêu Tu, trong lòng cô luôn chắc chắn, Liêu Tu luôn nâng niu cô trong tay mình như một kỹ sư đối đãi với công chúa vậy. Cô có thể thoải mái buông thả sự yếu ớt của bản thân, không cần kiêng nể gì. Nhưng ở trước mặt Lục Tử Ngân, cô chỉ cảm thấy trước mặt mình là một mảng tối đen, không thể nhìn được con đường phía trước gặp gềnh ra sao. Không biết khi nào thì chạm phải vách đá chết người, luôn phải lo lắng đề phòng.

Phụ nữ luôn có thiên hướng tìm tới sự yên ổn, hơn nữa là cô gái đã lớn tuổi như cô.

Có thể nói chuyện vừa thâm nghĩ là vô vọng. Tân Hạ Noãn nói: “Chúng ta đều đã xem như người đã kết hôn, anh nói như vậy với em, là có lỗi với vợ anh và chồng em.”

Liêu Tu cười khỏ, “Em còn nhớ em từng nói gì với anh không? Em luôn mong anh biết, trên thế giới này luôn có một người chờ anh, mặc kệ là lúc nào, mặc kệ là ở đâu, dù sao anh sẽ luôn biết, luôn luôn có một người như vậy chờ đợi anh.”

Đó là lời của Trương Tâm Linh. Đó cũng là lời mà Tân Hạ Noãn thường nói khi mới quen Liêu Tu. Khi đó cô luôn thâm nghĩ mình chính là người luôn chờ đợi Lục Tử Ngân, Liêu Tu nói cô ngốc.

“Anh với Trần Thiên Kiều đính hôn cũng chỉ là hôn ước trên danh nghĩa, nhưng anh không thể khước từ. Sức khỏe của ba anh từ sau khi có nguy cơ phá sản không tốt, nếu anh mạo muội hủy bỏ, ông ấy nhất định sẽ không chịu đựng nổi.”

“Ý của anh là.... Không thể, anh như vậy là không công bằng đối với Trần Thiên Kiều.”

“Cô ấy biết anh không thương cô ấy, cô ấy biết bọn anh sớm muộn gì cũng chia tay, cái gì cô ấy cũng biết”, Liêu Tu lắng lặng chăm chú nhìn Tân Hạ Noãn, “Anh chỉ muốn em hiểu được, cũng luôn có một người như vậy đợi em.”

Tân Hạ Noãn mím chặt môi, phát hiện xung quanh cô sao toàn những kẻ ngốc? Mạn Ný biết rõ không có kết quả, thể xác và tinh thần mệt mỏi đến xanh xao; cô và Liêu Tu không thể tái hợp, nhưng gã ngốc này vẫn muốn chờ cô? Ngay cả Trần Thiên Kiều kia, biết rõ vô vọng vẫn kiên trì.

Chuyện này là sao? Cô dở khóc dở cười, khoát tay xoay người rời đi. Cô bỏ lại một câu, “Đừng suy nghĩ lung tung.”

Bọn họ đều là những kẻ ngốc không sợ đau, chưa nếm trải thương tích nên còn chưa biết, chờ một người đến vô vọng, là triệt để đau đớn nội tâm. Tân Hạ Noãn hít sâu một hơi, trở lại Thủy Vân Gian, đi đến trước mặt Lục Tử Ngân, ngồi ở bên người anh, không tiếng động ngồi dựa trên vai anh, trên người anh thoảng lên mùi hương đặc biệt, là một loại hương thơm thuần nhiên thơm mát hơn nữa còn pha lẫn mùi rượu, làm cho cô ngây ngẩn như đang say. Mới trước đây, cô thích nhất là bả vai của Lục Tử Ngân, để cho cô dựa vào, trên phương tiện công cộng có thể an ổn mà ngủ. Nhiều năm như vậy, cô vẫn nghĩ lòng mình đã chết, vậy mà vào thời khắc anh nói muốn kết hôn, cô vẫn ngón ngán quên đi phần đau của bản thân, không sợ mình không gắng gượng nổi. Cô hỏi, “Anh Tử Ngân, em có phải là người mà anh chờ đợi?”

Lục Tử Ngân lặng im, ôm lấy thất lưng của cô, “Anh một mực ở phía sau em.”

20. Chương 20

... thời gian ... thật sự đủ để thay đổi tình cảm của một người?

Ngay đêm đó, Tân Hạ Noãn ngủ lại ở nhà Lục Tử Ngân. Không phải Lục Tử Ngân không cho Tân Hạ Noãn về nhà, mà là Tân Hạ Noãn sống chết muốn “hiến thân”. Lục Tử Ngân quả thật có chút bất đắc dĩ với “tinh thần hiến thân” bỗng nhiên dâng trào này của Tân Hạ Noãn. Anh đành phải ra gọi điện thoại cho đảng sinh thành bảo thủ của cô, nhưng lại trăm triệu lần không ngờ hai bậc tiền bối lại tỏ vẻ không có gì, vừa ngái ngủ vừa trả lời đồng ý, “Để cho Noãn ở chỗ con đi, bác với ông ấy tin tưởng con.”

Những lời này không biết làm cho người ta dở khóc dở cười cỡ nào. Lục Tử Ngân đỡ Tân Hạ Noãn trong tình trạng nửa sống nửa chết vào nhà, người cô mềm oặt nằm úp xuống giường Lục Tử Ngân, thì thầm nói gì không nghe rõ. Hôm nay cô giống như là lên cơn vậy, uống không biết bao nhiêu rượu, một bên tựa vào vai anh, một bên cố gắng tiến về phía quầy rượu.

Trong lòng Lục Tử Ngân rất khó chịu. Vì Liêu Tu kết hôn nên cô đau khổ thế sao? Khiến cho cô muốn uống đến chết à? Nhìn cô nửa tỉnh nửa mê nói năng lung tung đòi hiến thân, Lục Tử Ngân bưng bưng tức giận, bản thân mình cũng tức tối bước nhanh về quầy rượu.

Tuy rằng biết sau khi uống rượu không nên lái xe, tuy rằng biết say còn lái xe không những gây nguy hiểm tới mình mà còn ảnh hưởng tới sinh mệnh của người khác, nhưng Lục Tử Ngân vẫn uống, may mắn là bình an về đến nhà.

Lục Tử Ngân đặt Tân Hạ Noãn ở trên giường, bản thân cũng nặng nề ngã xuống theo, lấy hai tay che lấy mắt mình, điều chỉnh suy nghĩ của bản thân. Tân Hạ Noãn trở mình, khẽ hé miệng, thoát nhìn vô cùng an nhàn.

Thấy cô như thế, Lục Tử Ngân đảo mắt ngồi dậy, đi tới phía bồn rửa mặt, hắt nước lên mặt, tìm cách bình ổn lại tâm tình. Suốt sáu năm anh dùng mồ hôi và nước mắt tự mình vượt lên, để có thể kêu ngạo trước mặt cô, nói với cô rằng mình là kẻ cũng có tiền.

Tân Hạ Noãn yêu nhất là cha mình, cô từng nói quân nhân luôn có vóc dáng cao ngất, đứng trước đón gió nhìn thật uy vũ, khiến cho người ta có cảm giác kiên định an toàn. Lục Tử Ngân hỏi cô, có phải cô hy vọng sau này chồng của mình cũng là một quân nhân?

Cô gật đầu tràn ngập trông chờ, tỏ vẻ rất mong đợi.

Sau khi tốt nghiệp trung học, anh nhờ đến cha mình để cho anh gia nhập quân ngũ. Lục tham mưu đối với Lục Tử Ngân đã sớm hết hi vọng, bạn hữu của ông sớm đã biết thanh danh Lục Tử Ngân không tốt đẹp gì. “Thành tích” rất vang dội, phá phách trường học, quan hệ với bạn gái không rõ ràng, tụ tập bạn bè không tốt. Thật vất vả mới dẹp tan sự việc, Lục tham mưu vốn tính quăng anh lên đại học để anh tự sinh tự diệt, không nghĩ tới một kẻ cứng đầu như Lục Tử Ngân lại chủ động cầu xin ông.

Tuy con trai vốn là kẻ ngỗ nghịch không còn hi vọng gì, nhưng khắp thiên hạ có cha mẹ nào không hy vọng vào con mình, ông vẫn dựa vào tư quyền của mình để cho Lục Tử Ngân nhập ngũ.

Thật ra Lục Tử Ngân là một cậu con trai thông minh lại hiểu biết và chịu khó, trong quân đội hai năm, anh không ngừng chứng minh thực lực của bản thân, không chỉ được huấn luyện viên tặng cho danh hiệu hạng A mà còn được phần thưởng lớn dành cho học viên tốt nghiệp, việc này đối với một kẻ chỉ là đứa con ngỗ nghịch trong mắt Lục tham mưu quả thật là một thành quả đáng nói.

Lục Tử Ngân nghĩ rằng, rốt cục là mình có thể thoải mái đứng bên cạnh Tân Hạ Noãn, anh đã đạt được yêu cầu của cô, làm một quân nhân xuất sắc. Đáng tiếc, lễ tình nhân ngày đó, anh mua tàu hủ trứng trở về, lúc anh tới trường đại học tài chính và kinh tế tìm cô, thì thấy cô đang nói cười vui vẻ với một người con trai ăn mặc quần áo nhã nhặn mà sang trọng, bên cạnh tràn ngập tiếng xì xầm của mọi người.

“Cậu ấm Liêu Tu đang theo đuổi Tân Hạ Noãn liệu có thành công không nhỉ?”

“Còn phải hỏi.”

Bọn họ tán gẫu vui vẻ, thậm chí Liêu Tu còn tặng Tân Hạ Noãn một cái điện thoại màu xanh, nhìn thấy đôi mắt Tân Hạ Noãn ánh lên nét tươi cười lúc ấy, Lục Tử Ngân ném đậu hủ trứng vào thùng rác. Anh đi tìm cậu ấm Liêu Tu kia, anh còn nhớ rõ câu đầu tiên bản thân thốt ra là, “Anh rất giàu sao?”

Liêu Tu trả lời, “Có thể tính là kẻ có tiền.”

Quả nhiên là người có tiền. Trong trí nhớ của anh, sau khi trải qua sự kiện đó, Tân Hạ Noãn từng nói, người có tiền, thật tốt, sinh mệnh cũng dài hơn.

Anh không có tiền, càng không thể nhờ đến cha mình mà có tiền, tuy rằng trong mắt mọi người anh là thái tử trong nhà, nhưng lại là một thái tử nghèo túng, không có quyền không có tiền. Vì vậy anh rời đi trong sự nghèo túng, thê thảm hi sinh tương lai ổn định phía trước.

Chuyên tâm vào việc quân, anh không yên lòng. Cuối cùng vụng trộm tìm người, vay tiền mua thẻ xanh tự mình làm thủ tục xuất ngoại, tự tay xử lý việc rời khỏi đảng, tự mình hủy diệt hai năm cố gắng có được vịnh dự trong quân ngũ.

Trước khi anh xuất ngoại, Lục tham mưu biết được đã tức giận đánh anh một trận, anh không buồn hé răng, tùy ý cho cha đánh. Anh cảm thấy làm một đứa con cưng không tiền không quyền cũng không bằng kẻ làm giàu có tiền.

Tiền tuy rằng không phải vạn năng, nhưng không có tiền là không thể. Anh đã sớm nhận ra, khẳng định Tân Hạ Noãn cũng như thế.

Năm ấy khi xuất ngoại anh cùng lắm vẫn chỉ là chàng trai chưa hiểu đời, ở đất nước xa lạ, lòng anh không lúc nào không chua xót, ở công ty chứng khoán làm nhân viên nghiệp vụ, vì công tác có khi một ngày cũng không ăn kịp cơm, có khi đành phải pha mì ăn cầm chừng. Đãi vàng vốn đã không phải chuyện dễ, làm giàu cũng gian nan vô cùng.

Nếu không phải gặp được người đỡ đầu là Charles, cuộc sống của anh có lẽ cứ tiếp diễn một cách tầm thường như vậy.

Lục Tử Ngân xoa xoa hai thái dương, cảm thấy vô cùng đau đầu, tuy rằng tử lượng của anh rất tốt, nhưng hôm nay lại không được như vậy, có lẽ là do tâm tình không tốt. anh nhìn Tân Hạ Noãn say đến ngã lăn ra trên giường, tâm tình càng thêm phiền muộn. Tuy rằng Liêu Tu nói với anh, trong lòng Tân Hạ Noãn vẫn luôn có một người tên là Lục Tử Ngân, nhưng anh vẫn không thể tự tin. Ly biệt sáu năm, người đàn ông kia bên cạnh cô sáu năm, thời gian sáu năm thật sự đủ để thay đổi tình cảm của một người.

Lục Tử Ngân đi đến bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, cúi người hôn lên đó. Tân Hạ Noãn nức nở hai tiếng, hơi hơi mở mắt ra, nhìn thấy Lục Tử Ngân, liền tỏ ra hưởng thụ tùy ý để cho anh hôn.

Trong nụ hôn thoảng mùi rượu, còn có thân hình khô nóng ma sát nhau, Tân Hạ Noãn không tự chủ mà rên rỉ. Cô đặt tay lên cổ anh, không hề tỏ ra bị động. Lục Tử Ngân thức thời rời khỏi môi cô, “Cứ tiếp tục dụ dỗ anh như vậy, anh sẽ ăn em.”

Đôi mắt mê ly của Tân Hạ Noãn mở to, trong đôi mắt ấy tràn ngập trông mong nhìn về phía khuôn mặt trần ngập khí thế áp bức người khác, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng thấy “anh Tử Ngân” say như vậy. Cô nói: “Em cũng muốn ăn anh.”

Lục Tử Ngân hơi nao núng, lập tức lại cười ra, “Cô gái hư, uống rượu vào muốn điên rồi.”

Dứt lời liền cúi người ôm lấy cô đi vào phòng tắm, để cô vào bồn tắm lớn, “Trước tiên thanh tỉnh lại, tỉnh táo lại thì trở ra.” Dứt lời, cũng không hề để ý tới Tân Hạ Noãn đang sưng sờ, thẳng tay đóng cửa lại.

Tân Hạ Noãn ngây ngốc ngồi trong bồn tắm, lập tức thất thần, anh không muốn cô sao? Cô tháo búi tóc, cởi đi lễ phục ướt nhẹp của mình. Có lẽ cô quá gấp gáp, loại sự việc này, vẫn nên chờ về sau nói tiếp.

Lục Tử Ngân ngồi một mình trên giường, cúi đầu hút thuốc, cũng không biết trong lòng mình muốn cái gì, mí mắt khép hờ, có vẻ suy sút, buồn bã ỉu xiu. Anh dụi điều thuốc, đảo mắt đứng lên, đi về phía phòng tắm, mạnh mẽ mở cửa ra.

Tân Hạ Noãn vốn đang nằm rất thư thái trong bồn tắm, bị Lục Tử Ngân dọa cho nhảy dựng, trượt chân ở đáy bồn, cô muốn nhô dậy nhưng không nghĩ tới đáy bồn quá trơn, cô chỉ có thể vươn tay gọi Lục Tử Ngân.

Lục Tử Ngân mò được Tân Hạ Noãn giữa đám bọt xà phòng lên, tùy tay lấy một cái khăn mặt lau sạch xà phòng trên mặt của cả hai. Tân Hạ Noãn vừa định nói tiếng cảm ơn, đột nhiên lại nhận ra ánh mắt của Lục Tử Ngân đang nhìn chằm chằm về phía mình. Cô phản ứng lại, nhận ra mình đang không mảnh vải che thân trước mặt anh, cô “A!” một tiếng, đẩy Lục Tử Ngân ra, co chân ngồi lại trong bồn, mặt đỏ bừng, cô ngáp ngừng, “Anh vào đây làm gì? Còn hùng hổ như vậy, làm em suýt chết đuối trong bồn.”

Lục Tử Ngân cởi bỏ quần áo của mình...

Tân Hạ Noãn tròn tròn mắt, “Anh muốn làm gì?”

“Tắm rửa.”

“Em còn chưa tắm xong, anh từ từ.”

“Tắm chung đi.”

Tân Hạ Noãn lắc cánh tay ướm sừng, vội vàng phủ quyết, “Không được, em...”

“Không phải em muốn hiến thân à? Ngay cả thân thể anh em cũng không dám nhìn, em nghĩ rằng anh và em là con nít à? Tùy ý cho em đồ thể nào thì đồ à?” Lục Tử Ngân vứt áo sơ mi xuống đất, lộ ra thân mình tinh trắng. Tân Hạ Noãn nuốt xuống, cuộn người lại trong bồn tắm, hơi nghiêng đầu quay đi, trong lòng tìm đập “bình bình”.

Nghe thấy âm thanh có vật chìm vào nước, cô cảm thấy có một dòng nhiệt lưu bùng nổ hướng thẳng lên trong người, cô sợ mình bị sung huyết não mất. Lục Tử Ngân đưa tay kéo Tân Hạ Noãn vào trong lòng mình, Tân Hạ Noãn chật vật ngã nhào vào lồng ngực anh, da thịt chạm vào nhau làm cho không thể tránh né đi đâu nữa, đành cúi đầu không dám nhìn thẳng vào đôi mắt Lục Tử Ngân, chỉ có thể nhìn phần da thịt màu đồng trước ngực anh mà ngăn người.

Lục Tử Ngân nâng cằm của cô lên, buộc cô phải nhìn anh, anh dùng cặp mắt phượng đẹp kia gian tà nhìn cô, trong mắt mang theo ý trêu tức. Anh nói, “Có muốn ở trong này ném thử?”

Cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Tân Hạ Noãn méo mó đến vặn vẹo. Cô lập cập lắc đầu với tần suất cao.

Lục Tử Ngân thở dài tiếc nuối, tay cũng không an phận xoa cái thắt lưng mỏng manh của cô. Tân Hạ Noãn tưởng anh lại muốn tiếp tục tiến tới, vội vàng tóm lấy bàn tay không an phận kia, cô nhú nhú mày, “Đừng làm vậy.”

“Nếu anh cứ làm vậy?”

Tân Hạ Noãn bày ra cử chỉ như cắt cổ. Lục Tử Ngân phì cười, “Anh còn tưởng em sẽ xử “thằng nhỏ” của anh.”

Tân Hạ Noãn đảo mắt, “Nếu làm vậy, sau này em phải nằm ngủ một mình sao? Em không muốn vậy đâu.” Thấy Tân Hạ Noãn bỗng nhiên nói đến chuyện sau này của hai người, Lục Tử Ngân có chút kinh ngạc, “Không phải em muốn hiến thân sao? Sao lại không cho anh đụng tới?”

Tân Hạ Noãn đỏ mặt, mím lại đôi môi nhỏ không nói lời nào. Qua một hồi lâu, cảm thấy được cũng đã ngâm quá lâu trong bồn, lấy khăn mặt che lên mặt anh, “Ngượng, không thể.”

Lục Tử Ngân lôi khăn mặt xuống, cúi người hôn cô hai cái, “Được rồi, anh vào giường chờ em.” Lục Tử Ngân bỗng nhiên đứng lên. Tân Hạ Noãn bị thân hình lỏa lồ của Lục Tử Ngân đột nhiên hiện ra mà bị dọa cho sợ tới trắng bệch mặt, lập tức cúi đầu không nhìn, thở hổn hển.

“Anh đứng dậy cũng phải nói trước chứ, để cho em còn chuẩn bị.”

Lục Tử Ngân mở vòi sen, lấy bọt biển chà rửa lại người, mặt không hề hối lỗi mà nói: “Cố ý không cho em thời gian chuẩn bị nhắm mắt.” Anh tắt nước, rút khăn tắm quấn nửa người dưới, thư thái đi ra khỏi phòng

tắm.... (Kat: anh đã trở thế thì quần khăn làm gì, để nguyên vậy đi ra cho roài, *quay qua mọi người* đúng hem, đúng hem?)

Tân Hạ Noãn rất phần nộ đối với hành vi của Lục Tử Ngân, nghiêng răng nghiêng lợi cắn nhằn, “Chẳng qua là dài hơn chút thôi, có gì đặc biệt hơn người?”

Nói xong câu đó, Tân Hạ Noãn bỗng nhiên giật mình che miệng, trời ạ, cô vừa nói gì vậy? Bỗng nhiên cửa phòng tá mở ra, Lục Tử Ngân nhú lại hàng lông mi đẹp, “Em còn thấy của ai?”

Tân Hạ Noãn cười gượng, “Không.... Không...”

Lục Tử Ngân nhú mày, định đi tới, Tân Hạ Noãn còn không hiểu rõ Lục Tử Ngân sao, nếu không trả lời rõ ràng, nhất định anh sẽ khiến cho cô làm ra chuyện hối hận cả đời. Cô lập tức thành thật nói ra. “Trong phim A...” (Kat: hờ hờ, phim A (Adults) tức phim người lớn ^.^)

Lục Tử Ngân giật mình, “Em xem phim A?”

Tân Hạ Noãn nuốt nước miếng, “Không thể sao?”

Lục Tử Ngân day day thái dương, bày ra vẻ bất đắc dĩ, “Cô gái hư!”

“.....” Tân Hạ Noãn làm ra vẻ mặt “cực ngốc”, còn bị lời nói của Lục Tử Ngân làm cho phát thẹn! Trán Tân Hạ Noãn dĩ nhiên đỏ mề hơi lạnh, thật ra lời này không làm cho người ta thẹn thùng, mà khiến cho người ta cảm thấy táo bạo, rõ ràng là cô đã có nhận thức giáo dục tình dục quá tốt, tuy rằng hơi quá mức cụ thể!

Lục Tử Ngân mang theo ý cười trong mắt, “Tắm nhanh lên, anh cũng không muốn thức đêm, ngày mai còn phải đi làm.”

Vậy anh lên giường mà ngủ đi, Tân Hạ Noãn oán thầm.

21. Chương 21

22. Chương 22

... dần ông thường hay giấu tình cảm thực sự của mình nhiều hơn so với phụ nữ...

Mạn Ny không đi làm. Lúc đầu Tân Hạ Noãn cũng không để ý mấy, có lẽ lại là mắc bệnh vặt và vân vân, cô đang làm việc và nghỉ ngơi giữa trưa khi gọi cuộc điện thoại cho cô ấy, kết quả vẫn là trạng thái máy bận. Tân Hạ Noãn bỗng chốc luống cuống đứng lên, không ngừng quay số điện thoại, kết quả như trước âm máy bận. Cô khê cần môi, chuẩn bị gọi điện cho Tất Phương, máy tính cô mở lúc này truyền đến tín hiệu có thư mới.

Cô dừng một chút, trước tiên mở ra nhìn.

Phía trên ghi chú rõ, Thanh Thanh Man.

Noãn, lúc cậu đang đọc bức thư này, mình đã trở về quê nhà rồi. Ngày hôm qua nhìn cậu đính hôn, thật sự rất mừng, tham gia lễ đính hôn của hai người, lại khiến cảm xúc của mình tốt lên. Vui chơi lâu như vậy, mình cũng muốn có gia đình, cũng muốn có người chồng nguyện ý lấy mình, cũng hy vọng có người đàn ông làm chỗ dựa, để lúc mình mắc bệnh, có thể làm nũng, để mình có thể yên tâm thoải mái mang thai, không sợ là người mẹ đơn thân. Cậu nói đúng, ngay từ đầu khi mình đánh cược, ở cùng với Tất Phương, ban đầu là vì tiền, phương diện khác là lòng hiếu thắng của mình. Mình vẫn một mực tin tưởng mị lực bản thân có thể thu phục lãng tử tình trường này, nhưng qua ba năm, chỉ có thể giương mắt nhìn chính mình từng chút một chìm vào, mà anh ta vẫn như vậy. Người có thể là kẻ ngốc nhất thời, không thể là kẻ ngốc cả đời. Người ta không cần kẻ ngốc, về sau cậu có rảnh mang cục cưng của cậu và Lục Tử Ngân đến thăm mình nha.

Mạn Ny tuy rằng chỉ viết bức thư ngắn gọn như vậy, nhưng lòng Tân Hạ Noãn vẫn run rẩy một hồi. Cô cho tới bây giờ không nghĩ Mạn Ny chạy trốn chấm dứt đoạn tình yêu hoang đường này. Nhưng cũng chỉ có trốn tránh, mới có thể cởi bỏ gông xiềng công kênh này, cho dù đôi cánh bị thương tổn, ít nhất còn có thể bay lượn.

Tân Hạ Noãn luyến tiếc Mạn Ny, chủ yếu là cô không có nhiều bạn bè lắm, bạn bè để thổ lộ tâm tình lại càng không nhiều, mất đi Mạn Ny, cô có chút buồn bã mất mát, nhưng mà cô tôn trọng lựa chọn của Mạn Ny, ít nhất cô ấy đã biết yêu bản thân mình.

Tân Hạ Noãn thở dài, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế, vội vàng chuyện của chính mình. Đang lúc cô thu thập bàn, nội tuyến điện thoại của cô vang lên, cô tiếp điện thoại, bên kia truyền đến thanh âm hơi biếng nhác của Lục Tử Ngân, “Em yêu, cùng ăn cơm nhé, em muốn ăn gì?”

Tân Hạ Noãn nghĩ nghĩ, cộc lốc nói: “Đậu hũ trứng”

“Ừm hừ, không phải đó là món ăn lỗi thời? Sao lại muốn ăn?”

“Cho đậu hũ trứng một cơ hội, dù sao em vẫn còn thích.” Tân Hạ Noãn lược bớt một câu có phần hờn dỗi. Lục Tử Ngân bên kia liền truyền đến tiếng cười sang sảng, “Được rồi, nửa giờ sau đến văn phòng anh.”

“Được.”

Tân Hạ Noãn gác điện thoại, khoe miệng nhếch lên một tia mỉm cười. Vẫn hạnh phúc như vậy thì tốt rồi. Cô cho chính mình một cơ hội trực xuất, như vậy thoải mái đi hưởng thụ hạnh phúc chính mình nên có, không cần băn khoăn tương lai phải hay không hết thấy bình yên.

Thời gian nghỉ trưa, nhân viên phòng tổng tài rất cực từ trong trạng thái vùi đầu đau khổ làm việc được giải phóng, vươn vai duỗi người, chậm rãi nói chuyện phiếm, gọi điện thoại, náo nhiệt giống như chợ. Đây là mỹ nữ như mây của phòng tổng tài a! Cửa văn phòng cô đột nhiên mở ra, là Lục Tử Ngân. Sắc mặt anh không tốt lắm, có chút ngưng trọng. Anh đưa ra tờ giấy cầm trong tay, tựa hồ là cho Tân Hạ Noãn xem. Tân Hạ Noãn theo thói quen nghề nghiệp đứng dậy, tìm kiếm hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Tử Ngân đem tờ giấy kia đưa cho cô, là thư từ chức Mạn Ny gửi đến. Lục Tử Ngân hỏi: “Mạn Ny sao lại thế này?”

“Cô ấy già rồi, chơi không nổi nữa, cho nên về nhà an hưởng tuổi già.” Cô giống như đang nói giỡn, nhưng Lục Tử Ngân biết ý tứ trong lời đó. Anh mân miết cười nhạt, “Tình cảm vốn không nên đùa, sớm muộn gì đùa ra lửa.” Bộ dáng của anh tựa hồ rất am hiểu. Tân Hạ Noãn nhướn mày đảo mắt nói, “Tất Phương thấy đơn xin từ chức này chưa?”

“Cấp trên trực hệ của Mạn Ny là Tất Phương, nhưng mà cô ấy gửi đơn từ chức này đến văn phòng anh, chắc là không muốn Tất Phương biết nhanh như vậy. Anh cảm thấy em vẫn nên khuyên nhủ bạn của em, Tất Phương không phải dễ chọc, từ trước đến giờ đều là Tất Phương vút bỏ người khác, hậu quả có thể thật nghiêm trọng.”

Môi Tân Hạ Noãn trở nên trắng, trong lòng có chút không yên. Cũng không biết Tân Hạ Noãn có hay không biết địa chỉ nhà Mạn Ny, nếu biết, theo bản tính độc ác cứng rắn của Tất Phương, khẳng định sẽ khiến Mạn Ny thân bại danh liệt.

Cô sốt ruột nói với Lục Tử Ngân: “Giúp em với.”

“Làm sao vậy? Em yêu?”

“Em muốn lấy hồ sơ nhân sự của Mạn Ny sửa một chút.”

Lục Tử Ngân nhíu mi, “Em yêu, em không cảm thấy việc này em tốt nhất không nên nhúng tay?”

Tân Hạ Noãn gắt gao cắn hạ môi, “Em biết em đang xen vào việc của người khác, chỉ là. . . . Mạn Ny là bạn bè tốt của em, em không thể trơ mắt nhìn Tất Phương hủy hoại Mạn Ny đã dày thương tổn. Em. . . . Em không muốn lại mất đi người bạn tốt nhất.” Tân Hạ Noãn mí mắt rũ xuống, một bộ dáng thất hồn lạc phách. Lục Tử Ngân đương nhiên biết Tân Hạ Noãn nghĩ gì, anh miết miết thái dương,

“Anh phải người đi bộ phận nhân sự một chuyến, em cũng biết, với tính tình Tất Phương, nhất định sẽ suy nghĩ giống như vậy.”

Lục Tử Ngân so với Tân Hạ Noãn luôn nghĩ sâu xa hơn, cô biết anh đang bảo vệ cô. Tuy rằng trong tay anh có đại bộ phận cổ phần công ty Sang Mi, nhưng Tất Phương không phải dễ chọc. Lục Tử Ngân mới bước chân đến quốc nội, giao tế còn chưa thông suốt, nhất định không bằng Tất Phương. Nếu như mờ ám, Lục Tử Ngân dám chắc không đấu lại Tất Phương.

Tân Hạ Noãn còn một tia lý trí, đồng ý Lục Tử Ngân. Lục Tử Ngân hừ nở nụ cười, khẽ chạm môi cô, “Đến khi nào em có thể đem anh đặt trong lòng giống vậy?”

Tân Hạ Noãn dở khóc dở cười, người đầu tiên mở rộng cửa lòng của cô chỉ sợ cả đời này cũng không thể nói ra, “Anh luôn luôn ở trong lòng em.”

Lục Tử Ngân kinh ngạc bật cười, “Tốt lắm.” Dứt lời, vuốt lên tóc dài mềm mại của cô, “Anh xuống lầu bộ phận nhân sự, em ở đây chờ anh.”

“Ừm.”

Lục Tử Ngân xoay người rời đi, nhìn bóng dáng hiên ngang của Lục Tử Ngân, Tân Hạ Noãn cảm thấy được, vì sao có chút cô đơn? Cô thất thần. Lục Tử Ngân đến bộ phận nhân sự một đoạn thời gian, Tân Hạ Noãn cảm thấy có chút đói, theo ngăn kéo tìm ra bánh bích quy chuẩn bị đồ ăn, thế nhưng chỉ còn lại vỏ không. Cô đành phải cầm ly đến phòng trà nước lấy nước tạm lót dạ. Cô mới vừa đứng dậy chuẩn bị mở cửa, cửa bị một lực mạnh đẩy ra, đụng phải Tân Hạ Noãn thất điên bát đảo, ly trà trên tay cũng rơi vỡ, mảnh nhỏ ly trà kia vừa vụn bị cô không cẩn thận dùng tay chống đỡ thân mình chống đỡ thân mình. Tân Hạ Noãn bị đau đến ngồi bệt dưới đất, nhìn thấy máu tươi chảy xuôi bàn tay.

Người đàn ông trước mặt, tỏ vẻ không kiên nhẫn liếc nhìn cô, “Mạn Ny ở nơi nào?”

Thanh âm của anh ta dường như nhấn nại. Tân Hạ Noãn ngẩng đầu đối diện đôi mắt lửa giận ngút trời của Tất Phương, cô hơi hơi nhíu mi. Hiển nhiên, Mạn Ny đi không từ biệt chọc giận anh ta. Cô chỉ biết giả ngây giả dại, “Tôi không biết anh đang nói gì.”

“Mạn Ny tại thành phố A này trừ cô là bạn, cũng chỉ có tôi. Cô ấy rời đi thành phố A, cô không thể không biết.”

Bàn tay Tân Hạ Noãn một mảng chảy máu, miệng vết thương quá lớn, máu cơ hồ từng giọt rơi trên mặt đất. Tất Phương giờ mặc dù nhìn thấy thương thế của cô, nhưng vẫn như có mắt không trông tiếp tục ép hỏi, “Cô tốt nhất thành thật nói cho tôi biết, nếu tôi không tìm được cô ấy, cô có tin không tôi sẽ khiến Mạn Ny thật không xong?”

Tân Hạ Noãn gắt gao cắn răng, nhịn xuống xúc động muốn đánh người. Mạn Ny từng nói, Tất Phương là người đàn ông không dễ chọc, quả nhiên.

Tay phải của cô ra máu quá nhiều, bắt đầu loang loáng phản quang, gió lạnh nhẹ xuyên qua thân kinh mẫn cảm của cô, cô hơi nắm chặt nắm tay, bóp chặt cổ tay, muốn cầm máu. Tất Phương nhìn máu trên mặt đất, mặc dù không nhiều lắm, với thân người không mấy hao tổn, nhưng miệng vết thương trên bàn tay kia lại quá lớn, còn không ngừng chảy máu.

Đang lúc hai người cứng nhắc, Lục Tử Ngân nhả nhận tiêu sái tiến vào, thấy mặt Tân Hạ Noãn tái nhợt còn có bàn tay đang chảy máu, đồng tử nháy mắt co lại, anh cực lực bảo trì lý trí, đi tới kéo Tân Hạ Noãn ra khỏi văn phòng.

Lục Tử Ngân dùng ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Tất Phương, “Tôi nói cho anh biết, anh còn dám quấy rầy Tân Hạ Noãn, tôi thề, tôi sẽ đem công ty này phá hủy.”

Tất Phương nheo mắt, một câu cũng không nói. Một người đàn ông lấy ích lợi cá nhân uy hiếp người khác, kỳ thật rất gan dạ sáng suốt, cũng đủ ngoan cường.

Tay Tân Hạ Noãn khâu ba mũi, lại nói cũng buồn cười, từ mảnh vỡ của một cái ly có thể trở thành tình cảnh khâu ba mũi, cũng cũng chỉ có Tân Hạ Noãn làm ra được. Buổi tối về đến nhà, hai người ngồi

trên giường, Lục Tử Ngân vuốt ve hai tay Tân Hạ Noãn bị khâu chỉ, một câu cũng không nói, không biết suy nghĩ gì, chỉ là vuốt ve qua lại.

Tân Hạ Noãn không nhịn được, hỏi: “Hồ sơ kia sửa lại chưa?”

“Tất Phương đã đi đến bộ phận nhân sự xem xét tư liệu của Mạn Ny trước chúng ta.”

“Cái gì?” Tân Hạ Noãn lập tức nhảy dựng, mấp máy môi, cả người phát run. Lục Tử Ngân đem Tân Hạ Noãn đang phát run kéo vào trong ngực, “Cho dù chúng ta sửa lại tư liệu, Tất Phương vẫn là có thể tra thông qua chứng thực nhân dạng.”

Nghĩ ánh mắt hung hăng của Tất Phương lúc giữa trưa, Tân Hạ Noãn bị dọa sắp khóc, “Vậy Mạn Ny làm sao bây giờ? Anh ta sẽ hủy hoại cô ấy sao?”

Lục Tử Ngân nở nụ cười, “Em không thấy sao? Ánh mắt yếu ớt của Tất Phương?”

“Hả?”

“Lấy hiểu biết của anh với Tất Phương, cậu ấy sẽ không để tâm đến tình nhân bên người, cho dù tình nhân có trốn đi, cũng sẽ không từ thủ đoạn để người khác tìm bắt trở lại, mà không phải tự mình đi tìm như vậy.”

“Ý của anh là.”

“Em yêu, em không hiểu được hết tình cảm đàn ông, đàn ông thường hay giấu tình cảm thực sự của mình nhiều hơn so với phụ nữ.”

Tân Hạ Noãn không lên tiếng. Lục Tử Ngân bỗng nhiên đứng dậy, nhéo nhéo khuôn mặt của cô, “Anh đi mở nước cho em, tắm thoải mái một cái, mang thêm cái bao tay, không thể dính nước. Hửm?”

Tân Hạ Noãn gật đầu, khoe miệng độ cong thực cao, là nụ cười phát ra từ tâm. Nếu sự tình theo như lời Lục Tử Ngân, Tất Phương nếu thật sự “không buông tha” Mạn Ny, như vậy về sau Mạn Ny, chính là sẽ thật hạnh phúc?

Nghĩ đến Mạn Ny có tương lai tốt đẹp, cô nở nụ cười ngầm hiểu. Cô chợt thấy rất vui vẻ, một âm tiếng vang ngắn, Tân Hạ Noãn theo thanh âm nhìn, di động im lặng của Lục Tử Ngân nằm ở trên giường.

Tân Hạ Noãn thuận tay mở ra hộp thư, phía trên rõ ràng ngắn gọn, nhất thời khiến iệng đang nở nụ cười của cô thu lại.

“Tử Ngân, em mang thai, ba tháng. Em mua vé máy bay, muốn đi gặp anh.”

23. Chương 23

Mang thai? Ba tháng? Tân Hạ Noãn chỉ cảm thấy một niềm xúc động mãnh liệt truyền đến từ các đầu ngón tay đang cầm di động và làm đóng băng dòng suy nghĩ mông lung của cô. Cô cũng biết Lục Tử Ngân ở Mỹ từng có bạn gái, nhưng về vấn đề bạn gái trước của anh cô luôn tận lực gác qua một bên. Lục Tử Ngân chưa bao giờ nhắc đến và cô cũng chưa bao giờ hỏi đến. Đối với hai người yêu nhau thì việc chia tay rồi lại tái hợp là lẽ thường, có điều lúc trước cô chưa từng nghĩ đến nguyên nhân khiến bọn họ chia tay. Nhưng khi hai mắt cô nhìn thấy dòng tin nhắn này, cả người cô run lên, trong đầu không ngừng phát ra những tiếng ong ong, những câu hỏi không thể trả lời.

“Em yêu, nước được rồi đấy. Vào đi.” Lục Tử Ngân ở trong phòng tắm ngọt ngào gọi cô. Tân Hạ Noãn mấp máy miệng, cố gắng nhớ kỹ số điện thoại này. Cô tự mình trả lời tin nhắn, “Đến thì gọi điện trước, sẽ sắp xếp gặp mặt.”

Sau đó xóa đi tin nhắn. Cô mang theo tâm tình lo sợ cùng bất an đứng dậy đi vào phòng tắm, Lục Tử Ngân đã cởi ra áo khoác, tay áo sơ mi xắn đến khuỷu tay, cơ thể cường tráng tràn ngập khí thế áp đảo. Tân Hạ Noãn nhìn Lục Tử Ngân đang phát ra muôn vàn mị lực quyến rũ, trong lòng không khỏi lung lay .

Anh có vì cô gái kia mà pha nước tắm không?

Lục Tử Ngân thấy Tân Hạ Noãn ngây ngốc đứng bất động ở cửa phòng tắm, không có cách nào khác đành đứng dậy dắt cô vào, đem bao tay mang vào cánh tay bị thương của cô, dùng dây thun buộc lại ở cổ tay để phòng ngừa nước bắn vào. Anh thật cẩn thận tỉ mỉ, trong mắt tràn ngập yêu thương.

“Nhớ kỹ, không nên để nước bắn vào tay, cho dù chạm vào nước cũng phải chú ý không để nước tràn qua tay cổ tay, có biết không?” Lục Tử Ngân giống như bà cô già kiên nhẫn chỉ bảo, Tân Hạ Noãn cúi đầu lơ đãng, nhẹ gật đầu

Đối với tính khí bất thường mặt mày hay ỉu xiu của Tân Hạ Noãn , Lục Tử Ngân tập mãi cũng thành thói quen . Lúc anh xoay người để đi ra ngoài thì Tân Hạ Noãn bỗng nhiên giữ chặt cánh tay anh lại, không lên tiếng chỉ đứng im lặng

Lục Tử Ngân quay đầu hỏi: “Em sao vậy?”

” Tử Ngân, anh có thích em bé không?”

Đối với vấn đề “bất ngờ” này Lục Tử Ngân có chút mơ hồ, anh không biết trả lời ra sao chỉ khẽ mỉm cười, “Chúng ta còn chưa có động phòng thì lấy đâu ra em bé? Em là nên hỏi, Tử Ngân, anh có muốn em không?”

Tân Hạ Noãn bị câu nói đùa của Lục Tử Ngân làm cho dở khóc dở cười, hờn dỗi trừng mắt nhìn anh một cái, sau đó đem anh đẩy ra khỏi phòng tắm, liền đóng cửa! Khi cả phòng tắm trở lại không gian yên tĩnh, lúc này nhịp tim đập của Tân Hạ Noãn càng dồn dập và đầy bất an.

Hiện giờ vấn đề mà cô phải đối mặt không phải là anh có yêu cô hay không, mà đó thuộc về vấn đề đạo đức. Nếu cô ta thật sự mang thai tìm đến đây, cô sẽ như thế nào? Cho dù Lục Tử Ngân yêu cô, vì cô mà không nhận đứa bé, nhưng lý trí của cô thì sao? Cô làm không được, vì chính mình mà làm ột đứa bé chưa sinh ra đã không có ba, gia đình cô cũng sẽ không cho phép cô làm như vậy.

Vừa nghĩ tới địa vị trong quân đội của ông Tân, ông được mệnh danh là người đàn ông thép, thái độ làm người rất chính trực, yêu cầu bản thân rất nghiêm khắc, ông quyết không cho phép loại sự tình này phát sinh ở trước mặt ông. Tân Hạ Noãn nghĩ đến đây, thở dài, cô cùng Lục Tử Ngân thời gian ở bên cạnh nhau có lẽ không còn nhiều lắm .

Tân Hạ Noãn tắm rửa xong đi ra ngoài cũng là lúc Lục Tử Ngân cúp điện thoại, chiếc điện thoại được anh nắm chặt trong lòng bàn tay, sắc mặt tái nhợt, nhìn Tân Hạ Noãn mỉm cười gượng gạo, lại có chút xấu hổ . Hạ Noãn cũng không hỏi, cô hiểu rõ Lục Tử Ngân, một cuộc điện thoại có thể làm cho Lục Tử

Ngân biến sắc? Anh đối với những chuyện trước đây không chút để tâm, hiện tại với vị trí của anh lúc này là không có khả năng vô cớ bị hãm hại, chỉ là bất quá sự tình xảy đến quá nhanh sợ rằng những gì chính mình nắm trong tay sẽ vụt đi mất.

Cô gái kia gọi điện thoại cho anh sao? Tân Hạ Noãn trong lòng bắt đầu run rẩy, nhưng cô không có biểu lộ ra ngoài, giả vờ như không có việc gì hỏi: “Tử Ngân, sắc mặt anh rất kém?” Cô phát hiện chỉ cần cô thốt ra một chữ trong lời nói, thanh âm đã bắt đầu run rẩy.

Lục Tử Ngân khẽ mỉm cười, xoa nhẹ tóc cô, “Không có gì, tắm xong rồi sao?”

“Ừm.”

“Để anh xem nào.” Lục Tử Ngân nâng lên tay cô, nhìn xem có hay không bị dính nước, nhìn biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn của Tân Hạ Noãn, chỗ bị thương quả không có bị dính nước, anh nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay bị thương của Tân Hạ Noãn, “Sau vài ngày nữa anh sẽ cùng em đi cắt chỉ, mấy ngày này em xin nghỉ phép đi.”

Sự dịu dàng của Lục Tử Ngân cũng không cách nào làm tan biến nỗi sợ hãi trong lòng Tân Hạ Noãn, điều đáng buồn cười chính là sự dịu dàng mềm mỏng của anh, lại khiến cho lòng cô thêm chua xót, lúc này cô mới biết dưới sự bảo bọc đầy dịu dàng ấy chỉ để che đậy một hàng động sai trái, làm cho lòng của cô càng thêm mất mát.

Ban đêm, Tân Hạ Noãn nằm ở trên giường thật lâu cũng không thể chìm vào giấc ngủ, bên cạnh cô phải đối mặt Lục Tử Ngân đang thoải mái chìm trong giấc ngủ. Trong những tiểu thuyết lãng mạn, khi người đàn ông và người phụ nữ ở cùng một phòng, hơn nữa còn nằm trên cùng một chiếc giường là lúc người đàn ông có ham muốn nhất, nhưng biểu hiện của Lục Tử Ngân làm cho Tân Hạ Noãn càng thêm bất an. Từ sau khi đính hôn, cô đã chuyển đến sống tại nhà Lục Tử Ngân, Lục Tử Ngân không lần nào đi quá giới hạn của anh, cho dù cả hai đang trong tình cảm mãnh liệt nhất, hay đang trong một nụ hôn dài, sâu sắc anh cũng khéo léo dừng lại đúng lúc. Anh hô hấp dồn dập thở không thành tiếng chuyển từ cái hôn môi triển miên bằng một nụ hôn nhẹ nhàng trên trán cô, sau đó hờn hển nói: “Ngủ thôi.”

Anh hành động có chừng mực, tuy cô biết anh là tôn trọng cô. Chỉ vì cô luôn bảo thủ kiên trì một ảo tưởng, đêm đầu tiên của cô nhất định phải là đêm tân hôn, cô phải có một đêm đầu tiên không thể quên trong đời.

Mà mỗi khi đang trong tình cảm mãnh liệt bị đẩy ra về sau, Tân Hạ Noãn nguyên bản sự bảo thủ hóa thành hư ảo, cô bắt đầu lo lắng. Hai người khi yêu nhau, phương pháp tốt nhất chính là giữ lấy lẫn nhau nhưng với thái độ bình thản như nước của Lục Tử Ngân làm cho Tân Hạ Noãn càng ngày càng bất an.

Anh đối với cô căn bản không có ham muốn chiếm giữ. Giống như có hay không quan trọng, có được thì tốt, không có cũng không sao.

Tân Hạ Noãn nghĩ đến đây liền cảm thấy khó chịu. Cô kéo chăn, lại trở mình đưa lưng về phía Lục Tử Ngân. Lúc tầm mắt oán trách của Tân Hạ Noãn chuyển dời khỏi người Lục Tử Ngân, anh nhẹ nhàng mở mắt ra, trong mắt anh phản phát một nỗi buồn đau mà người khác khó có thể phát hiện.

Tân Hạ Noãn quyết định nghỉ phép liền hướng Lục Tử Ngân xin nghỉ vài hôm. Lục Tử Ngân sau khi cho cô một “Goodbye kiss” liền ra khỏi nhà đến công ty, để lại một mình Tân Hạ Noãn ở nhà.

Bình thường cô có hai ngày nghỉ, nếu cô không lên mạng để vào diễn đàn thảo luận thì chính là ngủ. Cô vốn là người đơn điệu, không có nhiều trò giải trí. Hiện giờ đang mang thương tích, cô lại không thể làm vậy. Cô đành phải đem phòng ốc dọn dẹp lại, hâm lại chén sữa, đến phòng sách mở ra máy tính.

Cô vào xem diễn đàn, kiểm tra mail xem có tin tức gì mới không. Đang lúc cô buồn chán đến chết là lúc chuông điện thoại vang lên. Cô cầm lấy di động nhìn vào, là số điện thoại lạ, cô không quen. Bình thường, các số điện thoại lạ đều là những cuộc gọi chào hàng hoặc của kẻ lừa đảo gọi tới, tuy rằng rất ít xảy đến với cô, nhưng trên mạng hay báo chí thường đăng tin mà cô vẫn hay xem qua .

Cô thầm nghĩ có nên nhận cuộc gọi hay không? Chần chờ một giây, cuối cùng vẫn là nghe máy. Là cuộc gọi đến nên cô sẽ không phải mất tiền.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói buồn bã của Mạn Ny, “Hạ Noãn.”

Tân Hạ Noãn giật mình, có chút kích động, “Mạn Ny, cậu gọi điện ỉnh sao?” Khóe miệng cô nhếch lên một nụ cười vui sướng .

Mạn Ny im lặng, bỏ qua câu hỏi của cô, khàn khàn nói: “Tất Phương. . . . Anh ấy có khỏe không?” Cô chỉ là muốn thử hỏi xem, trong lòng có chút bất an nhưng thanh âm run rẩy cho thấy cô đang rất khẩn trương. Với hiểu biết của Tân Hạ Noãn, Mạn Ny khẳng định đang lo lắng Tất Phương sẽ gây ra những chuyện bất lợi với cô, hiện giờ chẳng qua là muốn thăm dò?

Tân Hạ Noãn thành thật trả lời: “Anh ấy đến phòng nhân sự xem hồ sơ của cậu, về phần anh ta sẽ làm gì thì tớ không biết.”

Bên kia điện thoại rõ ràng truyền đến hơi thở đứt quãng, cô có chút nan giải “À” Chỉ một tiếng lại chuyển sang chuyện khác, “Cậu cùng Lục Tử Ngân ổn không?”

Nhắc đến chuyện cô và Lục Tử Ngân, Tân Hạ Noãn trong lòng uất ức khó chịu, bản thân vô cùng rối rắm chỉ một cái chạm nhẹ vào, cô nhất thời muốn òa khóc thật to, “Nếu Lục Tử Ngân cùng người phụ nữ khác sinh đứa nhỏ, tớ nên làm gì bây giờ?”

Mạn Ny dừng một chút, “Cái gì?”

Vì thế Tân Hạ Noãn đem toàn bộ tin nhắn đêm qua nói cho Mạn Ny. Trong tình trường Mạn Ny so với Tân Hạ Noãn từng trải hơn, cô cần ý kiến của Mạn Ny. Mạn Ny im lặng nghe xong, cuối cùng thực nghiêm túc hỏi Tân Hạ Noãn một vấn đề, “Cậu và người nhà của cậu tương đối bảo thủ, là gia đình theo kiểu mẫu truyền thống, nếu để ột đứa trẻ chưa sinh ra đời đã không có ba cậu làm được sao, cậu cũng sẽ không dám làm, cô gái kia chỉ mới mang thai ba tháng, thời gian chưa lâu, biện pháp duy nhất chính là làm cho cô gái kia tự mình bỏ đi đứa trẻ. Nhưng theo ngữ khí của cô ta, làm cho cô ta tự phá thai khả năng không lớn, trước mắt có hai biện pháp cho cậu chọn”

Là cỡ nào tàn nhẫn, hai chọn một, cô biết hai biện pháp này đều không thể thành toàn cô.

“Thứ nhất, cậu là người ra đi, cùng Lục Tử Ngân hủy bỏ hôn ước. Thứ hai, cậu âm thầm làm đứa trẻ trong bụng cô ta biến mất.”

“” Tân Hạ Noãn nghe xong hai lựa chọn, một câu cũng nói không nên lời, hai lựa chọn này, một là để chính mình gánh nhận nỗi đau, hai là làm thương tổn người khác, việc thứ nhất cô làm không được, việc thứ hai cô càng làm không được.

“Haiz, vấn đề của cậu so với mình còn nan giải hơn, đối với tớ chỉ là vấn đề thời gian, còn vấn đề của cậu cũng không nằm ở thời gian. Loại sự tình này không thể kéo dài, kéo dài càng lâu đối với cả ba người đều không có lợi.”

Tân Hạ Noãn tay cầm điện thoại bắt đầu run rẩy, cô gắt gao cắn môi dưới, không chế cảm xúc, không cho nước mắt chảy xuống. Hạnh phúc của cô từ đầu đến cuối đều ở phía bên kia, cô chính là nhìn thấy, tự cho rằng nó ở rất gần.

“A lô? Hạ Noãn, nói chuyện đi?” Tân Hạ Noãn trầm mặc làm cho phía bên kia điện thoại Mạn Ny có chút hoảng hốt.

Trần tĩnh lại cảm xúc của chính mình, nước mắt không thể khống chế được bắt đầu lăn dài, cô giả bộ cười to “Tớ đúng là có mệnh phải làm vật hi sinh, chỉ có thể lặng lẽ ra đi.”

Mạn Ny không lên tiếng, cuối cùng bỏ ra một câu an ủi, “Nếu không tớ cho cậu số điện thoại của vị luật sư lần trước, cậu đi xem mặt đi?”

Cái chủ ý này thật tệ. Tân Hạ Noãn vẽ mặt càng thê lương. Cô tùy tay cầm lấy cốc sữa trên bàn, một bên uống sữa một bên nghe Mạn Ny nói chuyện, Mạn Ny đột nhiên nói, “Kỳ thật Liêu Tu vốn không tệ lắm, nếu không cậu quen lại hắn ta đi?”

“A!” Tân Hạ Noãn bị sốc đến nghẹn, cô ho khan hai trận, “Mạn Ny, năng lực suy nghĩ của cậu cao quá, tại hạ bội phục.”

“Không phải a, Hạ Noãn, vé máy bay của mình là do Liêu Tu giúp mình mua.”

“Hả?”

“Mình sợ Tất Phương tra ra thông tin hành khách đặt vé máy bay sẽ tìm ra nơi mình sẽ đến, cho nên tìm người mua giúp. Cậu cũng biết ở Thành phố A mình không quen nhiều người cho lắm, ngoại trừ cậu ra, cũng chỉ có chồng hệt của cậu! Hẳn nhờ mình hỏi cậu, nói thực ra, lấy kinh nghiệm tình trường lâu năm của mình để phán đoán, tình cảm của Liêu Tu đối với cậu vẫn chưa hết.”

Việc này, Tân Hạ Noãn biết. Còn nhớ rõ ở lễ đính hôn của Liêu Tu, anh từng nói qua, muốn cho cô biết luôn luôn có một người đang đợi chờ cô. Chính là. Tân Hạ Noãn thật sự có chút khổ sở, tuy rằng anh nói anh đính hôn chính là diễn kịch, nhưng để cho cô làm đồng lõa cùng tham gia, cô làm không được. Hơn nữa người trong lòng cô thích chính là Lục Tử Ngân nên càng khó có thể hàn gắn lại tình cảm.

Hai đầu điện thoại vẫn duy trì trầm mặc. Thẳng đến đầu bên kia điện thoại kia vang lên thanh âm của một người phụ nữ trung niên, “Cô gái nhỏ, con mỗi ngày ôm điện thoại làm gì? Sửa soạn quần áo chuẩn bị đi xem mặt đi.. &. &”

Tân Hạ Noãn có chút buồn cười nghe ra một tràng tiếng mắng than thở, Mạn Ny thì giống như kẻ trộm nhỏ giọng nói, “Hạ Noãn, không nói chuyện với cậu nữa.”

“Ừa.”

Cúp điện thoại.

Tân Hạ Noãn hít sâu một hơi, nhớ tới số điện thoại tối qua, bằng vào trí nhớ bấm số gọi đi. Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nhạc chờ, kinh ngạc, đây là một bài hát tiếng Trung. Tân Hạ Noãn lúc này mới ngây ngẩn phản ứng lại, số điện thoại của người này, rõ ràng chính là số ở trong nước. Tại sao có thể như vậy?

Chẳng lẽ cô gái kia đã về nước?

Lòng của cô nhất thời bất ổn, không kiềm chế được. Cô gái kia rốt cuộc có bộ dáng như thế nào? Là Lục Tử Ngân thích kiểu người nào? Kỳ thật cô cũng không biết Lục Tử Ngân hiện tại rốt cuộc thích tuýp người nào. Ở trong đầu cô, chầm chậm dừng lại ở hình ảnh năm mười tám tuổi khi ấy, hình tượng hoang dã của Phỉ Dương.

“A lô?” Rốt cục có tín hiệu. Giọng nói của một cô gái vang lên có vẻ ôn hòa, giọng hơi khàn khàn.

Lời Tân Hạ Noãn như mắc nghẹn nơi cổ họng, cô rất muốn nói chuyện rõ ràng, nhưng một khi mở miệng, thanh âm của cô so với cô gái kia còn muốn khàn khàn vài phần, giọng cô cứng rắn, cố lấy dũng khí nói: “Tôi là vị hôn thê của Lục Tử Ngân .”

Cuối cùng cô chọn cách đi thẳng vào vấn đề, chính thức giới thiệu, ngay cả Tân Hạ Noãn cũng không biết hành động này đã đủ uy hiếp đối phương hay là bản thân đạt được cảm giác dào dạt đắc ý, ít nhất hiện tại cô có tư cách nói chuyện này.

24. Chương 24

Tân Hạ Noãn giở chiêu bài phủ đầu, tự mình lên tiếng trước, hiển nhiên sẽ khiến cho đối phương vô cùng kinh ngạc, bên đầu kia điện thoại vẫn không có người trả lời, một khoảng không trầm mặc, yên ắng. Nhịp tim Tân Hạ Noãn càng đập dồn dập, cả người cứng ngắc, cảm thấy máu trong mình đang đang đông cứng lại, toát ra thật nhiều mồ hôi. Cô lặp lại câu hỏi lần nữa, “Xin chào.”

Đầu dây bên kia điện thoại rốt cục cũng phát ra giọng nói của một người phụ nữ đang mỉm cười, đáp lại: “Là cô Tân Hạ Noãn phải không?”

Tân Hạ Noãn hết sức sửng sốt, không nghĩ đến người phụ nữ này lại có thể nhận ngay ra cô? Vì sao cô ta biết rõ cô đến thế? Thông qua Lục Tử Ngân ư? Chẳng lẽ cô ấy vẫn luôn quan tâm đến Lục Tử Ngân, cho nên mới. . . . ? Miên man suy nghĩ hình như đã trở thành bản năng của Tân Hạ Noãn, cô khẽ gạt đầu với tâm tình cực kỳ phức tạp, “Là tôi.”

“Cô gọi điện trực tiếp đến cho tôi là có ý gì?”

Cô ta có dụng ý gì? Ngay cả chính cô cũng không thể xác định, cô có nên làm cho người phụ nữ này biến mất khỏi nơi này? Hay là tuyên bố Lục Tử Ngân là người đàn ông đã có chủ, bảo với cô ta hãy buông tay đi? Những việc làm ấy, Tân Hạ Noãn thực sự làm không được, cô chỉ muốn có được một chút ánh sáng, một chút hy vọng, đứa trẻ rốt cuộc có phải là của Lục Tử Ngân hay không, nếu không phải, cô sẽ không cần phải phiền não và bất lực đến vậy, cô có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ niềm hạnh phúc hiện tại, còn nếu đúng là như vậy, cô. . . . Cô không dám tưởng tượng, cũng không biết nên làm như thế nào.

Vốn dĩ muốn hỏi thẳng Lục Tử Ngân về chuyện này có lẽ sẽ tốt hơn, nhưng cô lại lo lắng chính mình đã tưởng tượng ra quá nhiều, khiến mọi thứ trở nên khó xử, phiền toái hơn nữa, cô vẫn chỉ dám làm con rùa rút cổ, im lặng đầy nghi ngờ chỉ chờ cơ hội để có thể chất vấn người phụ nữ này.

“Nghe nói cô đang mang thai?” Tin lành này cô đã biết rõ còn cố tình hỏi.

Quả nhiên đầu dây bên kia khẽ giật mình, “Ồ? Sao cô biết được? Lục Tử Ngân nói cho cô nghe à?”

Cô khéo léo quay trở lại vấn đề chính, “Đứa trẻ kia có phải là của vị hôn phu của tôi không?” Cô cảm thấy rõ ràng giọng nói của chính mình khàn hẳn đi, khàn trương đến run rẩy. Đầu bên kia điện thoại xem ra cũng đã cảm nhận được sự bất an trong cô, cười lạnh trong lòng, “Tôi là bạn gái cũ của Lục Tử Ngân, anh ấy về nước, chúng tôi mới chia tay, cô nghĩ thử xem?”

Lục Tử Ngân về nước được hơn một tháng, cô gái này lại mang thai ba tháng. . . . Ý tứ này đương nhiên cô hiểu rõ, đứa nhỏ này quả thực là của anh. Giống như đã sớm kết luận được điều này từ trước, Tân Hạ Noãn cũng không có vẻ rung động bởi tin tức này, ngược lại, tâm tình vốn đang bất an của cô bỗng nhiên hết sức bình tĩnh lạ thường, cũng là dập tắt ngọn lửa hy vọng trong lòng cô. Tân Hạ Noãn cười khẽ, “Cô về nước là muốn đoạt lại vị hôn phu của tôi, đưa anh ấy trở về, đúng không?”

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia coi như nghe thấy những lời nói vớ vẩn, cô ta khẽ cao giọng, thốt lên: “Nếu đúng vậy thì sao? Tôi đã ở cùng Lục Tử Ngân hơn hai năm, vào thời điểm anh ấy khó khăn nhất, là tôi một mực kiên trì ở bên cạnh anh ấy; cũng như vào những lúc huy hoàng nhất của anh ấy, cũng chỉ mỗi mình tôi đứng bên cạnh anh ấy cùng nhau chiêm ngưỡng thành tựu của chúng tôi, cô nghĩ mình xứng đáng sao? Chẳng qua Lục Tử Ngân đang cảm thấy đau lòng, mỗi một khi bị tôi bỏ rơi mà thôi. Nếu tôi không chia tay anh ấy, làm sao đến lượt cô?”

Lời nói của cô gái kia đánh đá là thế, Tân Hạ Noãn cảm thấy mình đang bị coi thường, người tìm đến mắng đối phương lại không phải là cô. Tân Hạ Noãn nhin không được khẽ nhếch miệng lên, “Nói vậy, cô đã nắm chắc mười phần là mình sẽ thắng? Tốt thôi, tôi chờ xem cô diễn võ dương oai trước mặt tôi như thế nào.”

Tân Hạ Noãn dập tắt điện thoại “Ba” một tiếng, trong mắt toát ra tầng tầng ngọn lửa, có gì đó nhẹ nhõm vừa bốc hơi, trong đáy mắt cô giờ hiện lên nỗi buồn bã khôn nguôi. Cô không thể không chán nản cho được, nếu đúng như lời cô ta nói, Lục Tử Ngân chỉ bởi vì tâm tình buồn khổ, không thể chờ đợi thêm nữa ở nước Mỹ, đành phải quay trở về, cùng với thứ tình cảm mà anh dành cho cô, chỉ là tùy tiện tìm một phụ nữ để kết hôn cả đời. Loại sự việc này khiến đáy lòng Tân Hạ Noãn thêm chua xót, nước mắt dần dần chảy xuống dưới.

Đâu phải cô không muốn kìm nén nỗi đau của sự tổn thương sâu sắc này, nhưng trái tim cô vốn yếu ớt cuối cùng chỉ biết khóc to lên như vậy mà thôi. Ông trời, cô quả nhiên là một người phụ nữ rất dễ bị tổn thương mà. Tân Hạ Noãn lau nước mắt trên mặt đi, đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề, đi ra ngoài tản bộ.

Tản bộ là một phương pháp để giải sầu, có thể khiến cho bản thân tĩnh tâm trở lại, trong lòng sẽ không nghĩ lung tung về những chuyện đau đầu kia nữa. Tân Hạ Noãn khi ra khỏi nhà còn cố tình chọn đôi giày thể thao dã ngoại, càng tăng thêm sức vận động.

Đã hơn tám giờ sáng, giờ cao điểm đi làm của mọi người đã qua, lúc này chỉ còn thưa thớt một vài người trên đường. Tân Hạ Noãn lặng lẽ bước đi mãi mà không rõ đích đến, đến tận ngã tư đường, cô mới phát hiện quần áo của mình quá mức bình dân, khác hẳn những người phụ nữ khác đang đi trên đường, với giày cao gót, quần áo công sở sang trọng hoặc những bộ cánh hàng hiệu mới tinh.

Cô nhìn xem những người này, không thấy phiền lòng lắm. Cô bỗng nghĩ đến chính mình trước kia, mười tám tuổi khi ấy, cô cũng cực kỳ thích theo đuổi vật chất hay sao? Cô dần dần trở nên ham hư vinh, chỉ cần thấy người có tiền liền đi theo, thậm chí còn có một thời gian dài cô cho rằng, không có tiền thì không thể sinh tồn. Đến khi vào đại học, những bạn học năm nhất, giàu nghèo chẳng phân biệt được, người nào cũng giống nhau, khi đó cô hoàn toàn trở nên lạc lõng, không thể chỉ giao tiếp với những người có tiền được nữa, còn người theo đuổi cô chỉ cần không có tiền, cô lập tức không nhìn mặt, cho nên Liêu Tu trở thành đối tượng chiến thắng cuối cùng, anh đã theo đuổi cô suốt ba năm, cô mới gật đầu đồng ý.

Khi đó, cô vì cái gì mà biến mình tham lam đến vậy? Có lẽ đối với cô mà nói, chỉ có mỗi mình Lục Tử Ngân là biết rõ. Về phần lí do tại sao cô lại trở nên tham lam như vậy, tất cả đều do một tay cha cô mà ra. Cha cô là một con người có ý chí sắt đá luôn rất tiết kiệm và tiết chế đến mức keo kiệt, bình thường có thể tiết kiệm được liền tiết kiệm, cũng không tùy ý tiêu xài. Theo lý mà nói ông giữ chức cao như vậy, khẳng định đã từng đi qua nhiều nơi sang trọng, cao cấp.

Nhưng cha cô ngay cả phòng massage cũng chưa từng đến, càng không nói tới những nơi xa hoa lãng phí khác. Cha nào con nấy, Tân Hạ Noãn trước kia cũng an phận làm một cô con gái ngoan giống ông. Từ khi lên đại học, cô đều tự mình chi trả sinh hoạt phí, thậm chí cô từ nhỏ đến lớn tiêu xài đều rất ít, cha cô

muốn cho sẽ cho dù ít hay nhiều. Lúc đầu cha cô rất tin tưởng cô, ông cho thứ gì cô đều nhận cả, Tân Hạ Noãn ở trong mắt cha vĩnh viễn là đứa con gái ngoan ngoãn, không bao giờ thay đổi. Mãi đến khi mẹ cô phát hiện cô có rất nhiều tiền để phung phí bên ngoài, báo lại cho cha cô hay, một cái tát rất mạnh lên mặt cô, lúc này cô mới biết hối hận.

Cô vĩnh viễn không quên được lời nói của cha, “Không phải tiêu nhiều tiền là tốt, mà là con phải biết dùng tiền đúng chỗ, đúng thờ điểm, cái cách con biết tiêu tiền, đó mới là điều quan trọng nhất.” Cha cô biết rất rõ tại sao cô lại tham tiền như vậy.

Vì lúc cô cần dùng đến tiền thật sự thì trong người cô lại không có nó, chính cái giây phút ấy cô thật sự rất khao khát có thật nhiều tiền.

Tân Hạ Noãn ngẩng đầu, nhìn bầu trời đầy nắng, vàng ánh dương sáng chói như ngọn lửa đang gây ra sự khó chịu nơi mắt cô. Tân Hạ Noãn bỗng nhiên cảm thấy bản thân quá mệt mỏi, vì sao cuộc đời lại không như ý muốn của mình, thay đổi lớn như vậy, mà kết quả cũng chẳng có hi vọng là mấy?

Nhìn dòng người đến rồi lại đi, sự vội vã của cuộc sống đô thị, Tân Hạ Noãn thở dài thật buồn. Cá tính của cô vẫn luôn bị mẹ rầy la, với tính tình của cô thì phải chờ thật lâu mới kiếm được nhiều tiền, tương lai mù mịt, tối tăm.

Cô cũng không cho là vậy, nhưng với tình cảnh hiện giờ, cô lại muốn lùi bước. Tân Hạ Noãn cảm giác chính mình đã quá mệt mỏi, tùy tiện tìm một bồn hoa, ngồi xuống chờ người nghỉ ngơi, hoàn toàn không chú ý đến có một chiếc ô tô đã sớm đi theo mình từ lâu.

Phía bên trong chiếc xe màu đen bóng loáng kia, đằng sau cặp kính râm là ánh mắt đang rất kinh ngạc khi nhìn Tân Hạ Noãn, với bộ dạng tiêu tụy và buồn bã đến nao lòng khiến anh rung động.

Cuối cùng anh quyết định cởi bỏ dây an toàn, ngừng xe ở ven đường, lặng lẽ không một tiếng động đi tới phía cô. Cái bộ dạng này của cô, khiến anh không thể không lo lắng cho được.

Tân Hạ Noãn cúi đầu, vô tình nhìn xuống đất dưới chân mình, tại bồn hoa ở ngã tư này, cô cứ như người ngoài hành tinh vậy, không hề quan tâm đến điều gì, dù ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy cô có chút quái lạ.

Khi cô đang nhìn chăm chăm vào bóng mình, bỗng nhiên cô giật nảy mình, phát hiện ngay trước mắt cô là một đôi giày da nam đen sáng bóng. Đôi giày da màu đen này đã dừng lại ở ngay trước mắt cô từ lâu. Tân Hạ Noãn ngẩn người, nhìn từ trên xuống dưới, chỉ thấy Liêu Tu tháo kính mắt xuống, lặng lẽ nhìn cô.

Hai người đang ngồi trên bồn hoa, không ai nói câu nào, Liêu Tu cũng lặng im bên cô, không hề cất lên một tiếng, cứ như vậy anh yên lặng ở bên cô. Tân Hạ Noãn rốt cục cũng phá vỡ bầu không khí trầm mặc, nói ra những điều sâu kín trong lòng mình, “Lục Tử Ngân có con với người phụ nữ khác.”

Liêu Tu không nói lời nào, “Là An Ny?”

“Anh biết chuyện đó?” Tân Hạ Noãn thoáng chút giật mình. Liêu Tu tựa hồ có chút phiền não vì những lời vừa thốt ra từ miệng mình, nhưng việc đó đã quá muộn, Tân Hạ Noãn đang chăm chăm nhìn về phía ánh mắt anh, không để cho anh giải thích. Liêu Tu buộc lòng nói: “Đó là một người con gái rất khá, khi anh đi công tác ở Wall Street có gặp cô ấy. Lúc đó, cô ấy đang đứng bên cạnh Lục Tử Ngân.”

Tân Hạ Noãn rầu rĩ nhìn xuống đất không thể hiểu rõ tâm tình của chính mình lúc này, cô biết gia đình Liêu Tu từng gặp phải nguy cơ phá sản, đó cũng là thời điểm họ ở bên nhau nhiều nhất, cô luôn tìm đến để an ủi anh, cổ vũ cho anh, cũng có thể nói rằng vào thời điểm khó khăn nhất của Liêu Tu, Tân Hạ Noãn là người duy nhất ở bên cạnh anh.

Gặp hoạn nạn mới biết được chân tình, để tâm mới thấy, thời điểm gian khổ nhất của Lục Tử Ngân, cô không phải là người ở bên cạnh anh, mà là cô gái với cái tên An Nỵ kia. Đúng như lời An Nỵ đã nói trong điện thoại, cô ta đã làm bạn cùng Lục Tử Ngân từ thời khắc tối tăm nhất đến lúc huy hoàng nhất, đó là khoảng thời gian không ai có thể thay thế được.

Liêu Tu chần chừ hỏi: “Vậy bây giờ em tính làm gì?”

Tân Hạ Noãn khổ sở gượng cười, giọng nói có chút thê lương, “Em phải làm vật hi sinh, thành toàn cho bọn họ, có đúng không? Giống như anh. Em làm không được.” Cô rất cục nịnh không được khóc lên, “Anh có biết không, em thực sự rất thích Lục Tử Ngân, vẫn luôn luôn thích anh ấy, em không làm được việc tốt như vậy, chấp tay dâng tặng anh ấy cho người khác.”

Tân Hạ Noãn nức nở khóc thật to, không màng đến việc bọn họ đang ngồi trên đường lớn mà khóc rống lên. Liêu Tu vẫn ngồi bên cạnh, lặng lẽ nhìn Tân Hạ Noãn òa khóc nức nở như một đứa bé, cuối cùng anh nịnh không được đặt tay lên vai Tân Hạ Noãn, dựa đầu cô vào bả vai mình, để cho cô khóc thật thoải mái.

Làm sao anh có thể không biết Tân Hạ Noãn yêu Lục Tử Ngân nhiều năm như vậy? Ở thời điểm bọn họ chỉ là bạn của nhau, Tân Hạ Noãn vĩnh viễn sẽ không bỏ được ba chữ, anh Tử Ngân.

Về sau bọn họ kết giao, cô mới dần dần không nhắc tới ba chữ này. Tân Hạ Noãn yêu Lục Tử Ngân nhiều năm như vậy, thời gian thật dài. Liêu Tu biết chính anh cũng yêu Tân Hạ Noãn nhiều năm như vậy, anh cảm nhận được Tân Hạ Noãn là một cô gái tốt, rất chấp nhất và chung tình, cũng chính tính cách cố chấp này của cô đã làm tổn thương người cô yêu, cũng bao gồm cả chính Lục Tử Ngân. Anh từng không hiểu tình cảm của Lục Tử Ngân đối với Tân Hạ Noãn, Lục Tử Ngân cho anh một câu trả lời, “Tân Hạ Noãn là một cô gái bướng bỉnh, cố chấp nhất anh từng biết, khi cô ấy đã nhận định chuyện gì, thì sẽ bướng bỉnh với chuyện đó vượt quá mức bình thường. Nếu tôi sớm nhận ra điểm ấy một chút, thì có lẽ bây giờ tôi và cô ấy cùng với con chúng tôi đã hạnh phúc bên nhau từ lâu.”

Anh cũng hiểu rõ, việc Tân Hạ Noãn thích Lục Tử Ngân đã vượt quá sự cố chấp bình thường của cô. Anh cũng biết, Lục Tử Ngân cũng cố chấp không kém gì cô.

“Hạ Noãn, có một số việc, không cần để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt như vậy, vì sao em không thử đi hỏi thẳng Lục Tử Ngân đi? Mà cứ phải tự mình lo sợ không đâu?”

Tân Hạ Noãn bình tĩnh ngóng nhìn Liêu Tu một lượt, Liêu Tu nhìn xuống cô khẽ khàng chớp mắt, coi như là cổ vũ tinh thần cho cô. Tân Hạ Noãn khẽ mỉm cười, hít một hơi thật sâu, bộ dáng tựa như vừa xác thực quyết tâm mạnh mẽ của mình. Cô lấy di động từ trong túi ra, bấm số điện thoại của Lục Tử Ngân.

Liêu Tu mắt mờ to, ngóng nhìn theo cô.

“A lô?” Lục Tử Ngân mỉm cười nhận di động.

Tân Hạ Noãn lặng yên không nói nên lời, vừa nói xong hai chữ “Là em” thì cổ họng như bị mắc nghẹn, mất nửa ngày mới dám lên tiếng, “Anh ăn sáng chưa?”

Lục Tử Ngân nghe thấy liền bật cười, “Đương nhiên, em thì sao?”

“Ăn rồi.” Giọng cô rất thấp, có vẻ muốn thoái lui. Liêu Tu nghe giọng cô khi nói chuyện với Lục Tử Ngân, trong lòng khó tránh có chút chua xót, thời điểm lúc trước khi hai người còn yêu nhau, Tân Hạ Noãn luôn luôn không thèm để ý đến anh, lúc nào cũng duy trì một thái độ “không quan tâm”. Quả nhiên là vô quyết dày có móng tay nhọn.

“Vì sao tự nhiên gọi điện thoại cho anh?” Lục Tử Ngân đột nhiên hỏi.

Khi Tân Hạ Noãn cố gắng tìm từ để nói, đôi mắt lộ rõ những giọt lệ, trông mong nhìn Liêu Tu, tựa như đang cầu cứu. Liêu Tu đành phải lấy điện thoại cầm tay ra đánh vài kí tự đưa cho cô xem. Cô đọc đúng theo từng dòng trên màn hình “Em và đứa nhỏ của anh, anh muốn giải quyết như thế nào?”

Cô muốn nói chuyện trực tiếp với anh, cũng là không để cho chính mình có bất cứ đường lui nào. Tân Hạ Noãn hơi chần chừ, kỳ thật hỏi đến vấn đề nhạy cảm này quả thực là không nên. Cách giáo dục mà Lục Tử Ngân được dạy dỗ cũng giống như cô, tác phong nghiêm túc và có trách nhiệm cao. Cho dù Lục Tử Ngân chọn lựa cô, chỉ cần An Ny một chút sỏi đời, khéo léo tìm đến chỗ Lục tham mưu làm loạn, thì cô sẽ không còn chút hi vọng gì nữa.

Tân Hạ Noãn không hề để tâm đến lời nói của Liêu Tu, cô muốn thành thật, thẳng thắn nói ra vấn đề, “Ngày hôm qua em lén nhìn tin nhắn của anh, có một người phụ nữ mang thai xa lạ đã đến tìm anh.” Giọng nói cô hơi run run, nhỏ nhẹ, vẻ chậm rãi trong từng lời nói của cô càng cho thấy lòng cô không ngừng bất an, lo sợ.

“Phải.” Lục Tử Ngân thản nhiên nói, giọng điệu bình tĩnh khác hẳn với sự bất an đang xảy ra trong cô, anh nói chuyện bằng biểu lộ cực kỳ không cảm xúc ” Là bạn gái trước của anh, còn về đứa bé kia, chính anh cũng không có cách nào xác định đó có phải là con của anh hay không.”

Tân Hạ Noãn hít một hơi thật sâu.

“Có một lần do xã giao uống quá nhiều, là cô ấy đưa anh trở về nhà. Buổi sáng ngày hôm sau, cô ấy đã nằm ở bên cạnh anh, về vấn đề rốt cuộc có chuyện gì xảy ra hay không, chính bản thân anh cũng không nhớ rõ ràng lắm. Trừ bỏ lần đó, tuyệt đối không có những lần khác.”

Tân Hạ Noãn vẫn trầm mặc, không nói lời nào.

Lục Tử Ngân có chút hoảng hốt, “Em yêu? Hạ Noãn? Nói chuyện với anh đi.”

Hốc mắt Tân Hạ Noãn ầng ậc nước chỉ chực tuôn rơi, muốn ngăn lại cũng không được. Liêu Tu đau lòng muốn lau nước mắt cho cô, lại bị Tân Hạ Noãn ngăn lại, cô khoát tay, dùng tay áo của chính mình lau đi, cô hít sâu vào một hơi thở, nói với Lục Tử Ngân: “Nếu không còn gì nữa cứ coi như chúng ta đã chấm dứt.”

“Cái gì cơ?” Lục Tử Ngân kinh ngạc hỏi lại, sau đó đáp án của anh là tiếng dập máy rất lớn. Mà anh đã nhứ chặt lại từ lâu, ngón tay cầm di động do quá dùng sức, bắt đầu trở nên trắng dã ra.

Việc anh sợ nhất rốt cuộc đã xảy đến.

25. Chương 25

Tân Hạ Noãn tắt điện thoại. Lục Tử Ngân nóng nảy đem di động ném xuống đất, nhìn thấy di động vỡ tan tành trên mặt đất Lục Tử Ngân bỗng nhiên lao ra khỏi văn phòng, đi đến chỗ thang máy, bực bội ấn nút “↓” đi xuống.

Ngồi ở trên bồn hoa Tân Hạ Noãn hai tay nắm chặt điện thoại di động của mình, sắc mặt của cô cực kỳ tái nhợt, giống như chỉ cần không để ý cô sẽ dễ dàng ngã xuống. Liêu Tu ngồi ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn cô, “Em định ngồi ở đây bao lâu nữa?”

Tân Hạ Noãn lúc này mới phục hồi lại tinh thần, thần trí cô dường như đã quay trở lại, có chút thần nhiên nói, “Em đang rất rối trí. Không nghĩ về nhà.”

Liêu Tu nhẹ nhàng nói: “Nếu không chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh một chút, cứ ngồi ở đây mãi cũng không phải là biện pháp hay.”

Tân Hạ Noãn ngẩng đầu lẳng lặng nhìn chăm chăm vào Liêu Tu, bỗng nhiên nghĩ muốn khóc . Cô rốt cuộc muốn cái gì? Nếu không phải vì cô rất thích Lục Tử Ngân, có lẽ người đàn ông này sẽ mang cho cô hạnh phúc.

Cô lay động, khẽ gật đầu.

Liêu Tu đưa Tân Hạ Noãn đến quán bar Viên, tự mình thuê lấy một phòng, căn phòng ở đây không có cửa sổ ngoài, hoàn toàn kín đáo, và riêng tư. Tân Hạ Noãn ngồi ở trên sofa, ánh mắt thất thần, mông lung, bộ dáng bất lực.

Liêu Tu khê khàng nói chuyện, " Nếu em không thể từ bỏ được Lục Tử Ngân, thì hãy tranh đấu cùng cô gái ấy đi."

Tân Hạ Noãn hoảng hốt nhìn chằm vào Liêu Tu, cảm thấy những lời này của Liêu Tu làm cho cô sầu khổ hơn bao giờ hết. Liêu Tu đương nhiên biết rõ tính cách Tân Hạ Noãn, anh nhin không được bịu môi, "Nhìn em tự dầy dọa mình, lòng anh cũng đau lắm, Hạ Noãn à"

Tân Hạ Noãn sụp mắt xuống, có chút yếu ớt nói: "Thực xin lỗi."

"Em không phải xin lỗi anh, mà là nói với chính mình, em sao phải gánh tội?"

Kỳ thật trong nội tâm của Liêu Tu, anh đương nhiên biết nỗi khổ tâm của cô cũng là chính tâm trạng dằn vặt của anh, anh vốn không phải cũng như vậy sao? Yêu Tân Hạ Noãn nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn không có kết quả mỹ mãn, chính là trong lòng vẫn không thể nào thừa nhận được sự thật này, anh cũng từng ảo tưởng mong cho thời gian quay trở lại, thời điểm vui vẻ nhất của hai người.

Thích đối phương nhiều hơn một chút, sẽ luôn nhận nhiều thua thiệt, giống như anh yêu Tân Hạ Noãn nhiều như vậy, mà Tân Hạ Noãn vẫn luôn yêu mến Lục Tử Ngân đến khôn nguôi. Tình yêu vốn là như vậy không công bằng. Tội lỗi vì đã yêu đơn phương ư?

"Cái này gọi là bị coi thường." Tân Hạ Noãn gào lên, điều đó thật không dễ chịu chút nào.

Liêu Tu tựa hồ cũng tán thành, "Nếu đơn giản chỉ là coi thường, có lẽ sẽ không đau khổ đến vậy."

Tân Hạ Noãn bỗng nhiên nói: "Trong lòng rất khó chịu, hiện tại cái gì cũng không muốn nghĩ đến, rất muốn mượn rượu giải sầu." Tân Hạ Noãn nâng lên ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Liêu Tu, khiến cho Liêu Tu đỏ khóc đỏ cười, "Hạ Noãn, em có biết hay không cùng với một người đàn ông có tình cảm với mình uống rượu là việc rất nguy hiểm?"

Tân Hạ Noãn khê cười, tựa hồ như bị những lời nói chân thành này của anh chọc ỉnh vui vẻ, "Liêu Tu vốn không phải loại người như vậy."

"Em thật sự sẽ tin anh đến vậy sao?" Liêu Tu biểu tình có chút kinh ngạc, khóe miệng bất đắc dĩ tươi cười.

"Liêu Tu chưa bao giờ cưỡng ép em. Phải không?" Tân Hạ Noãn giả trang khờ khạo, bộ dạng ngây ngô. Biểu hiện của cô ngược lại khiến cho lòng anh ầm áp nở hoa, vui sướng đến nỗi nước mắt đều muốn rơi xuống, "Không phải không cưỡng ép em mà là anh biết ngoài Lục Tử Ngân ra, những người khác nếu ép buộc em sẽ vĩnh viễn mất đi em."

Tân Hạ Noãn bắt đầu cười theo, quả nhiên là Liêu Tu, quả thực anh rất khéo hiểu rõ lòng người.

Nhân viên phục vụ bưng tới mấy chai rượu ngoại, tất cả nhãn chai đều là tiếng Anh, Tân Hạ Noãn nhìn chăm chăm qua mấy chai rượu, vốn nhìn xem cũng không hiểu được nồng độ rượu của những chai này, thái độ xem xét của cô vô cùng bình thản, chậm rãi.

Liêu Tu đưa cho cô một chai thủy tinh có nhãn Whiskey, “Tửu lượng của em không tốt, đó đều là rượu mạnh, muốn uống thì uống thứ này vậy? Trước khi uống ăn vài món thức ăn nhẹ.”

Vừa mới nhắc đến, nhân viên tạp vụ lại gõ cửa, trong tay bưng các món ăn nhẹ khai vị. Tân Hạ Noãn nhìn thấy trên bàn phong phú thức ăn, cảm giác rất buồn cười, “Liêu Tu, anh thật là một người đàn ông rất biết chăm sóc a.”

“Cũng tạm Hôm nay xem như xả thân bồi phái nữ?”

“Được rồi, em xem anh như thế nào bồi thân.” Cô dùng ngón tay bốc lấy một miếng bánh ngọt, ăn vài cái liền ngừng lại “Không tệ, rất ngọt, ăn cũng ngon.”

“Trong thâm tâm em, đồ ngọt chính là mỹ vị.”

Tân Hạ Noãn muốn cắn phải đầu lưỡi, cô đang ăn một cái bánh ngọt khác. Đối với Tân Hạ Noãn đặc trưng “Ăn uống” này, Liêu Tu nhìn mãi thành thói quen, mỗi khi tâm trạng cô không tốt, liền thích ăn quà vặt, bánh ngọt, đặc biệt thích nhất những món điểm tâm ngọt.

Tân Hạ Noãn cảm thấy bụng có vẻ no được bảy phần, liền mở chai Whiskey, rót ra một ly sau đó uống cạn sạch, mùi vị cay nồng như lửa đốt khiến yết hầu cô bỏng rát. Cô nghe rằng thở phì phò, phát ra tiếng thở dài, “Rượu này quả là một loại rượu mạnh.”

“Có muốn dùng thử một ly cocktail?”

“Ừm?”

Lúc này, nhân viên phục vụ lại gõ cửa, trong tay bưng một cái ly bên dưới đáy nổi lên một màu đỏ tươi, mặt trên lại có màu xanh biếc, cái này gọi là hồng xúng lục, mùi thoải, màu sắc lộng lẫy của ly rượu cocktail thì ngược lại rất quyền rũ.

Tân Hạ Noãn tò mò nhìn Liêu Tu, Liêu Tu liền giải thích, “Có thể gọi ‘Buông thả’. Bartender từng nói này thả lỏng cùng thối lảm là giống nhau, chỉ cần không sợ xấu hổ, không sợ thối, thả lỏng tâm trạng một chút, liền có thể thư thái. Đặc biệt còn lại là cả người trở nên rất thoải mái, phiêu hư.”

A, nguyên lai hồng xúng lục là như vậy. Thoải mái tương đương thối lảm, thực xem như cao kiến.

Tân Hạ Noãn mân mê ống hút uống một ngụm, vừa chua cay lại ngọt ngào còn có chút rượu say nồng lan tỏa thần trí, làm cho người ta có cảm giác nói không nên lời tâm tình phức tạp, nhưng càng uống, càng cảm thấy được một cảm giác ngây ngất, thoải mái lan tràn lưu luyến mãi nơi cổ họng rất là thống khoái. Cô lập tức đem ly ‘Thúi lắm’ rượu cocktail uống cạn.

Liêu Tu nhìn xung quanh quán rượu, một bộ mặt rầu rĩ. Cho đến khi điện thoại vang lên, anh không thèm để ý đến liền đem điện thoại tắt đi. Tân Hạ Noãn quay qua nhìn, thử hỏi: “Anh không trả lời điện thoại sao?”

“Không có gì quan trọng, thời gian này của anh thuộc về em.”

Tân Hạ Noãn miệng mở to, thoát nhìn không có một tia vui sướng. Cô nghĩ gì đó, rốt cục lấy điện thoại cầm tay ra, đem di động của mình khởi động lại máy. Cô vẫn chờ mong tiếng chuông di động lại vang lên, nhưng mà nó cứng đầu không có vang lên lần nào. Cho đến khi cô uống say đến bất tỉnh nhân sự thì điện thoại của cô vẫn nằm im lìm ở trong túi xách.

Liêu Tu vỗ nhẹ khuôn mặt Tân Hạ Noãn, cô vẫn thần nhiên lặng yên chìm trong cơn say nồng, nằm bấn gục trên mặt bàn. Liêu Tu xoa bóp huyết thái dương mình, hình như chính mình cũng hơi đau đầu, anh lại thử đứng lên, phát hiện có chút choáng váng. Anh bộ dạng thế này làm sao đưa được Tân Hạ Noãn về nhà? Anh nghĩ gọi điện cho Lục Tử Ngân để anh ta đưa cô ấy trở về, chính là nội tâm bướng bỉnh lại không muốn hành động. Cơ hội lần này, có thể để cho anh cùng Tân Hạ Noãn hàn gắn lại nhân duyên.

Mà cô gái An Ny chính là trở ngại của hai người họ, khiến cho bọn họ nhất định không có tương lai. Cho dù Lục Tử Ngân như thế nào muốn phản kháng, chỉ cần còn có đứa nhỏ, Lục Tử Ngân thủy chung không thể làm gì được. Anh đứng dậy đi vào toilet rửa mặt bằng nước lạnh, làm cho chính mình thanh tỉnh chút ít, sau đó gọi vào máy chén trà giả rượu, ngồi một mình ở ghế độc ẩm. Cho đến khi di động Tân Hạ Noãn rung lên, hơi tỏ vẻ sững sốt, cuối cùng anh nhẹ nhàng bật cười, điều này thật sự rất buồn cười.

Trong lòng của cô chỉ có một người. Anh cầm lên điện thoại của cô, nhìn vào màn hình, hiện lên số điện thoại của Lục Tử Ngân đang gọi đến.

“A lô ?” Đầu bên kia truyền đến thanh âm lo lắng của Lục Tử Ngân, “Hạ Noãn?”

“Tôi là Liêu Tu!”

Lục Tử Ngân kinh ngạc nói không nên lời.

“Chúng tôi ở quán bar Viên, uống hơi nhiều, đến đón cô ấy đi.”

“Chờ đã.” Điện thoại cắt đứt.

Liêu Tu nhìn thấy bộ dáng Tân Hạ Noãn say khướt với đôi mắt ảm ứot trước mặt mình, giống như muốn nói gì đó với cô, lại lằm bằm lầu bầu một mình, “Hạ Noãn, đây là cơ hội cuối cùng anh giành cho anh ta, nếu hắn còn không biết làm như thế nào để yêu em, tự anh sẽ đến bên em để yêu em, có được không?”

Tân Hạ Noãn lặng yên ngủ say, một chút biểu hiện đều không có. Liêu Tu thì cho rằng đây là lời chấp nhận.

Sau năm phút đồng hồ Lục Tử Ngân đã xuất hiện, trước đó anh đang ở tiểu khu Liên Hoa, ngồi trong nhà chờ đợi Tân Hạ Noãn. Lúc anh phá cửa đi vào, nhìn thấy trên bàn la liệt các chai rượu cùng mảnh vụn sót lại từ món bánh ngọt, mày anh nhíu chặt chếch cao.

Liêu Tu vẫn xoa xoa thái dương đang đau nhức, thần nhiên nói: “Lúc trước tôi chia tay với Hạ Noãn, nghĩ đến cậu yêu thương chăm sóc cô ấy, không nghĩ tới cậu lại gây thương tổn cho cô ấy.”

Lục Tử Ngân khước miệng cười nhạt, cũng không biết chính mình cười nhạo đối phương hay là đối với bản thân, anh thô bạo nói: “Cậu cũng biết An Ny?”

“Bạn gái cũ?”

“Phải”

“Cậu luôn miệng nói thích Hạ Noãn, như thế nào ở nước ngoài kết giao bạn gái?”

“Bởi vì không có hy vọng, hay phải chăng vì cô đơn. An Ny giúp tôi rất nhiều thứ, khi tôi vẫn còn là một nhân viên chứng khoán, chính cô ấy mang tôi đi gặp mặt nhiều khách hàng lớn, sau đó tôi nhân cơ hội cùng khách hàng lớn nhất của mình trúng đậm chứng khoán, cũng vì vậy mà quen biết được với Cổ Thần, có thể nói không có An Ny sẽ không có tôi bây giờ. Tôi vẫn thực cảm kích cô ấy. Lúc trước cậu nhìn thấy cô ấy đứng ở bên cạnh tôi, khi đó cô ấy không phải là bạn gái tôi, mà là trợ lý, thực đơn thuần loại quan hệ này.”

“Sau đó?”

“Sau đó? Cậu còn nhớ khi ba cậu sắp phá sản, cậu đang ở công ty chứng khoán làm công, đã nói cho tôi biết chuyện về Tân Hạ Noãn và công ty điện tử của gia đình cậu không?”

“ ”

“Tôi đến Mỹ, vì muốn kiếm càng nhiều tiền. Có được nhiều tiền về sau, tôi phát hiện thời gian đã qua lâu như vậy. Tôi lại hay tin Tân Hạ Noãn đã đính hôn, cậu nói tôi còn có cơ hội sao?”

Lục Tử Ngân cười lạnh, “Tôi vẫn luôn tin Tân Hạ Noãn yêu mình, nghĩ đến cô ấy không thể không có tôi. Sau đó tôi lại phát hiện ra tôi đã xem nhẹ thời gian đã qua. Tôi nghĩ tìm đại một người khác để quên đi, mà người phụ nữ này ở bên cạnh tôi vô cùng cuốn hút, ngay cả thầy tôi cũng từng khuyên tôi, An Ny không chỉ giúp đỡ tôi trên con đường sự nghiệp, ngay cả đời sống cũng rất tươi sáng. Tôi liền quyết định đi đến mỗi quan hệ tình cảm với cô ấy.”

Liêu Tu tiếp lời anh nói: “Về sau cậu biết được tình hình kinh tế nhà tôi không khả quan, nảy sinh tâm kế, làm cho tôi và Hạ Noãn chia tay?”

“Cậu sai lầm rồi.” Lục Tử Ngân nhìn Liêu Tu, “Nguyện vọng ban đầu của tôi, chính là muốn khảo nghiệm con người cậu, rốt cuộc cậu là yêu Hạ Noãn sâu đậm đến đâu. Chính cậu làm cho tôi thực thất vọng, một khi kết quả đã như vậy, tôi liền cấp cho chính mình một cơ hội, vì thế tôi muốn quay về, trở về nước.”

“Phải không?” Liêu Tu nở nụ cười, cảm xúc tựa hồ không phải tốt lắm, anh mệt mỏi xoa nhẹ thái dương mình, cảm thấy cơn đau đầu không khá lên là mấy, anh chưa từng biết rằng bản thân mình còn có thể say đến choáng váng thế này.

Liêu Tu không muốn tiếp tục nghĩ ngợi, anh biết rõ bản thân nói không nổi nữa, anh đứng dậy định rời đi, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu lại nhìn Lục Tử Ngân nói một câu, “Tôi không biết giữa hai người trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa cũng không muốn biết lý do của cậu, tôi chỉ quan tâm hiện tại trước mắt, thời gian này đến lượt tôi khảo nghiệm cậu, nếu cậu không xử lý tốt chuyện này thì xin lỗi, tôi sẽ không nhường cho cậu nữa đâu.”

Lục Tử Ngân thản nhiên nói: “Được.” Tay anh đặt nhẹ nhàng ở trên trán Tân Hạ Noãn, anh xem thử Tân Hạ Noãn có bị sốt không, không biết cô gái này rốt cuộc đã hành hạ bản thân đến mức nào, uống nhiều như vậy rượu.

Tân Hạ Noãn chỉ cảm thấy trên đầu có cái gì đó mát lạnh lan tỏa khiến cho thân mình khô nóng của cô thực thoải mái, cô không ngừng cuộn tròn người lại gần anh. Lục Tử Ngân cầm bàn tay bị thương của cô, thì thầm: “Em yêu, chúng ta tin tưởng nhau có được không? Cho anh thời gian, anh sẽ xử lý chuyện này.”

Đương nhiên kẻ say rượu như chết Tân Hạ Noãn căn bản không nghe thấy những lời này, cô như trước thực bình thản chìm trong giấc ngủ, trên mặt nước mắt sớm đã khô, nhìn không ra nổi u sầu phảng phất.

Tân Hạ Noãn xoa lấy thắt lưng, khẽ rên rỉ, mở to mắt thấy chính mình cứ nhiên ngủ trên giường lớn của Lục Tử Ngân ở biệt thự Vạn Tùng Sơn? Cô bị dọa cho khiếp đảm, từ từ ngồi dậy, bốn phía không người, tựa mình vào đầu giường để định thần, chỉ có ánh sáng nhạt của ban mai chiếu rọi qua bức màn trong phòng, tổ cáo mặt trời đã lên cao từ lâu. Tân Hạ Noãn thổ hồn hèn đi dép lê chạy ra khỏi phòng, vừa đúng lúc va phải Lục Tử Ngân đang đi vào, cả người ngã vào lòng ngực ấm áp của Lục Tử Ngân. Lục Tử Ngân cũng thuận tay ôm chặt lấy cô, “Em yêu, tối hôm qua ngủ ngon không?”

Tân Hạ Noãn giật mình, nghĩ muốn thoát khỏi vòng ôm ấm áp của Lục Tử Ngân, hiểu ý Lục Tử Ngân gắt gao siết chặt, khóe miệng cong lên một nụ cười hả hê, đắc ý.

Tân Hạ Noãn cắn cắn môi, “Buông em ra.”

“Hôm nay anh cùng em đi cắt chỉ. Vết thương trên tay em, anh xem rất đau lòng.”

Tân Hạ Noãn nhìn vết thương trên tay mình đang dần lên da non hồng nhạt, liếm môi không nói, nhớ đến lời nói ngày hôm qua, lặp lại một lần, “Lục Tử Ngân, chúng ta dừng lại đi, em không nghĩ. . . .”

Lục Tử Ngân không chờ Tân Hạ Noãn nói xong, liền ấn môi mình phủ lên đôi môi đang náo loạn của cô, tuy chỉ là môi chạm môi, nhưng đủ để cho Tân Hạ Noãn im lặng. Lục Tử Ngân chỉ bỏ lại một câu, “Việc này anh sẽ xử lý, em đi thay quần áo trước, chúng ta đến bệnh viện.”

Cô không nói thêm gì nữa. Lục Tử Ngân đã nói như vậy, nếu cô còn muốn truy đến cùng, có vẻ hơi quá đáng.

Cùng Lục Tử Ngân đi bệnh viện, Tân Hạ Noãn vào phòng khám, Lục Tử Ngân không có đi theo, anh đứng ở ngoài cửa chờ, lúc cô đi ra thì đã không còn thấy bóng dáng Lục Tử Ngân, Tân Hạ Noãn trong lòng sinh nghi hoặc, anh đã đi đâu ?

Cô vừa mới chuẩn bị lấy đi động ra gọi, Lục Tử Ngân từ trong thang máy bước ra, gặp Tân Hạ Noãn đứng ở cửa, cười cười, “Cắt chỉ xong rồi?”

“Vâng, bác sĩ đề nghị em phẫu thuật thẩm mỹ.”

” Đương nhiên . Anh biết một bác sĩ thẩm mỹ rất giỏi, anh đã hẹn trước rồi.”

“Ừm.”

Hiển nhiên, hai người trong lúc đó không giống như trước hết sức thẳng thắn và thân mật, cũng chẳng khi nào để ý người xung quanh, cười đùa nói chuyện suốt dọc đường đi, hiện tại cả hai có vẻ gì đó ngượng ngịu, khách sáo. Tân Hạ Noãn không thích bầu không khí như vậy, nhưng cô lại không biết làm như thế nào? Luôn luôn là Lục Tử Ngân ở vị trí chủ động, không phải cô thay đổi, mà là anh đã thay đổi mất rồi.

Ngay tại thang máy, khi cánh cửa mới vừa vừa mở ra, Lục Tử Ngân miệng thốt ra hai chữ, gây sửng sốt bất ngờ cho Tân Hạ Noãn, anh gọi: “An Ny?”

Lục Tử Ngân vừa nhìn thấy cô gái kia, dáng người cao gầy, đầy khí chất tao nhã. Hình như là con lai, thuộc hai dòng máu Trung – Âu, cô ấy có một đôi đôi mắt thâm thúy, dáng người cao, mảnh khảnh vừa nhìn qua đã cảm thấy tự ti trước dáng vóc bé nhỏ của cô, cái loại cảm giác ghen tị, bị bức bách này khiến cho Tân Hạ Noãn không khỏi nhớ tới một người. Vào mùa đông năm đó, cô ấy cũng ăn mặc giống như vậy, bất quá càng để lộ rõ ra dáng người cao gầy, nhất là cặp chân thon dài của chính mình.

Đôi chân thon dài. Việc này tựa hồ trở thành ác mộng đối với Tân Hạ Noãn, càng làm cô thêm nhút nhát, tự ti nghĩ muốn òa khóc.

Phỉ Dương, như vậy mà hoàn mỹ, tư thế giơ đôi chân thon dài ra tập bài quyền đạo vô cùng tuyệt đẹp. Trở về phần kí ức có Phỉ Dương, tận sâu trong lòng lại nhói lên một cảm giác xót xa.

Tân Hạ nhận thức được Phỉ Dương chính là thông qua Lục Tử Ngân giới thiệu, nói một câu bông đùa, Lục Tử Ngân chính là đoạn tơ hồng, nối kết hai người phụ nữ họ lại với nhau. Hai người làm bạn bè lại rất ăn ý. Có lẽ là nhờ tính cách bù trừ lẫn nhau, làm cho hai người càng ngày rất gần gũi.

Phỉ Dương sống động, cá tính khiến ột cô gái tự ti như Tân Hạ Noãn có cảm giác sùng bái, ngưỡng mộ, cô xem cô ấy như một sự tương phản chính bản thân mình, bởi vì cá tính này của Phỉ Dương cô cả đời cũng sẽ không có được. Mà một Tân Hạ Noãn luôn nhút nhát cũng là Phỉ Dương cả đời không làm được. Có đôi lúc, cô cũng hy vọng chính mình có thể giống Tân Hạ Noãn như vậy ngoan ngoãn khiến người khác vô cùng yêu mến, đáng tiếc cô sinh trưởng trong một hoàn cảnh không cho phép cô được như vậy, cô sẽ khiến chính bản thân mình bị nhiều người bắt nạt, khi dễ, có lẽ sống không bằng chết. Bởi vậy, cô luôn giương nanh múa vuốt trước mặt người khác, cũng là vũ trang chính mình, nói cách khác là bảo hộ chính mình. Dần dà, cô bắt gặp một tiểu nữ sinh yếu ớt, nhu thuận rất khác hẳn với cô sẽ nảy sinh ý muốn bảo hộ người khác.

Tân Hạ Noãn may mắn trở thành đối tượng bảo hộ của Phỉ Dương nữ hiệp. Cô ấy đối Tân Hạ Noãn gần như cưng chiều như sủng vật, mặc cho ai hội cười nhạo trong lời nói: “Phỉ Dương, cô không phải là thích Tân Hạ Noãn chứ?”

Phỉ Dương lúc này cũng tùy tiện đáp trả: “Như thế nào? Hâm mộ hay ghen tị? Muốn hay không lão tử cũng hảo hảo đối tốt với các người một phen?”

Sau đó đám đông kia lập tức giải tán, không có lòng dạ nào đi trêu chọc. Mà Tân Hạ Noãn ngây thơ đến ngốc nghếch lại có thể cười ha ha, hoàn toàn không để ý đến hình tượng, cười khoái trá đến gập thân người ôm bụng. Bọn họ quả là bạn thân của nhau a, bí mật nào cũng không giấu diếm mới là bạn tốt? Vốn trong lòng có tâm sự, nữ sinh nào mà không muốn sẻ chia với bạn tốt, cô cũng không ngoại lệ muốn tìm người tâm sự.

Tân Hạ Noãn nói với Phỉ Dương, “Mình thích một nam sinh, tuy rằng anh ấy không thông minh lắm, nhưng chỉ cần cùng anh ấy ở cùng một chỗ mình liền hy vọng thời gian qua rất chậm, tốt nhất làm ình cả đời cùng anh ấy ở cùng một chỗ.”

“Anh ta là ai?” Phỉ Dương cười hì hì hỏi.

“Lục Tử Ngân, anh Tử Ngân của mình.” Tân Hạ Noãn cũng bắt chước cười hi hi ha ha trả lời.

Nhưng mà, Phỉ Dương không có lập tức chế nhạo ánh mắt cô có vấn đề, vẻ mặt vô vàn bình tĩnh, ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: “Ừm, một người bạn rất tốt.” Tân Hạ Noãn không có chú ý đến biểu lộ âm thầm của Phỉ Dương, đôi mắt cô ấy có chút thất vọng, cô lại vô tình phụ họa thêm vào, chính mình cùng Lục Tử Ngân từ nhỏ đến lớn luôn bên nhau, tin chắc sau này sẽ mãi là như thế. Thời kì thiếu nữ, cô gái nào mà không mộng tưởng một câu chuyện cổ tích màu hồng? Cô cũng không ngoại lệ. Người trong mộng của cô, hoàng tử của lòng cô, là Lục Tử Ngân.

“A, trong mộng của cậu không có mình.” Phỉ Dương nghe xong, giả bộ biểu tình bi thương, đầy mình thương tích mà cảm thán. Tân Hạ Noãn khẽ dừng một chút, hờn dỗi đỏ đỏ miệng, “Sau này con của mình và Tử Ngân sẽ để cho cậu làm mẹ nuôi.”

“Hả? Mình mới không cần làm mẹ nuôi, mình phải làm cha nuôi.”

“Được, đến lúc đó nhớ rõ làm giải phẫu chuyển giới.”

“Tân, Hạ, Noãn! ! !”

Hắc hắc. Không gian tràn ngập tiếng cười đùa hồn nhiên như trải qua giấc mộng mấy niên kỉ, là như vậy trong sáng không vướng phải chút tạp niệm nào. Có khoảng thời gian Lục Tử Ngân luôn ám chỉ trong lời nói mấy vị minh tinh, đáng người thì cao gầy, đường cong gợi cảm hoàn mỹ. Lục Tử Ngân luôn lấy những lời này kích thích Tân Hạ Noãn, bởi vì khi đó, Tân Hạ Noãn bị Lục Tử Ngân mua chuộc bằng đậu hủ trứng, cô được vỗ béo giống như chú heo con trắng trẻo non mềm.

Bị người trong lòng ghét bỏ, tự nhiên có cảm giác bất an khủng khiếp, Tân Hạ Noãn bắt đầu buổi tối nhịn không ăn cơm, chuyên tâm ăn dưa leo giảm béo. Khi ấy học trung học, buổi tối có giờ ôn tập, không thể về nhà ăn cơm, đều là ở bên ngoài tự giải quyết, bình thường Tân Hạ Noãn đều cùng với Phỉ Dương đi ăn cơm. Vừa mới bắt đầu thời kỳ ăn dưa chuột giảm béo, Tân Hạ Noãn thực có thể kháng cự mọi hương vị hấp dẫn, Phỉ Dương ăn cơm có thể hoàn toàn thờ ơ, nhưng về sau Tân Hạ Noãn liền không chịu được, đôi mắt – trông mong nhìn Phỉ Dương đang ăn cơm ngon lành, khoe miệng nước miếng đã muốn bắt đầu tràn ra. Phỉ Dương gặp Tân Hạ Noãn như vậy thống khổ bộ dáng, đành phải buông bát đĩa, bộ dáng thấy chết không sợ, “Mình cùng cậu ăn dưa leo giảm béo.”

Phỉ Dương thân mình cũng rất gầy, toàn thân ốm yếu đến mảnh khảnh, ngay cả bộ ngực nhìn cũng không tới. Ngoại trừ mùa hè, mặc nhiều quần áo dây bó sát người. Lúc kiểm tra sức khỏe, cô giáo bảo cô ấy cao ráo, cân nặng bình thường bất quá chỉ là thiếu hơn 20 kg, hỏi xem cô ấy có phải hay không thường xuyên ăn uống thiếu dinh dưỡng. Vì thế Phỉ Dương sợ nhất chính là kiểm tra thể trọng cơ thể. Cô ấy thật sự là rất gầy, cùng Tân Hạ Noãn giảm béo, phải ăn gần hai tháng dưa leo. Lục Tử Ngân gặp Phỉ Dương với bộ dáng tiêu tụy, ốm yếu quá thể rất cục không đành lòng, nói với Tân Hạ Noãn, “Em đáng người tốt lắm, đừng giảm cân nữa. Nếu lại mập thêm chút càng đẹp mắt.”

Khi đó Tân Hạ Noãn thật sự nghĩ đã làm cho Lục Tử Ngân vừa lòng, hơn nữa bắt đầu ăn uống bình thường trở lại, cũng là làm cho thiên sứ bảo hộ Phỉ Dương cũng bị bức ăn theo, cũng là ăn rất nhiều. Kỳ thật Lục Tử Ngân bắt quả không hy vọng Phỉ Dương phải chịu tội cùng Tân Hạ Noãn, mỗi ngày nhin ăn đến đói meo, sau đó lúc luyện tập quyền đạo bởi vì tuột huyết áp mà té xỉu. Anh cũng đã từng thành khẩn khuyên Phỉ Dương nhưng không có kết quả, chỉ có thể giải linh còn tu hệ linh nhân (*), mà người ấy cũng chỉ có Tân Hạ Noãn, mới có thể làm cho Phỉ Dương từ bỏ.

Việc này Tân Hạ Noãn hoàn toàn không hay biết, chỉ vì Phỉ Dương ở bên Tân Hạ Noãn vĩnh viễn đều biểu hiện một bộ dáng tràn trề sức sống cùng tự tin mạnh mẽ, sẽ mãi là thiên thần bảo vệ bên cô.

Ở Nhất trung, nhờ như vậy mà phát ra một tin đồn, giới nhất ban Tân Hạ Noãn có một vị suất khí thiên thần bảo vệ bên cạnh, hai người quan hệ phi thường mờ ám. Học sinh Nhất trung bình thường không đụng độ với học sinh Thập Nhị trung, có lẽ bọn nhóc trong lúc đó không vừa mắt lẫn nhau. Học sinh Nhất trung xem thường Thập Nhị trung thành tích kém cỏi, phía Thập Nhị trung cho rằng bọn học ở Nhất trung là những con mọt sách, tóm lại hai bên đều rất ghen ghét nhau.

Bọn họ nhìn không ra Phỉ Dương là một nữ sinh, nghĩ đến là người yêu Tân Hạ Noãn. Lời đồn đãi này rơi vào tai các thầy cô giáo, sau đó các thầy cô lo lắng, vội vàng vàng đi tìm hiểu cũng không tra ra được chân tướng liền đem việc này nói cho Tân quân trưởng vốn rất nghiêm khắc giải quyết.

Thời điểm đó, cuộc sống của Phỉ Dương đã gắn chặt cùng với Tân Hạ Noãn trong thời khắc quan trọng nhất.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kỳ thật này vẫn không tính viết ngược, này đó tình tiết bắt quả là làm cho bọn họ giải tỏa khúc mắc trong lòng mà thôi

~ vốn việc, yêu nhau hai người, trong lòng nếu có bí mật chưa phơi bày, về sau kết hôn cũng sẽ không được hạnh phúc thôi ~~ hắc hắc

(*) cõi chuông cần nhờ người buộc chuông.

26. Chương 26

Cả hai vào trong thang máy.

Tân Hạ Noãn nhìn thấy trước mắt cô gái kia có bộ dáng cao gầy rất giống với Phỉ Dương, nhìn sững sốt một hồi lâu lòng cô dậy lên một cảm giác khó chịu, hình như phần kí ức xưa cũ tái hiện lần nữa đang hung hăng đâm vào tim cô. Cô gái này là bạn gái trước đây của Lục Tử Ngân, chẳng lẽ yêu ai yêu cả đường đi?

Lục Tử Ngân vừa nhìn thấy An Ny, khẽ mỉm cười lịch sự, “Em như thế nào đến bệnh viện ?”

An Ny thầm đánh giá Tân Hạ Noãn. Đây có lẽ là lần đầu tiên hai người chạm mặt trực diện, bắt quả An Ny từ nhiều năm trước đã tìm hiểu qua Tân Hạ Noãn, hôm nay vừa gặp mặt, ít ra cũng không làm cho cô thất vọng.

So với ảnh chụp còn xinh đẹp hơn nhiều. Tân Hạ Noãn là cô gái xinh đẹp trời ban, so sánh với An Ny, còn kém xa ư? Hẳn là do cá tính mạnh mẽ của cô ấy. An Ny cả người tỏa ra một loại khí chất kiêu ngạo, mùi vị của một phụ nữ luôn giành phần thắng đây mà, còn Tân Hạ Noãn vốn chỉ là loài chim nhỏ chỉ

biết cúi mình bên cạnh một người nổi bật hơn cô, mà cô giống như chính cái tên mình, mang đến một loại cảm giác ấm áp, yên bình.

An Ny cười nói: “Khám thai.”

Lời nói ngắn gọn mà ý tứ, đúng là mười phần phản công? Tân Hạ Noãn buồn bực không thôi, ngực giống như bị người khác đâm vào. Lục Tử Ngân không đổi sắc mặt, “Kết quả thế nào?”

Tân Hạ Noãn cảm thấy chính mình đang đóng vai tình phụ, xấu hổ đứng nhìn vợ chồng người ra quan tâm lẫn nhau.

An Ny lại cười, “Rất tốt.”

Lục Tử Ngân nhìn Tân Hạ Noãn cả người đang đông cứng nói: “Hắn là không cần anh phải giới thiệu hai người?”

Đương nhiên. An Ny đã từng nhìn qua ảnh chụp Tân Hạ Noãn, còn Tân Hạ Noãn cũng từng đối thoại trực tiếp với đối phương, cũng không nằm ngoài sức tưởng tượng đại khái đã biết cô ta là ai. Hai người phụ nữ cùng đồng thời gật đầu, trong lòng đã rõ lẫn nhau mà không ai lên tiếng.

Thang máy đã tới tầng một, một vài người đi ra. Lục Tử Ngân cũng cảm giác được bầu không khí bức bối xung quanh, liền thuận tiện mở miệng hỏi, “Có đi xe đến không?”

“Tử Ngân, em mới đến thành phố A có vài ngày, chưa nhanh như vậy mua xe.”

Lục Tử Ngân tỏ vẻ ái ngại, nghiêng đầu nhìn Tân Hạ Noãn hỏi dò, “Anh đưa cô ấy về nhà, em một mình đi về được không?”

Tân Hạ Noãn gật đầu, khoe miệng còn lộ vẻ mỉm cười. Lục Tử Ngân nhìn cô rồi đáp lại bằng nụ cười triu mến rạng rỡ, quay đầu nhìn An Ny nói: “Đi thôi, anh đưa em về.” An Ny cụp mắt, ánh nhìn bất mãn không giấu diếm khế liếc sang Tân Hạ Noãn đang vô cùng bình thản, cô ta bỗng mỉm cười sáng lạn, “Hẹn gặp lại.”

Đó không phải nụ cười thân thiện, mà là khinh thường, coi như Tân Hạ Noãn ở trong mắt cô, bất quá so với cây cỏ còn muốn dễ dàng bắt nạt hơn, cô ta sẽ có thể rất nhanh giành phần thắng. Tân Hạ Noãn cắn môi, không lên tiếng.

Tân Hạ Noãn biết mình nhát gan tầm thường, mà cô ta cũng hiểu rõ, nhưng ánh mắt của người phụ nữ ấy, như nhìn xoáy vào trong tâm tư yếu đuối của cô thật khiến cho lòng tự tôn của cô bị tổn thương sâu sắc.

Lục Tử Ngân gặp Tân Hạ Noãn cúi đầu, quan tâm hỏi “Xấu hổ lắm sao”, anh nhẹ nhàng an ủi một câu, “Em yêu, ở nhà chờ anh, trở về sẽ nói cho em một tin vui.”

Tân Hạ Noãn lúc này mới chịu ngẩng đầu, chỉ ngây ngốc nhìn anh. Lục Tử Ngân dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc cô sau đó xoay người rời đi. Tân Hạ Noãn lẳng lặng ngóng nhìn theo bóng dáng Lục Tử Ngân, dần dần bóng dáng ấy mất hút.

Tân Hạ Noãn một mình đứng ở trạm xe bus. Cô ôm túi sách, vai khê co lại. Đã đến mùa đông, mặc dù đang là giữa trưa có ánh nắng tươi sáng chiếu rọi, tuy nhiên nhiệt độ này vẫn là làm cho người ta có cảm giác ở giữa trạng thái ấm áp và se lạnh.

Bỗng nhiên, di động trong túi cô vang lên. Cô giật mình, buông túi xách, chuẩn bị lấy di động, đột nhiên một người đi nhanh về phía cô, nhanh tay đoạt lấy túi sách Tân Hạ Noãn, thoáng cái vội vàng chạy đi. Tân Hạ Noãn sửng sốt một chút, lập tức tri hô: “Cướp...bắt lấy tên cướp.”

Tại thành thị nhộn nhịp này, người xem so với thấy việc nghĩa ra tay tương trợ là không nhiều. Tân Hạ Noãn ra sức rượt theo không ngừng hô to cầu cứu nhưng lại không có người nào giúp cô bắt lấy tên cướp kia. Tân Hạ Noãn vốn rất kém trong môn thể dục, căn bản không phải đối thủ của tên cướp, không đến vài phút, Tân Hạ Noãn chạy chậm dần, trở mắt nhìn thấy tên cướp chạy càng ngày càng xa. Cô thở phì phò, yết hầu bị gió lạnh thổi hắt vào, rất đau rất. Cũng không biết chạy quá sức hay là mấy ngày nay chịu nhiều áp lực, cô bắt chắp hình tượng thực nữ của bản thân bật khóc, tuy rằng không khóc to ra tiếng,

nhưng nước mắt như vỡ đê cuộn cuộn trào ra, càng không thể dừng lại. Cô vừa khóc vừa lau nước mắt vừa đi tiếp, những người đi ngang qua tự nhiên đứng lại nhìn xem thành một đám đông.

Để đến tiểu khu Liên Hoa, Tân Hạ Noãn trước mắt cần đến hai tiếng đồng hồ mới có thể trở về nhà. Trên người cô một xu cũng không có, mà ngay cả chìa khóa nhà cũng nằm ở trong túi sách. Tân Hạ Noãn xem xét kỹ mới phát hiện tình trạng bi thảm hiện tại của cô, lại nghĩ muốn òa khóc.

Cô mang giày cao gót, nếu muốn lết bộ đến tiểu khu Liên Hoa, chưa đến một tiếng sau, bước chân của cô ngày càng chậm lại, chân cũng bắt đầu khập khiễng. Đôi chân đáng thương bắt đầu tê rần, sưng phù.

Cô là như vậy chặt vật a!

Một chiếc ô tô quen thuộc nhanh chóng dừng lại bên cạnh, Lục Tử Ngân từ trong xe bước ra, đứng ở trước mặt Tân Hạ Noãn. Tân Hạ Noãn vừa nhìn thấy Lục Tử Ngân cảm động không thể thốt thành lời, ngay tại thời điểm cô khó khăn nhất, cô lại nhìn thấy anh, dù cho là người khác thì việc đó cũng là một sự an ủi lớn lao, mà lúc này đây người đó lại chính là Lục Tử Ngân. Cô bỏ nhào vào lòng anh thỏa mãn lớn tiếng khóc nức lên, “Em không muốn cùng một chỗ với anh, ư ư.”

Lục Tử Ngân chỉ lẳng lặng ôm chặt cô, một câu cũng không nói.

Về đến nhà, Lục Tử Ngân bưng tới nước ấm, giúp Tân Hạ Noãn rửa chân. Tân Hạ Noãn vừa mới bắt đầu kiên quyết không đồng ý, vẫn là Lục Tử Ngân có biện pháp, cưỡng bức một chút, cô đành phải nghe theo.

“Gọi điện thoại cho em không được, gọi lần nữa thì đã tắt máy, anh nghĩ là em đang tức giận.” Lục Tử Ngân ngồi chồm hổm bên dưới, ngẩng đầu nhìn người đang ở ngồi trên sofa – Tân Hạ Noãn.

“Em thật sự rất tức giận, nhưng hành vi trốn tránh tắt điện thoại em thường không làm, em bị giật mất túi sách.”

Lục Tử Ngân giúp Tân Hạ Noãn lau khô chân, đi đến tủ thuốc lấy ra một tupe thuốc bôi, nâng lấy chân cô, giúp cô thoa thuốc. Tân Hạ Noãn khẽ rụt chân lại, “Hay là để em tự làm đi.” Cô cảm giác hành động này rất xa lạ.

“Em là vợ anh.” Lục Tử Ngân nâng mắt, chăm chú nhìn cô một lượt.

“Vẫn chưa phải, còn không chắc chắn đâu.” Tân Hạ Noãn nhin không được thâm thì. Lục Tử Ngân cả người cứng lại, nheo mắt hỏi, “Em nghĩ vậy?”

Bình thường Lục Tử Ngân tỏ loại thái độ này, điều đó có nghĩa so về mặt tích cực mà nói, nếu là trước kia Tân Hạ Noãn nhất định là bị dọa cho sợ, Lục Tử Ngân thật sự là không cần cô. Dù sao thời gian lâu như vậy, mấy ngày qua, cô cảm thấy chính mình rất mệt mỏi, một chút tin tưởng về tương lai giữa hai người cô đều không có, cô chỉ nói, “Vâng.”

Lục Tử Ngân bỗng nhiên bế cô lên, đi về hướng phòng ngủ. Tân Hạ Noãn lấp bắp kinh hãi, “Anh muốn làm gì?”

“Gạo nấu thành cơm.”

“.” Tân Hạ Noãn lên tiếng phản đối trong lòng anh, “Không muốn.”

Lục Tử Ngân nhìn thấy sự bất mãn của Tân Hạ Noãn, nhin không được nở nụ cười, hành vi lại tỏ ra bạo dạn hơn, ngang tàng không khách khí, đem cô ném đến trên giường, sau đó đè lên người cô, bắt đầu một nụ hôn cưỡng ép.

“Ô.. ô.” Tân Hạ Noãn như thế nào giấy dựa, Lục Tử Ngân kiên trì như ngọn núi không run sợ, rất giống như trước kia bá đạo, cường thế, không nói lý lẽ. Tân Hạ Noãn nước mắt bất chợt lăn xuống, chỉ cảm thấy cô cùng Lục Tử Ngân vì sao lại ra nông nổi như vậy, lấy quan hệ như vậy mới có thể ở bên cạnh nhau?

Lục Tử Ngân giữ chặt đầu Tân Hạ Noãn, cảm giác Tân Hạ Noãn không còn giấy dựa, động tác đột nhiên ngừng lại, anh chăm chăm nhìn vào khuôn mặt đầm đìa nước mắt bi thương của Tân Hạ Noãn,

không nói gì. Anh thật nhẹ nhàng, thật cẩn thận vì Tân Hạ Noãn lau đi nước mắt, “Em yêu, đã dọa em sợ sao.”

Tân Hạ Noãn tựa đầu vào ngực Lục Tử Ngân, “Em thực sự rất thích anh, Tử Ngân.”

Lục Tử Ngân ôm chặt lấy Tân Hạ Noãn, bộ dáng rầu rĩ một câu cũng chưa nói. Sau một lúc lâu, anh khẽ nói: “Cho em xem cái này.” Anh đưa tay vào túi áo lấy ra một bản báo cáo xét nghiệm, là kết quả khám thai của An Ny?

“Anh đã nhờ bạn ở Mỹ tìm hiểu giúp, kết quả kiểm tra sức khỏe của An Ny ở bệnh viện thánh John. Bên trong nói An Ny mang thai đã được mười tuần. Ngày anh say rượu, cách đây cũng đã mười bốn tuần, đứa bé này không phải của anh.”

Tân Hạ Noãn hết sức sửng sốt.

Lục Tử Ngân khẽ hôn đôi môi đang run rẩy của Tân Hạ Noãn, “Ngày đó anh say như chết, anh không cho là mình lại có năng lực thú tính.”

Tân Hạ Noãn có chút choáng váng, cô bị Lục Tử Ngân hôn đến ngất ngốc một lúc sau mới lấy lại lý trí, “Cô ấy vì cái gì nói đứa bé là của anh?”

“Vấn đề này anh cũng rất tức giận, cho nên anh mới đưa An Ny về, thuận tiện ngã bài.”

“Cô. Cô ấy nói như thế nào?” Tân Hạ Noãn trong lòng rối rắm, suy nghĩ mông lung, nhớ tới người phụ nữ kia nói dối mà không e sợ, trong lòng cô bất chợt run rẩy, sợ hãi, lòng dạ phụ nữ so với đáy biển còn muốn thâm sâu hơn.

Lục Tử Ngân nở nụ cười, “Cô ấy nói cô ấy hối hận đã chia tay với anh, cho nên muốn dùng đứa bé này để giữ anh lại. Cô ấy nói người cô ấy luôn yêu chính là anh.”

“Hai người.”

Lục Tử Ngân yên lặng nhìn theo Tân Hạ Noãn, “Có nhất định phải kể với em chuyện của anh và An Ny.” Lục Tử Ngân nghĩ sẽ kể cho Tân Hạ Noãn quá khứ của mình, đáng tiếc, anh còn chưa ngồi dậy, cả thân người lại đè nặng lên cô. Bất quá Tân Hạ Noãn cũng không đến nỗi hít thở không thông, Lục Tử Ngân chỉ hơi nâng người lên khủy tay cách cô một khoảng nhỏ, cả 8% sức nặng đều đặt trên cánh tay anh.

Tân Hạ Noãn cảm thấy Lục Tử Ngân như thế nào không ngồi dậy nói chuyện cùng cô, như thế nào bảo trì cái tư thế thân mật này?

Chuyện giữa Lục Tử Ngân và An Ny quen nhau cũng đơn giản, hai người không phải vì tình yêu mà đến với nhau. Lục Tử Ngân bỗng nghĩ muốn tùy tiện tìm người phụ nữ để lấy, cơ bản là chọn được người phù hợp và tốt nhất. Mà An Ny bất quá chỉ vì trả thù. Cô trước đây là tình phụ của một thương nhân giàu có, tiếng tăm, vì người tình mà không tiếc mạng chạy vạy lo lắng cho sự nghiệp của anh ta, cuối cùng lại chịu khổ sở bị vứt bỏ, vì vậy cô ấy nghĩ muốn trả thù hằn. Cô ấy biết rõ một người đàn bà không thể làm được gì, vì thế cô cần một cộng sự. Trong giới chứng khoán, rất nhiều người có quan hệ thân thiết với doanh nhân kia, muốn che đậy việc làm mà thần không biết quỷ không hay, chỉ có thể tìm một kẻ chỉ vừa mới bước chân vào thị trường chứng khoán – tay chơi mới.

Vì thế cô ấy chọn Lục Tử Ngân. Cô giúp đỡ anh trong các mối quan hệ, giới thiệu các đối thủ chứng khoán có liên quan đến hằn ta, cùng anh đề ra những quyết định quan trọng mang lại thành công, làm cho Lục Tử Ngân từ một tay ngang chính thức tiến vào giới chứng khoán, sau đó từng chút một đánh bại vị thương nhân giàu có vốn rất có địa vị trong giới.

Đây là quan hệ lúc ban đầu của Lục Tử Ngân cùng An Ny, cũng không giống như bên ngoài đồn đãi, quan hệ giữa bọn họ vô cùng trong sáng. Tân Hạ Noãn nghe Lục Tử Ngân nói như vậy, đôi mắt anh phẳng lặng, bình thản kể rõ mọi việc, cô hơi sửng sốt, “Hai người vừa mới bắt đầu, quan hệ thật sự chỉ là lợi dụng lẫn nhau?”

“Ừm, kỳ thật anh rất tán thưởng An Ny, ai cưới được cô ấy sẽ có được một gia tài vô tận.”

Tân Hạ Noãn rất cục hiểu được vẻ ngạo mạn và tự tin của An Ny là do đâu mà có. Loại phụ nữ cường nhân mạnh mẽ này, căn bản không giống với cô, như vậy nhất gan, thấp bé. Cô mặc dù tốt nghiệp thạc sĩ nhưng trong mắt người khác ngay cả bụi cỏ cũng không bằng, huống chi khó trách cô ta đối với cô hết sức khinh thường.

“Có được người phụ nữ như vậy mà anh lại buông tha không phải rất đáng tiếc sao? Anh đi tìm cô ấy đi.” Tân Hạ Noãn khẽ động dậy, nghĩ muốn thoát ra khỏi vòng tay bức bách của Lục Tử Ngân, không ngờ Lục Tử Ngân nắm lấy cằm cô, anh nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tân Hạ Noãn, em muốn chọc tức chết anh có đúng không?”

“Người ta không cần anh, anh mới đau khổ về nước cưới em có đúng hay không?” Tân Hạ Noãn nhếch cằm bởi vì bị Lục Tử Ngân nắm lấy, khuôn miệng của cô cũng biến dạng, thốt lên tiếng trong giọng nói, miệng cô cũng nâng lên cao theo, mơ hồ không rõ, có chút chua xót.

Lục Tử Ngân hít sâu một hơi, bỗng nhiên đem chân Tân Hạ Noãn nâng lên một chút, vòng lấy eo anh. Tư thế này rất ám muội a. Tân Hạ Noãn chỉ cảm thấy một cảm giác nóng rực đánh bật vào đầu mình, hình như là sung huyết não vì động tình.

Cô nghĩ muốn khép lại hai chân, thế nhưng Lục Tử Ngân lại kẹt ở giữa, cô tâm trí bấn loạn, mặt đỏ bừng, “Anh đứng lên đi.”

“Em không phải nói anh muốn An Ny sao? Anh hiện tại chứng minh cho em thấy, người anh muốn là ai!” Lục Tử Ngân mở to mắt, hai mắt sáng ngời đầy thần khí, coi như việc sắp sửa đem cô ăn sạch là bình thường. Tân Hạ Noãn nghiêng đầu một bên không dám nhìn anh, chỉ có thể đặt hai tay ở trước ngực Lục Tử Ngân, nắm lấy vạt áo anh.

“A! Đợi chút!” Rốt cục Lục Tử Ngân bắt đầu hành động cởi quần áo cô, cô ngây ngô mới bắt đầu lên tiếng, vội vàng nói: “Anh tin chúa Giê-su, nhớ kỹ, anh tin chúa Giê-su.”

Lục Tử Ngân bỗng nhiên nhìn xung quanh tìm kiếm thập tự giá, vẻ mặt đáng thương, “Chúa ơi, tha thứ cho con.” Sau đó lại bắt đầu loạn tứ động tác. Tân Hạ Noãn bị hành động của Lục Tử Ngân làm cho nhất thời không nói gì, lại thất thần lẫn nữa cũng đủ khiến cho Lục Tử Ngân thực hiện được kế hoạch, lúc này cô mới bắt đầu dùng hai tay chống cự, cuối cùng cánh tay một lần nữa được Lục Tử Ngân kiềm chặt, Tân Hạ Noãn liều chết phản kháng, “Anh là tín đồ giả mạo, anh là tên đại lừa đảo.”

“Bị em phát hiện rồi.” Đôi mắt như phát hỏa của Lục Tử Ngân phát ra tia nhìn mờ ám hết sức quyến rũ, lấy tốc độ kinh hoàng nhất, tư thế cúi người hôn sâu Tân Hạ Noãn. Tân Hạ Noãn chỉ cảm thấy cả người chợt lạnh lạnh, có một luồng khí lạnh dung nhập dần vào thân thể cô, cho đến khi đi vào nơi tư mật của cô, khiến cả người cô bắt đầu phát run.

Cô nhắm chặt hai mắt, cho đến khi vật nam tính cứng rắn của anh đã ở trong cô, cô mới mở mắt ra, nhúu chặt mày, đau đến nước mắt đã ướt đầm ở xung quanh má, “Đau, đau quá.”

Lục Tử Ngân an ủi, hôn môi cô, “Thả lỏng nào, ngoan nào.”

Vô luận Lục Tử Ngân khuyên cô như thế nào, cô như trước co rúc lại thân thể, cảm giác dưới thân đau đớn, mất mát nước mắt cũng tự nhiên tuôn rơi. Lục Tử Ngân dịu dàng hôn đi nước mắt của cô, chậm rãi rời khỏi thân thể cô, một bên nỉ non, an ủi, “Thoái mái đi em, không cần khổ sở như vậy.”

Trên trán anh bắt đầu ướt đầm mồ hôi, từng giọt mồ hôi lăn dài từ thái dương, dừng lại trên cánh tay to lớn của Lục Tử Ngân, rồi lan dần xuống bả vai trắng mịn của Tân Hạ Noãn. Tân Hạ Noãn lần nữa để cho Lục Tử Ngân mãnh liệt hôn đi xuống, khiến cho lực chú ý bị phân tán, thân mình cô cũng từ từ dựa theo mà thả lỏng. Lục Tử Ngân động tác thông thả, cũng là cố tình cho Tân Hạ Noãn thời gian thích ứng. Đợi đến khi Tân Hạ Noãn rốt cục cảm nhận được bên dưới không còn đau đớn như lúc nãy, lúc này cô mới ngây thơ phát hiện ra, Lục Tử Ngân đã thực hiện triệt để ăn sạch cô rồi.

.

Bà Tân gọi điện thoại cho Tân Hạ Noãn, ra lệnh cô phải đưa Lục Tử Ngân về nhà ăn cơm. Tân Hạ Noãn “vâng” một tiếng, cúp điện thoại. Nhìn thấy trong tay chiếc điện thoại mới tinh, không khỏi cười

thầm. Cô không nghĩ tới Lục Tử Ngân như vậy trẻ con, tự nhiên mua cho cô cặp di động tình nhân, hai chiếc đen trắng thật xứng đôi.

Lục Tử Ngân cho cô ba ngày nghỉ phép, lấy lý do quan trọng “Làm việc quá độ, hợp lý hóa thông báo cho cấp dưới”, cũng là chộc cô tức muốn xung huyết. Ba ngày này cô cũng không nhàn rỗi, bắt đầu học nấu ăn. Cô từ nhỏ đến giờ chính là há miệng chờ ăn, cũng chưa từng thử qua nấu cơm này nọ. Nhớ lại khi đó, dự định cả hai sẽ ra quán ăn, không ngờ Lục Tử Ngân tâm huyết dâng trào tự tay nấu cơm cho cô, không thể cam tâm chịu đựng đả kích to lớn như vậy Tân Hạ Noãn vốn lười nhát quyết tâm rèn luyện trù nghệ. Vì thế, cô ở trên mạng tìm kiếm rất nhiều thực đơn, mua về một đồng thực phẩm bắt đầu luyện tập tay nghề.

Sáng sớm, Tân Hạ Noãn nghiên cứu kỹ lưỡng thực đơn trên tay. Cô mang theo lọ sốt bên mình chăm chú nghiên cứu, bộ dạng như một học sinh ngoan ngoãn chuyên tâm làm bài tập về nhà, thậm chí to nhỏ với chính mình, “Siêu thị lại không có bán hào khô *.”

Vì thế, cô phấn khởi ngồi lại máy tính tìm kiếm.”Ở thành phố A nơi nào mới mua được hào khô?” Click chuột liên tục trên màn hình xuất hiện dòng chữ “Bình Độ Khư*” có một cửa hiệu lâu đời chuyên bán hào, rất được nhiều người khen ngợi.

Nhưng mà Tân Hạ Noãn nhìn đến”Bình Độ Khư” ba chữ này, sắc mặt cô trở nên trắng bệch. Đây là nơi cô không cố ý quên đi. Cô chỉ là từng một lần trốn tránh nơi này, Bình Độ Khư, nơi Phỉ Dương sống.

Tân Hạ Noãn trong tay ướt đầm mồ hôi, cuối cùng quyết định có nên đi đến đó lần nữa không. Mặc dù trốn tránh cũng không phải biện pháp, chưa từng nghĩ sẽ đến đó vì lý do này, hay chỉ là cô không có dũng khí để đối diện sự thật. Tân Hạ Noãn nhận ra rằng, đây là lúc cô nên dũng cảm đối mặt, cũng đã nhiều năm như vậy.

Hơn nữa, Phỉ Dương cũng là nhiều năm như vậy không gặp

27. Chương 27

28. Chương 28

Tân Hạ Noãn cảm thấy chính mình thực có lỗi. Phỉ Dương đối với cô như thế, cô lại đổ kỹ với cô ấy, cô là kiểu phụ nữ gì đây, đã phụ tấm chân tình của Phỉ Dương dành cho cô. Tân Hạ Noãn vẫn gục đầu tựa vào trên bàn khóc, khóc mãi không hề ngừng, dường như muốn để cho nước mắt của mình khô cạn đi thì mới bằng lòng bỏ qua.

Cho đến khi tiếng cửa mở vang lên, Tân Hạ Noãn mới nghẹn ngào ngược đôi mắt đỏ au, khuôn mặt đầm lệ nhìn Lục Tử Ngân đang hết sức sưng sốt. Lục Tử Ngân nhìn thoáng qua liền phát hiện thấy quyển nhật ký kia đang đặt ở dưới tay Tân Hạ Noãn. Cuốn nhật ký này là trước khi xuất ngoại anh đã từng xem qua. Anh chỉ lặng im đứng ở cửa, khó xử cười với Tân Hạ Noãn “Lại khóc nhè sao, em yêu.”

Tân Hạ Noãn lấy tay tùy ý lau mặt mình với ánh mắt trách móc nhìn anh “Vì sao anh vẫn không muốn nói cho em biết? Vẫn im lặng dấu kín bí mật này với em, khiến cho em nghĩ lung tung?”

Đôi môi Lục Tử Ngân cơ hồ dán sát nhau, mím lại thật chặt. Anh vớt chìa khóa lên trên bàn, trong mắt dần hiện ra vẻ bất đắc dĩ “Anh nên nói thế nào với em? Nói với em rằng Phỉ Dương không phải bạn gái anh, anh nghĩ đi nghĩ lại chính là không muốn em phải khổ sở? Hay là nói cho em rằng Phỉ Dương yêu em? Hay là muốn anh nói cho em, anh cảm thấy anh so với Phỉ Dương không hề kém, anh ỷ vào em yêu anh nên không bao giờ lo lắng đến cảm nhận của em mà chỉ biết khư khư cố chấp. Anh không nói cho em, chính là vì coi trọng tất cả mọi thứ?”

Tân Hạ Noãn ngẩn người cũng không nói được một câu nào. Lục Tử Ngân ngó nhìn Tân Hạ Noãn, đôi mắt thẳng thắn, mệnh mông giống như đại dương làm cho cô nhìn mãi mà vẫn không hiểu “Em luôn cho

rằng so với Phỉ Dương em càng yêu anh hơn, đối với việc anh đã làm những chuyện như vậy thì em nên biết, phải không.”

Tân Hạ Noãn đi tới chỗ anh, vòng tay quanh eo Lục Tử Ngân rồi ôm lấy anh “Em là người thực dễ dàng thỏa mãn, nhất là đối với người đàn ông mà em thích, yêu cầu càng ít.” Cô chính là tuýp người phụ nữ đơn giản chỉ cần có thể ăn no ngủ ngon liền cảm thấy thực hạnh phúc. Cô không cần đạt được cái gì là oanh oanh liệt liệt, chỉ cần có thể cầm tay người mình thích cô liền thỏa mãn .

Tân Hạ Noãn hiểu rõ Lục Tử Ngân nhiều như vậy, biết anh là người đàn ông nếu đã muốn làm điều gì thì sẽ làm rất tốt, chỉ biết đến hoàn thành mục tiêu chính mình. Nhưng còn cô, chỉ riêng về phương diện tình cảm, cô cũng đã thua Phỉ Dương, một điều bất ngờ ngoài ý muốn như vậy. Cô không hề thổ lộ cùng anh mà chỉ thầm nghĩ một cách ngu ngốc trong lòng suốt bao năm qua, để rồi lại một lần nữa yêu anh. Anh đối với cô vẫn tốt lắm, làm sao mà cô không nhận ra là anh thích cô? Có lẽ, là do cô quá ngu ngốc.

Tân Hạ Noãn cúi đầu vùi mặt mình thật sâu trong lòng Lục Tử Ngân, cô cũng không muốn nghĩ gì nữa. Chỉ cần cô hiểu, kỳ thật Lục Tử Ngân so với Tân Hạ Noãn rất giống nhau, đều yêu sâu nặng nhiều năm như vậy. Không nên vì gánh nặng này mà bỏ qua lẫn nhau.

Đối với vòng ôm yêu thương của Tân Hạ Noãn, cả người Lục Tử Ngân cứng đờ. Sau đó chỉ lẳng lặng ôm chặt cô, anh nhắm mắt, trăm ngàn ý nghĩ tràn về. Anh nghiêng đầu vùi mặt mình vào mái tóc mềm mại của cô, về một mối mẫn nguyện ôm ghì lấy cô. Hai người chỉ lẳng lặng ôm nhau như vậy, cảm nhận sự ấm áp của lẫn nhau mà không nói một lời.

Đêm giao thừa, Tân Hạ Noãn cùng Lục Tử Ngân đến Lục gia ăn cơm. Hai nhà thống nhất ông bà Tân cũng đến đây tham gia. Bốn vị cha mẹ đều đang bàn về hôn sự của Tân Hạ Noãn và Lục Tử Ngân. Có điều cũng chỉ có hai bà mẹ luôn miệng trò chuyện, hai ông bố đều im lặng nghe theo. Tân Hạ Noãn cẩn thận nghe mẹ Tân nói đã mời được những người nào. Bởi vì quá chú ý mà cô quên mình đã ngậm chiếc đũa thật lâu .

Lục Tử Ngân nhin không được nở nụ cười, nói thầm bên tai cô: “Em yêu , chiếc đũa có thể ăn được sao?”

Tân Hạ Noãn lúc này mới hồi phục lại tinh thần, mặt đỏ bừng liếc anh một cái, bắt đầu và cơm ăn, vừa nghe mẹ mình nhắc đến hôn lễ khiến cô ngây ngẩn cả người. Kỳ thật cô và Lục Tử Ngân đã nhận giấy đăng ký kết hôn từ tuần trước, nhưng Tân Hạ Noãn vẫn e dè không dám nói với mẹ cô, sợ mẹ trách cô tự chủ trương nên không dám báo cáo lại.

Vì thế cô chỉ có thể nhẫn nại mà kiên trì cất giấu bí mật này. Ngay khi cô cúi đầu và cơm, điện thoại di động của cô đổ chuông. Nhìn vào màn hình thì không ngờ là Mạn Ny, đã mất tích lâu đến vậy mà không chịu liên lạc với cô. Cô vui vẻ nhận cuộc gọi ” Người đẹp, năm mới vui vẻ.”

Đầu bên kia im lặng một lát.

“Mạn Ny?” Tân Hạ Noãn hơi ngập ngừng, tại sao lại không nói lời nào?

“Noãn Noãn.” Đầu bên kia truyền đến giọng sục sục của Mạn Ny, hiển nhiên là vừa mới khóc. Sau đó thì tim Tân Hạ Noãn cũng bắt đầu dồn dập “Làm sao vậy? Khóc à ?”

Mạn Ny lúc này lại khóc nức lên, có vẻ là một chuyện đau lòng. Tân Hạ Noãn lập tức buông đũa, khẽ gật đầu với bốn vị cha mẹ, vừa lên tiếng hỏi han vừa đi tới ghế sofa phòng khách để nói chuyện điện thoại. Cô hạ giọng xuống hỏi: “Làm sao vậy? Cậu nói đi.”

“Tiểu Noãn, Tất Phương không cho tổ kết hôn. Hôm nay anh ấy chạy đến nơi tổ chức hôn lễ cướp cô dâu đi.”

“.” Tân Hạ Noãn trở mắt một hồi lâu “Sau đó thì sao?”

“Tổ đang ở căn hộ cũ, mẹ tớ rất tức giận, không chịu nghe điện thoại. Chồng sắp cưới của tớ hủy bỏ hôn lễ, lại không ai muốn nhìn thấy tớ. Rồi cuộc tổ phải như thế nào mới có thể thoát khỏi anh ấy đây!”

Mạn Ny có vẻ thật sự đau lòng. Cho dù cô phải kết hôn cũng không nói với Hạ Noãn, hiển nhiên cô ấy rất muốn thoát khỏi quan hệ với Tất Phương. Có điều là không nghĩ tới tình huống đặc thù của Tất Phương lúc ấy đã ép cô thành như vậy.

Tân Hạ Noãn trầm ngâm ” Đừng khóc, tớ sẽ đến nhà cậu.”

“Ừ.”

Treo điện thoại, Tân Hạ Noãn đứng dậy mặc vào áo khoác dài rồi vào phòng ăn nói với người lớn: “Bạn con xảy ra chuyện, con đi ra ngoài một lát sẽ trở lại ngay.”

Lục Tử Ngân đứng dậy đi tới, thuận tay cầm lấy áo khoác ngoài của mình mặc vào “Anh đưa em đi.”

Tân Hạ Noãn lo lắng nhìn về phía cha mẹ đang ngồi trong phòng, hiển nhiên nét mặt mọi người đều lộ vẻ thần nhiên, tựa hồ không ngại việc cô cùng Lục Tử Ngân ra ngoài đột ngột.

Có đôi khi, Tân Hạ Noãn cảm thấy đường tình duyên của cô nhấp nhô, ít nhất hiện giờ coi như bằng phẳng. Cô không bị va đập đến sứt đầu chảy máu, so với Mạn Ny thì có lẽ số cô vẫn còn tốt hơn nhiều lắm. Cô kéo tay Lục Tử Ngân rồi nhếch môi mỉm cười.

Lục Tử Ngân giúp cô quần lại khăn quàng cổ, cầm tay cô đi gắng tay vào rồi mở cửa đi lấy xe.

Đêm giao thừa – đêm ba mươi đèn đuốc sáng trưng, bởi vì tiểu khu không cho phép đốt pháo hoa nên chỉ có thể nghe được tiếng bắn pháo hoa lộp bộp ở nơi khác, vì vậy cũng không có vẻ huyền ảo. Hôm nay sương mù ban đêm khá lớn, Lục Tử Ngân lái xe cực kỳ cẩn thận. Anh vừa lái xe, vừa nói: “Mạn Ny lần này làm Tất Phương nổi điên.”

Thấy Tân Hạ Noãn hơi thất sắc nhìn sang, Lục Tử Ngân giải thích: “Việc Mạn Ny kết hôn.”

“Anh có biết?”

“Tất Phương cũng là một cổ đông lớn của công ty.”

“Kỳ thật Mạn Ny chỉ muốn một cuộc sống yên ổn mà thôi. Cô ấy không có sai.” Lúc Tân Hạ Noãn nói lời này, cô biết cô đang bênh vực cho bản thân mà thôi. Hành vi của Mạn Ny giống như cô lúc trước, chẳng qua là trốn tránh trước khi giải quyết sự việc mà thôi.

Hiển nhiên Lục Tử Ngân cũng nghĩ như vậy, hay đúng hơn là dùng thân phận người từng trải qua mà nói: “Loại phương pháp này là phương pháp ngu xuẩn nhất. Dùng người khác làm lá chắn, hại người hại mình.”

Lục Tử Ngân vì cô đơn mà lấy An Ny làm thế thân, Tân Hạ Noãn vì cầu an ổn mà dùng Liêu Tu làm lá chắn. Làm sao mà không phải lừa mình dối người, kết quả là hại người hại mình mà thôi. Nếu lúc trước hai người không làm vậy, có lẽ, bọn họ sẽ không tạo thành nhiều hiểu lầm như vậy. Mặc dù sau cơn mưa trời lại sáng, nhưng tình cảm của bọn họ vẫn đang ở trong gian đoạn hồi phục.

Bình thường từ khu A gia đình quân nhân đến nhà trọ Mạn Ny lái xe mất khoảng mười lăm phút, nhưng mà đêm nay sương mù dày đặc hơn, đi gần ba mươi phút mới đến nơi. Lục Tử Ngân đỗ xe ở bên dưới nhà Mạn Ny. Tân Hạ Noãn muốn cởi bỏ dây an toàn xuống xe thì bị Lục Tử Ngân ngăn lại .

“Làm sao vậy?” Tân Hạ Noãn xoay người nhìn về phía Lục Tử Ngân, chỉ thấy đôi mắt anh đầy trông mong nhìn chằm chằm vào cô, giống như đứa trẻ đang đòi kẹo “Hôn anh, nếu không anh không cho em xuống xe.”

Tân Hạ Noãn đỏ khóc đỏ cười, đành phải hôn một cái trên trán Lục Tử Ngân. Lục Tử Ngân nhắm mắt, bộ dạng từ vẻ đáng thương vừa rồi chuyển thành nguy hiểm sau nụ hôn lên trán “Em coi anh là trẻ con sao?”

Tân Hạ Noãn hung hăng liếc anh một cái, nâng mặt anh lên hôn mạnh một cái, cuối cùng còn cố ý cắn cắn môi anh “Được rồi chứ? Nhóc con?”

“Đi đi, anh chờ em ở chỗ này .” Lục Tử Ngân cảm thấy mỹ mãn sờ nhẹ môi, không để ý chút nào việc mình bị cắn.

Tân Hạ Noãn nhìn đồng hồ đeo tay, hiện tại là tám rưỡi. Con gái nói chuyện phiếm buổi tối thì không lường được, cô hơi khó xử: “Anh về trước đi, em muện một chút rồi tự mình gọi xe về.”

“Vâng được rồi, một mình em cẩn thận nhé.”

“Vâng.” Tân Hạ Noãn một mặt vẫy tay, một mặt nhìn thấy xe Lục Tử Ngân đi xa. Đến khi xe Lục Tử Ngân hòa vào trong bóng đêm, không thấy đâu nữa thì cô mới bước vào nhà tìm Mạn Ny.

Cô ấn chuông cửa, đợi một lúc lâu cửa mới mở. Đã lâu không gặp, có vẻ Mạn Ny gầy đi rất nhiều. Dưới mắt cô là một quãng thâm đen đậm, ánh mắt cũng không có gì rạng rỡ, tóc xoã tung rối mù, mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình đứng ở cửa. Tân Hạ Noãn bị vẻ lờ lững của Mạn Ny làm cho hoảng sợ. Hai người làm bạn sắp được sáu năm, Tân Hạ Noãn vẫn biết Mạn Ny là loại phụ nữ cho dù tay chân có bị gãy không thể nhúc nhích thì cũng muốn duy trì dung nhan xinh đẹp của mình. Hôm nay rơi vào tình trạng này thì thực sự làm cho cô chấn động.

Mạn Ny nhìn thấy Tân Hạ Noãn đến thì lập tức bỏ nhào vào trong lòng cô oa oa khóc lên.

Tân Hạ Noãn vỗ lưng cô “Có việc gì để vào trong phòng hãy nói.”

Hai người ngồi ở trong phòng khách, Tân Hạ Noãn chăm chú nghe chuyện của Mạn Ny. Mạn Ny bị buộc kết hôn, không nghĩ tới đó chính là một bạn nam cùng học trung học đã thầm mến cô, tình cảm đối với cô vẫn chưa phai. Đúng vào lúc Mạn Ny đang đau buồn, hai người cứ như vậy gặp nhau rồi gật đầu luôn. Hôn lễ được thu xếp rất gấp gáp, chủ yếu là Mạn Ny sợ đêm dài lắm mộng. Nhưng đúng là vẫn muện, Tất Phương đã làm hỏng hôn lễ của cô. Cô không chỉ không có chồng, cũng không còn mặt mũi danh dự. Ở quê nhà của mình cô hoàn toàn mất hết thể diện.

Tân Hạ Noãn sau khi nghe xong, nhin không được hỏi một câu “Anh ấy thu xếp cho cậu như thế nào? Trước sau như một để cậu tiếp tục làm tình nhân?”

“Anh ấy hỏi tớ muốn thế nào? Tớ không biết.”

“Cậu kết hôn với anh ấy đi, xem anh ấy có gì mà không đồng ý.” Tân Hạ Noãn đặc biệt không quen nhìn kiểu ngửa đực như Tất Phương, đó là loại người cô ghét nhất.

Mạn Ny dường như nghe được một câu chuyện tiếu lâm đặc sắc “Anh ấy không phải kiểu đàn ông sẽ chịu kết hôn. Hơn nữa, anh ấy không có khả năng kết hôn với tớ. Tớ tự biết rõ điều đó.” Đôi khi, Mạn Ny là loại người quá mức lý trí, ít nhất là về phương diện yêu đương thì so với Tân Hạ Noãn còn lý trí hơn. Tất Phương là ai, Mạn Ny hiểu biết hơn ai hết. Cô không bình thường giống như Tân Hạ Noãn mà tự ình ảo tưởng về chữ “Nếu”, như vậy ít nhất không để ình bị thương tổn, nhưng cuối cùng vẫn là người ôm tuyệt vọng mà khổ sở.

Tân Hạ Noãn thấy tình trạng này của Mạn Ny mà chỉ có thể than thầm, cần gì.

Cần gì phải cùng một chỗ? Chẳng lẽ thật sự là bởi vì yêu nên khó xa nhau, cho dù tuyệt vọng cũng muốn cùng một chỗ thôi? Tân Hạ Noãn cười chua xót. Đúng vậy, cho dù tuyệt vọng đến đâu thì cũng muốn ở cùng một chỗ, đây chính là tình yêu.

Tân Hạ Noãn đứng dậy rót ly nước ấm cho Mạn Ny. Vừa đưa ly nước cho cô bạn, bỗng nhiên chuông cửa nhà vang lên. Tân Hạ Noãn chuẩn bị giúp bạn mình đi mở cửa, nhìn qua lỗ nhỏ thì thấy, nguy, Tất Phương đến đây! !

Kỳ thật Tân Hạ Noãn chán ghét Tất Phương bao nhiêu thì Tất Phương cũng chán ghét Tân Hạ Noãn bấy nhiêu. Anh vẫn cho rằng Mạn Ny rời đi là bởi vì Tân Hạ Noãn giật dây. Tân Hạ Noãn cảm thấy bảy giờ xuất hiện ở trước mặt Tất Phương thì khẳng định có một cơn tình phong huyết vũ (gió tanh mưa máu).

Cô nhảy đến trước mặt Mạn Ny, khoa tay múa chân căng thẳng cực kỳ “Là Tất Phương!”

Mạn Ny nhăn mặt “Làm sao anh ấy đến đây? Không phải đã bảo cho tớ đóng cửa suy nghĩ một đêm sao?” Hiển nhiên Mạn Ny cũng không muốn Tân Hạ Noãn chạm mặt Tất Phương. Hai người này mà gặp nhau thì nhất định sẽ “tóc lửa”, cô can ngăn không được.

Tân Hạ Noãn được Mạn Ny giấu ở phòng ngủ. Mạn Ny chỉnh đốn lại tâm tình của mình rồi mới ra mở cửa. Cửa vừa mở ra, mặt Tất Phương so với Trương Phi còn đen hơn không hé răng một tiếng đi vào ngồi lên sofa.

Mạn Ny hỏi: “Không phải anh đã cho tôi đóng cửa tự suy nghĩ một tối sao? Tất tống?” Cô trước sau như một không chút để ý, coi đó chỉ là một người không quan trọng.

Tất Phương tựa hồ cũng không quan tâm vẻ lạnh nhạt của Mạn Ny, mà định đặc lấy từ túi áo ra một cái hộp màu đỏ rồi mở ra đưa cho Mạn Ny. Bên trong có một cái nhẫn với viên kim cương rất to, trông rất chói mắt. Mạn Ny nhẹ nhàng tiếp nhận rồi bĩu môi cười “Nhẫn kim cương này lớn hơn so với trước kia.” Cô không có ý muốn nhận. Trước kia Tất Phương tặng cái gì, cô nhận cái đó. Hiện giờ, cô không có hứng thú nữa.

“Chúng ta kết hôn đi.” Tất Phương chăm chú nhìn cô.

Lời của anh rõ ràng làm cho Mạn Ny trở mắt. Tân Hạ Noãn nấp sát ở phía sau cửa, nghe thấy Tất Phương vừa nói như vậy lập tức trừng lớn mắt. Không phải đâu, ngựa đực đổi tính sao? Mạn Ny cẩn thận nhìn về mặt Tất Phương. Lúc này, cô không có sức vén mây thấy ánh trăng, thật là mê muội như đi trong sương mù.

“Lý do.” Mạn Ny chỉ muốn biết nguyên nhân của việc này.

“Lý do? Em đi theo tên đàn ông khác, anh không muốn.” Tất Phương nói rất không tự nhiên, giống như không thật cam lòng nói lời này.

“ ” Mạn Ny không nói lời nào.

Ngay cả Tân Hạ Noãn ở phía sau cánh cửa trên mặt cũng hiện mấy vết nhăn. Thổ lộ thì thổ lộ, làm gì nói chuyện mà gượng gạo như vậy? Nào có ai cầu hôn như vậy Có điều là Lục Tử Ngân cũng không hơn hẳn là bao. Tân Hạ Noãn tưởng tượng như vậy thì bỗng nhiên cảm thấy nước mắt ứa đầy cả khuôn mặt. Cô và Mạn Ny cùng chịu một bi kịch, không có cảnh tượng cầu hôn lãng mạn.

So với Tân Hạ Noãn thì Mạn Ny có khí phách hơn, không hề vui mừng hơn hờ đòi hỏi gì mà là cười lạnh “Anh và những người đàn bà khác ở cùng một chỗ, anh cho rằng tôi liên đồng ý?” Cô biết khi nói những lời không đạo lý này, lúc trước cùng Tất Phương ở chung một chỗ cô cũng chỉ là một trong số những tình nhân của anh ta, hai người sớm đã có giao ước trước đó. Nhưng mà đàn bà chính là như vậy, nếu có nhan sắc thì sẽ mở phường nhuộm, quần nhiều lắm chi! ?

Tất Phương thì hiển nhiên đã sớm đoán trước yếu điểm của cô gái này nên cười khê “Em ngoại trừ gả cho anh thì còn ai vào đây nữa?”

Lời nói này.

Trên mặt Tân Hạ Noãn lại thêm vài nếp nhăn, như thế nào mà cách làm khác với cùng Lục Tử Ngân nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu?

Mạn Ny sắc mặt trắng nhợt, không thêm nói thêm gì nữa. Cả nhà cô đều biết chuyện của cô, mọi người khẳng định không có người nào muốn cưới cô. Nếu là vì tính tình ông ọ mà không lấy chồng thì tương lai của cô đáng lo, cũng thành tự ngược đãi mình. Nếu là nhận lời cầu hôn thì cô lại cảm thấy mình chịu ầm ức! Tóm lại, cô rất mâu thuẫn .

Tân Hạ Noãn thở dài, hiện tại đàn ông luôn mắc lỗi như vậy!

Tất Phương bỗng nhiên nói thêm một câu “Sau khi kết hôn anh sẽ không tìm đàn bà khác .”

Mạn Ny bĩu môi buồn bã nhìn anh. Thấy thế Tất Phương lại nói: “Nếu anh tìm đàn bà khác, anh liền ... làm cho anh đoạn tử tuyệt tôn, như thế nào?”

“Vì sao không trực tiếp thiến đi?” Mạn Ny nhướn mắt. Trong lòng Tân Hạ Noãn cũng nghĩ như vậy , thiến không phải là càng tốt hơn sao?

“Thiến anh, em còn có thể hạnh phúc sao?” Tất Phương đồng thời nhướn mày

Tân Hạ Noãn ngã ngửa Tên Tất Phương này làm sao lại cùng Lục Tử Ngân hát khúc điệu khác nhau mà diễn hay như nhau? Mạn Ny nhin không được nở nụ cười “Em phục anh .” Sau đó, Tân Hạ Noãn liền nghe được âm thanh va chạm.

Hả? Bên ngoài bắt đầu đánh nhau ? Tân Hạ Noãn đang buồn bực . Bỗng nhiên cửa bị dùng sức đẩy ra, đập vào mũi làm Tân Hạ Noãn đau gần chết. Cô vừa xoa mũi, vừa mới chuẩn bị kêu oan, bỗng nhiên bị đôi nam nữ phóng đăng trước mắt dọa cho choáng váng. Mạn Ny quàng chân quanh eo lưng Tất Phương, Tất Phương thì đang sờ soạng Mạn Ny phát ra tiếng meo meo.

—|| Hoàn toàn không để ý vẫn còn Tân Hạ Noãn sau cửa. Tân Hạ Noãn xoa trán, trong lòng tự lý giải. Tất nhiên Mạn Ny đã quên cô trốn ở trong phòng ngủ nên biểu diễn cảnh cấp A cho cô xem đây?

Cô nhẹ giọng ho khan “Hai vị diễn viên chính, tớ đi về trước .”

Hai người dừng lại, cùng nhau quay đầu. Tất Phương nhìn thấy Tân Hạ Noãn vừa mới chuẩn bị lên tiếng thì đầu lại bị Mạn Ny xoay lại, giữ chặt rồi mãnh liệt hôn đến không thở được, còn tay kia thì làm động tác “Vẫy tay” với Tân Hạ Noãn.

Tân Hạ Noãn ỉu xiu chạy ra khỏi nhà Mạn Ny .

Cái gì chứ, không phải chỉ là động tình thôi, cô cũng có thể động tình mà. Trong lòng Tân Hạ Noãn không ngừng tự nhủ. Cô đi xuống lầu, chuẩn bị ra đường cái gọi xe thì bỗng nhiên một chiếc xe hơi quen thuộc chạy tới chỗ cô. Lục Tử Ngân từ trên xe bước xuống, sờ sờ đầu của cô “So với anh tưởng tượng thì nhanh hơn nhiều.”

Tân Hạ Noãn lập tức nghĩ đến hai vị nhân sĩ phóng đăng trong nhà trên, lại nhìn nhìn đàn ông ngon lành như trái đào trước mắt. Nhìn lên trời lúc này tối đen như mực, giờ giấc cũng không còn sớm. Xe của Lục Tử Ngân đỗ ở chỗ tương đối kín đáo, cô dường như hạ quyết tâm “Anh yêu, chúng ta đi xuống hàng ghế phía sau tâm sự đi.”

Lục Tử Ngân có vẻ nghi hoặc nhưng vẫn đi theo Tân Hạ Noãn vào ghế sau (XX: phải lên tiếng thôi, anh giả khờ thì có...ai mà không hiểu chứ!)

“Này, em làm gì đó!” Trong xe truyền đến tiếng rên rỉ của tên đàn ông nào đó bị giật mình. Xe bắt đầu rung chuyển dữ dội tựa hồ bên trong đang tiến hành cuộc vật lộn đọ sức?

“Em cũng quá to gan đi .” Người nào đó dở khóc dở cười.

“Anh yêu em.” Bóng dáng hai người ở trong xe như ẩn như hiện, người đàn ông nào đó nhẹ nhàng thì thầm. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-cuoc-doi-nay-danh-tang-cho-em>